

Nhan Độ Thủy Nhu Tinh

Contents

Nhan Độ Thủy Nhu Tinh	1
1. Chương 1: Độ Nhất Chương	1
2. Chương 2: Độ Nhị Chương	10
3. Chương 3: Độ Tam Chương	19
4. Chương 4: Độ Tứ Chương	29
5. Chương 6: Độ Ngũ Chương	39
6. Chương 7: Độ Thất Chương	49
7. Chương 8: Độ Bát Chương	58
8. Chương 9: Độ Cửu Chương	67
9. Chương 10: Độ Thập Chương	77

Nhan Độ Thủy Nhu Tinh

Giới thiệu

Câu chuyện xoay quanh cuộc sống của nàng và hấn từ khi gặp nhau ở Thanh Lâu. . . Nghe đồn Dư

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhan-do-thuy-nhu-tinh>

1. Chương 1: Độ Nhất Chương

“Trúc ảnh hạo nguyệt sắc thu dao,

Sơn nhạc thủy tĩnh xuân phong phiêu,

Diệp khô hoa linh nhân phiêu miểu,

Lạc thủy nhu tình tại thiên nhai.”

Tiếng tranh dừng lại, ngón tay nhỏ nhắn thu lại, giai nhân cười một tiếng khuynh thành quốc.

Non nước tươi đẹp, khúc nghệ nhu hòa, cũng không bằng y nhân nở nụ cười yêu kiều.

Thu Nguyệt các vốn có tiếng đệ nhất thanh lâu thành Dương Châu; đệ nhất hồng linh Dung nhi của Thu Nguyệt các, càng được vinh dự đệ nhất danh kỹ Giang Nam.

Bao nhiêu người tầm phương ngàn dặm xa xôi đi Giang Nam, nhin ăn nhin mặc táng gia bại sản, chỉ vì chờ mong được mỹ nhân cười một tiếng.

Dung nhi cô nương tuyệt danh lan xa không chỉ có tướng mạo đẹp Vô Song, tài đánh đàn siêu tuyệt, văn thái hơn người, khí chất cao ngạo thần thánh không thể xâm phạm của nàng, thêm Tuyết Liên tuyệt trần hậu thế, cũng không bởi vì nàng xuất thân thanh lâu mà lộ nửa phần khí dung tục. Mà nàng càng thanh cao, càng lãnh diễm, càng làm người khuyh đảo, làm người ta mê say.

Một danh mà đến tìm tòi giai nhân, cho tới dân chúng bình dân, từ quan to Quý tộc không một không quý gối ở dưới váy nàng. Có thể nói cuộc đời này có thể nhìn được mỹ nhân cười một tiếng, chết không sai.

Đáng tiếc, cho dù đem toàn bộ hoàng kim trên đời này khiêng đến Thu Nguyệt các, Dung nhi cũng không màng chú ý. Nàng không những không bán thân, ngay cả cười cũng keo kiệt bán đứng. Muốn nàng vì người tấu thưởng một điệu, ngâm thưởng một khúc, trừ bỏ bạc lớn như lưu thủy nên xuống trên bàn, còn phải làm cho nàng thấy thuận mắt, nàng mới có thể đại phát từ bi vén lên sa màn để thấy phong thái giai nhân.

Nếu là người có ý nghĩ không an phận hoặc cử chỉ bất chính, không cần đợi nàng trừng đôi mắt đẹp, đại hán vạm vỡ của Thu Nguyệt các sẽ như quỷ mị hư vô xuất hiện, trực tiếp đem người tóm ra đại môn, quản người có phải quan lại quyền quý hay không.

Thu Nguyệt các luôn luôn là chỗ thần bí, có đệ nhất danh kỹ Giang Nam ở chỗ này, sinh lợi thịnh vượng; có tú bà Mộ mụ thủ đoạn giao thiệp đứng đầu trấn giữ, đông như trẩy hội, có một nhóm bảo tiêu ẩn núp xuất quỷ nhập thần, không người nào gây chuyện.

Một thanh lâu kỹ viện có dong chi tục phấn, ca múa mừng cảnh thái bình, nó tuyệt đối có, có thể nói là hơn đồng nghiệp chi quan; Một thanh lâu kỹ viện không có khí trang nghiêm, thậm chí mơ hồ ẩn sâu thần bí quỷ mị. Đây tuyệt đối là hơi thở người bình thường phát hiện không tới ——

Là sát khí, mơ hồ lưu động ở nơi Yên Hoa phấn chi trong thiên đường của nhân gian này.

Mà hấn chính là người được cổ khí xơ xác tiêu điều ẩn núp này!

Cổ mùi máu tươi nồng nặc, tuyệt không thích hợp tồn tại ở trong nơi yên hoa như vậy. Thu Nguyệt các tuyệt không phải hòa nhã rực rỡ đơn thuần như vẻ ngoài!

Đan Nhược Thủy —— người giang hồ xưng Thiên Cơ nhất thần toán, thế nhưng hấn lại tiêu sái khiêm xưng mình chỉ là thuật sĩ nhờ miệng lưỡi kiếm sống.

Hấn thật giống như nhân văn dã hạc du lịch nhân gian. Hai đạo hắc, bạch vui chơi thỏa thích. Trên đường giang hồ đều biết có một kỳ nhân thần cơ diệu toán, miệng lưỡi lưu loát, nếu võ công bí hiểm của hấn cùng miệng thiết thẳng đoạn tính toán tài tình có thể là Truyền Kỳ, như vậy tuổi thọ của hấn làm người ta không thể tưởng tượng nổi cùng đáng ngoài đánh đầu thắng đố; không gì cản nổi đã kêu người bất khả tư nghị.

Đan Nhược Thủy lại là nam tử trẻ tuổi như vậy, tuấn mỹ như vậy, hấn luôn là một bộ Bồ Y, độc lai độc vãng, hành tung bất định.

Hấn vốn thói quen mang theo một cây trúc, cũng không xứng đao, cũng không cầm kiếm. Một cây trúc có thể có chỗ dùng gì? Nhưng liền độc một cây trúc, cũng đủ để làm cho người ta nghe tin đã sợ mất mật.

Kim Ngân tài bảo, công thành danh toại hấn luôn luôn coi như bùn đất, giang hồ đồn đãi như thế nào hấn một mực bỏ mặc, hấn chỉ quản sống được tự tại, thú vị.

Vô lâm thị phi ân oán sao mà nhiều, hấn cười ngớ ngẩn cũng có tư thế độc tấu thiên nhai.

Hấn chơi bởi lêu lổng, không có nghĩa là hấn chính tà chẳng phân biệt được; hấn thần nhiên xử thế, không có nghĩa là hấn không hỏi thế sự; hấn dạo chơi nhân gian, lại càng không đại biểu hấn không tình nghĩa. Phiền toái hấn cũng không thích trêu chọc, nhưng nếu là mới lạ thú vị phiền phức, hấn cũng là hết sức có hứng thú tìm tòi đến tận cùng. Thí dụ như nói. Thu Nguyệt các ánh đèn huy hoàng trước mắt này.

Còn không có bước vào đại môn, đã nhìn thấy vài nam tử vịn một gã mặc trang phục danh gia tộc hai mắt lơ mơ, phú gia mập mạp mùi rượu ngất trời lảo đảo ra cửa. Đại gia mập một thân hơi tiền, trong ánh mắt dường như phiến phiến vô thần. Đan Nhược Thủy chỉ liếc nhìn hẩn một cái, liền biết người này dục hỏa công tâm, tinh thần tán loạn, hẩn nhẹn không được cười lên một tiếng, chứng kiến đối phương lảm bảm tự nói: “Dung nhi. Dung nhi. Tâm can bảo bối của ta. Cho dù ta bán sản nghiệp tổ tiên của nhà ta, ta cũng không thể mua người một đêm, không thể a. Dung nhi. Mỹ Nhân Nhi.”

Mày kiếm Đan Nhược Thủy giường lên. Dung nhi cô nương của Thu Nguyệt các ở trên giang hồ không biết đã nghe qua mấy trăm tin đồn có liên quan về đẹp kinh diễm của nàng, nàng này thật có ma lực lớn như vậy? Ủ, xem ra không đi liếc nhìn một cái, sẽ thẹn hẩn ngoạn hứng ngạo thế nhân gian!

Đại gia mỗi ngày xuất nhập Thu Nguyệt các đêm không hết, cũng không phải chưa từng có công tử gia tuần tú như hẩn tới cửa viếng thăm.

Thấy Đan Nhược Thủy đập lên bậc thềm mà đến, chúng nữ không khỏi mặt mày sáng ngời, tâm hoa nở phóng, oanh oanh yến yến ngay sau đó lập tức vây lên ——

“Ôi! Tiểu công tử, ngài mặt mũi lạ hoắc, lần đầu tiên tới sao?”

Từ nường bán lão cũng là Mộ mộ phong vận dư âm lắc lư bước liên tục mà đến, khăn tay đỏ thắm vung đi một đám cô nương, cả người cơ hồ muốn dán lên lồng ngực vĩ đại này, môi son đỏ thắm cơ hồ muốn dán lên gương mặt tuần tú của hẩn.

“Công tử, ngài lớn lên thật là tuần nha!” Đôi môi đầy son đỏ trực tiếp hướng mặt hẩn lau một cái, Mộ mộ lập tức che miệng mà cười.

“Đại nường khen ngợi.” Hẩn khiêm sái cười một tiếng, mê đến chúng nữ xuân tâm nhộn nhạo.”Đại nường khí sắc hồng nhuận, đuôi lông mày mang quý, mũi đầy quan phú, tròn mắt tinh nhuệ; đại nường ngài chẳng những biết người, càng hiểu được dùng người.”

Ánh mắt Mộ mộ toàn bộ sáng, lôi kéo hẩn liền trực tiếp đưa vào một căn phòng trang nhã.

“Công tử còn có thể xem tướng! Nào , nào, giúp Mộ mộ ta cẩn thận nhìn một cái, lúc nào thì ta có bó bạc lớn tới cửa?”

Đan Nhược Thủy háng giọng mà cười.

“Mộ mộ, nghe nói Thu Nguyệt các mỹ nữ như mây, tại hạ mộ danh mà đến, cũng không phải là đặc biệt tới coi bói.”

Một đám cô nương nũng nịu tuôn ra, đem Mộ mộ chen đến phía sau.

“Công tử, chàng cũng thuận tiện giúp người ta xem một chút đi!”

“Công tử, chàng nhìn tay Phượng Nhi một cái, lúc nào mới có nhân duyên tốt a?”

“Công tử.”

Mộ mộ lắc eo một cái, dùng sức chui lên trước, hai tay chống nạnh, dựng thẳng lông mày trợn mắt quát lên: “bọn nha đầu chết tiệt kia, không làm ăn gì hã? Bao nhiêu đại gia chờ hầu hạ kìa! Đi, đi, đừng ở chỗ này cản trở!”

“Mộ mộ.”

“Đi, đi.” Mộ mộ vẫy khăn lụa đuổi người.

Chờ chúng nữ không tình nguyện rời đi, Mộ mộ lập tức kề sát bên cạnh Đan Nhược Thủy, ân cần rót rượu, bồi cười nói: “Công tử tướng mạo phiến phiến, khí độ phi phạm, nhìn trang phục ngài, có phải người trong giang hồ không?”

“Không dám nhận. Ta chỉ là một kẻ lang thang.”

Mộ mộ khoa trương che miệng cười duyên.

“Công tử thích nói giỡn, khách giang hồ không phải là khoe khoang hư danh, hận người trong thiên hạ đều biết danh hiệu hiển hách của mình nha!”

Đan Nhược Thủy cười đến ung dung, tròn mắt sắc bén nhìn thẳng vị tú bà xứng chức này. Nàng tái khinh bạc, tái tục tăng; ở trong mắt của hần, cũng không thể che hết một phen cơ trí thâm trầm.

“Ta chỉ là một tiểu bối vô danh, xem tướng thuần túy sống tạm thôi.” Hần vẫn hời hợt cười nói.

“Ồ?” Mộ mụ vẫn là che miệng cười, liếc mắt cây trúc xanh trong tay hần. “Xin hỏi đại danh của công tử a?”

“Đan Nhược Thủy.”

Thiên Cơ nhất thần toán! Trong mắt Mộ mụ hiện lên một đạo quang mang trôi qua rồi biến mất, Đan Nhược Thủy bắt đền, nhưng hần vẫn bất vi sở động.

“Tên rất hay nha!” Mộ mụ vẫn giữ vững tiếng nói bén nhọn cùng biểu tình hí kịch quá mức của nàng.

“Một chữ độc nhất trên song khẩu, trời sanh dựa vào miệng điền vào bụng; Nhược Thủy giống như nước chảy, chú định ta phải lưu lạc cả đời a!” Công phu diễn trò của Đan Nhược thủy cũng không có kém so với nàng.

“Vậy người nói một chút, Mộ mụ ta tên là Gia Ngọc Kiều. Trời sanh mạng gì a?”

“Mộ mụ ngài là Phú Quý thiên mệnh. Cả đời cũng không sợ không có bạc xài.”

Câu nói đầu tiên của Đan Nhược thủy làm cho nàng mừng rỡ mặt mày hơn hở, thẳng phen phó tiểu nhị đưa lên rượu ngon món ngon.

Đan Nhược Thủy ngữ mang huyền cơ nói tiếp: “Hơn nữa. Nếu như ta tính không sai, tối mai ngài sẽ có một khoản tài phú vào cửa.”

Mộ mụ nghe vậy ngẩn người, nhưng ngay sau đó một tiếng cười hào sảng của nàng nhất thời áp đảo nàng thất thần.

“Thật nha? Thật tốt quá, có tiền cái gì cũng tốt nói a! Đan công tử, người thích cô nương nào? Các tiểu thư của Thu Nguyệt các cũng không phải là Mộ mụ ta khoe khoang, mọi người nghiêm chỉnh huấn luyện, xinh đẹp Vô Song, ngài cứ mở miệng, ta nhất định dọn dờ các nàng chiêu đãi ngài giống như hầu hạ hoàng đế!”

“Đa tạ Mộ mụ. Ta chỉ muốn gặp Dung nhi cô nương nổi tiếng thiên hạ.” Đan Nhược Thủy cười nói.

“Ai nha! Công tử ngài thật là thật tinh mắt a!”

Mộ mụ thành thật không khách khí lại hôn ra một dấu hôn đỏ chót trên gương mặt tuần tú của hần, nhưng ngay sau đó lắc đầu thở dài nói: “Đáng tiếc tối nay Dung nhi tiếp khách rồi, một ngày nàng chỉ tiếp một khách nhân thôi.”

“Không sao, vậy ta dự ước tối mai.”

Hần cũng không nhẹ nhàng buông tha cho. Mặc dù hần cũng không phải là đặng đồ tử tầm hoa, nhưng hần đối với danh diễm linh trong truyền thuyết này cực kỳ tò mò, không chỉ là nàng, còn có cả tú bà trước mắt cùng Thu Nguyệt các, hần cũng hết sức có hứng thú!

“Không khéo, tối mai cũng sớm có người dự ước rồi, khách nhân Dung nhi nhiều xếp đến hai tháng sau nữa. Ai nha, Tiểu Lan nhà chúng ta, Yên nhi, Hồng Hồng tất cả đều không tề a!”

“Ta chỉ muốn gặp Dung nhi cô nương.” Hần rất kiên trì, nhưng là rất khách khí cười nói.

Sắc mặt Mộ mụ hơi biến, nhưng vẫn là cười đến mỹ người.

“Đan công tử, thật muốn cho ngài thất vọng, nha đầu Dung nhi này chính là cổ quái, cộng thêm thân thể nàng hư nhược, một ngày chỉ tiếp một khách nhân là nguyên tắc của nàng!”

Đan Nhược Thủy vẫn là nhất phái thoải mái.

“Như vậy phải không? Không sao, Mộ mụ người đi mau lên, không cần chào hỏi ta. Phiên toái người giúp ta an bài sương phòng, chuyển này tới Dương Châu, liền nghỉ đêm ở đây đi!”

Mộ mụ này thật hay thay đổi, ánh mắt của nàng biến chuyển, nhưng nét mặt của nàng vẫn cười hoàn mỹ.

“Không thành vấn đề, để ta dặn dò cho ngài trước nghỉ chân một chút, gian phòng chuẩn bị xong sẽ lập tức tới báo cho ngài.”

Đan Nhược Thủy lễ phép gật đầu thăm hỏi, bưng ly rượu khẽ nhấp một ngụm rượu. Đợi Mộ mụ lắc móng khoát tay rời đi, nụ cười của hắn cũng từ mép rút đi. Hắn cũng không tin, ngay cả ở tại nơi này mà cũng không thấy được Dung nhi.

Đêm khuya, Thu Nguyệt các hoa lệ phá lệ rõ ràng. Đầu đường đen kịt không có một bóng người, ngôi sao sáng ngời, ánh trăng nhưng ảm chìm. Đan Nhược Thủy ngồi một mình ở trên nóc nhà, hết sức tự nhiên tự tại.

Hắn nhìn ngôi sao rực rỡ, bên mép nổi lên nụ cười mê người.

Một cái bóng người màu đen không tiếng động rơi vào phía sau hắn, kèm theo cỗ hàn khí lạnh lùng, trong nháy mắt hơi thở cơ hồ muốn đông lại bốn phía.

“Hảo công phu.” Đan Nhược Thủy cười nói.

“Người ở nơi này làm cái gì?” Tiếng nói của người tới trầm thấp lạnh băng như hàn khí y mang đến.

Đan Nhược Thủy vẫn thong dong, không quay đầu lại.

“Xem thiên tượng ban đêm a!”

“Nơi này không phải là chỗ người nên tới.” Người nọ lạnh lùng trả lời.

Nụ cười của Đan Nhược Thủy sâu hơn.

“Ta chính là khách quý ở tại Thu Nguyệt các a! Người chỉ chỗ không nên tới, là nóc nhà trên sương phòng này sao?”

Hắn chậm rãi quay người lại, ánh vào đáy mắt hắn chính là một đôi mắt đen so sánh với đêm khuya còn sâu, so sánh với ánh sao còn sáng hơn. Chỉ là một đôi mắt mà thôi, cũng đủ để cho cảnh đẹp Giang Nam nổi tiếng thiên hạ trong nháy mắt thất sắc, huống chi cặp mắt kia là gắn ở trên khuôn mặt hoàn mỹ cỡ nào. Đan Nhược Thủy duyệt vô số người, còn chưa từng thấy qua dung mạo tuyệt trần xuất sắc như y, mặc dù y một thân áo đen, tay cầm trường kiếm, cả người bắn ra hàn khí lạnh lùng, vẫn vô pháp che dấu y mỹ bức người.

Đúng vậy, y thật đẹp, nếu không phải thanh âm của y, thân thể của y khắp nơi chứng minh y là thân nam nhi, cái tuyệt mỹ khuynh thành kia tuyệt đối sẽ làm cho người sai lầm cho y là mỹ nữ thiên hạ vô song.

Người áo đen ngạnh sanh sanh lấy lạnh lùng quen thuộc của mình đem rung động trong lòng cương chế đi. Nam tử bí hiểm trước mắt này, nói vậy chính là cao thủ thần bí mà nương muốn y đặc biệt chú ý. Đan Nhược Thủy —— trúc xanh trên tay hắn chứng minh thân phận của hắn, nhưng y cho là, tin đồn trên giang hồ như thiên cơ nhất thần toán mặc dù tiêu sái xử thế, du tẩu thế gian, nhưng dù sao từng là nhân vật máu chốt phá trừ vô số âm mưu huyết án của võ lâm, sao có thể là nam tử trẻ tuổi dật như thế?

“Người nói đây không phải là chỗ ta nên tới, như vậy xin hỏi vị huynh đệ kia, mục đích người đến chỗ này là gì?” Đan Nhược Thủy vẫn thong dong.

“Người chưa cần thiết phải biết.” Trừ lạnh, vẫn là lạnh, này giống như cảm xúc duy nhất của y.

Mây kiếm Đan Nhược Thủy nhướng lên, nụ cười hào hứng ở mép. làm cho hắn tăng thêm sức quyến rũ. Người áo đen nhìn cơ hồ nhú mày.

“Tướng mạo các hạ xuất chúng, khí chất phi phàm, nhưng giữa lông mày tích chứa vẻ uất ức.”

Đan Nhược Thủy vừa mở miệng, làm y thần sắc biến đổi, y lập tức xoay người cự tuyệt hần đánh giá. Y chưa quên Đan Nhược Thủy là người xưng cao nhân thần toán, mà y. . . . Không cho người nhìn phá tất cả của y.

Đan Nhược Thủy nhướn mày cười một tiếng.

“A, bệnh cũ của ta lại tái phát, vừa thấy người liền xem tướng, là ta thất lễ.”

“Đi!” Y nhíu mày, lạnh giọng nói.

“Ta còn muốn ngồi nhiều một hồi a!” Đan Nhược Thủy đem ánh mắt nghênh hướng bầu trời đêm, “Tối nay thiên thanh khí sáng, người mới vừa động chân khí, cũng nên ngồi xuống thưởng thưởng cảnh đêm, điều khí cả tâm kia!”

Y mãnh liệt xoay người trừng hần. Đan Nhược Thủy quả nhiên không phải là nhân vật đơn giản, ngay cả y mới vừa rồi thi hành nhiệm vụ động chân khí cũng nhìn ra. Y không thể ở lại đây một khắc, y tin tưởng Đan Nhược Thủy quả thật có bản lãnh nhìn người trong gương.

Đan Nhược Thủy nghe thấy y không lĩnh tình hờ lạnh một tiếng, nhưng ngay sau đó liền mất đi thanh âm của y. Trong không khí còn lưu lại cổ khí băng hàn mà y mang đến, trong bóng đêm giống như còn lưu lại một cổ mùi hoa nhàn nhạt.

Mùi hoa? Mùi thơm làm người ta say mê a! Đan Nhược Thủy cúi đầu, nhẹ vỗ về trúc xanh trong tay.

Đan Nhược Thủy a Đan Nhược Thủy, người du tẩu tứ hải mười mấy năm, lúc này cuối cùng đã gặp gỡ đối thủ.

“Minh Dạ giờ Tý, năm ngàn lượng hoàng kim sẽ đặt tại thượng huyền lâu.”

Mộ mục che miệng cười một tiếng, trong mắt lóe ra khí âm hàn sâu không lường được.

“Thật đúng là bị hần đoán trúng rồi! Tối mai ta sẽ có một bút tài phú vào sổ. Đan Nhược Thủy không phải hạng người nhàn rồi.”

Y không nói gì, nhìn trường kiếm trên bàn —— lợi khí đoạt mệnh giết người lấy tài này. Tối nay lại thêm một cái vong hồn, hai tay của y đã bị lấy quá nhiều máu tanh, nhưng y vẫn không dừng tay, lại càng không lưu tình. Đan Nhược Thủy liếc thấy mặt y. Giữa lông mày tích chứa vẻ uất ức. . . . Đúng vậy, y không vui sướng, chỉ có giết người y mới cảm thấy một loại khoái cảm thỏa thích, này giống như là một loại tiết hận, y không chỗ trút giận, mượn từ tánh mạng kết thúc, đền bù hận ý của y, trống rỗng của y.

“Dung nhi, sắc mặt ngươi nhìn không tốt?” Mộ mục đau lòng vỗ về mặt y.

“Ta không sao.”

“Vậy trước tiên đi nghỉ ngơi đi.”

Mộ mục sủng nịch xoa bóp vai y.

“Nương.” Y muốn nói lại thôi.

“Làm sao vậy?”

Y lại lâm vào trầm mặc, chuyện mới vừa gặp Đan Nhược Thủy, y vẫn là quyết định không nói. Y không biết Đan Nhược Thủy là chính hay tà, lại càng không hiểu mục đích hần đi tới Dương Châu, lại quyết định lưu ở Thu Nguyệt các là gì, nương tâm tư kín đáo, nàng có an bài.

“Không có chuyện gì.”

Mộ mục chẳng lẽ nhìn không ra y có tâm sự sao? Nàng nhanh nhẹn cười một tiếng, ôn nhu mở miệng.

“Dung nhi, nhớ đến Đan Nhược Thủy nương đề cập tới sao?”

Y gật đầu.

“Hần là người phiền toái, nương sẽ nghĩ biện pháp để cho hần sớm rời đi, ngươi tận lực đừng làm cho hần phát hiện tung tích của ngươi.”

“Ta hiểu.”

“Tối mai phó đàn chủ Thiên Đạo đàn trả tiền, người biết làm gì chưa?”

“Biết.”

“Nhi tử ngoan, thật ủy khuất người.”

Mộ mục thân mật ôm y một cái.

Y vẫn mặt không chút thay đổi, cầm lên trường kiếm. “Ta về phòng trước.”

Mộ mục cười gật đầu, đưa mắt nhìn y rời đi, tươi cười của nàng cũng cúi xuống. Ngồi lên ghế dựa, nàng bắt an suy tư; là đan Nhược Thủy xuất hiện làm nàng bất an, hay là phản ứng của Dung nhi làm nàng bất an.

Y giết người cũng chưa từng xuất hiện qua vẻ mặt cô đơn, y luôn luôn rất vô tình.

Đan Nhược Thủy tự đứng hiện thân thanh lâu, tuyệt đối có mục đích. Nhưng là vì cái gì? Mộ mục nghĩ mãi không thông. Đan Nhược Thủy quá thần bí, không có tổ chức bối cảnh có thể điều tra, hẳn thật giống như cái gì cũng không quản, lại giống như cái gì cũng sẽ thò chân xía vào.

Là đối tượng gần đây Dung nhi ám sát rất có phân lượng sao? Hay là Dung Nhi lộ ra sơ hở gì sao? Không thể nào, từ trước đến nay y hết sức cẩn thận, y ra giang hồ bất quá cũng chỉ là chuyện mấy năm.

Mộ mục đột nhiên hơi ngẩn ra. Dung Nhi. Sẽ không phải nhìn thấy hắn?

Trở lại sương phòng của mình, khi y ở trong phòng, đã có người ngồi ngay ngắn ở trước bàn chờ chực, vừa thấy y, lập tức đứng dậy nghênh đón.

“Tử Dung, người trở lại.”

“Tỷ tỷ?” Hắn liền giạt mình.”Người sao còn chưa ngủ?”

Mộ Vân là thân sinh nữ nhi của Mộ mục, mà y cũng kêu nàng là tỷ tỷ. Mộ Vân tài văn chương xuất chúng, ôn nhu thiện lương, còn có một giọng nói như oanh xuất cốc, chỉ tiếc, nhiều năm trước một hồi ngoài ý muốn khiến nửa dung mạo của nàng bị hủy, từ đó nàng chân không bước ra khỏi nhà, chuyên tâm chiếu cố tất cả cuộc sống hàng ngày của y, cùng y cơ hồ như hình với bóng, trừ thời gian y ở ngoài thì hành nhiệm vụ.

Mộ Vân hai mươi có tám, ước chừng hơn y tám tuổi, trừ y ra, nàng không có tiếp xúc qua những nam tử khác —— hồi ngoài ý muốn nhiều năm trước kia, đến nay vẫn làm nàng ác mộng quần thân.

Nhận Tử Dung —— đệ đệ nàng yêu, nếu không phải bởi vì y, nàng đã sớm buông tha cho sống tạm ở thế gian này, nàng nguyện ý cả đời cùng y núp ở sau sa màn, làm thanh âm y, làm tri kỷ y, tín nhiệm duy nhất của y, đối tượng có thể nói hết tiếng lòng.

“Ta giúp người hâm canh, hiện tại ta đi hâm nóng lên bưng tới cho người.”

Nàng quay thân lại, Nhận Tử Dung lại nhẹ nhàng cầm tay nàng.

“Không cần, tỷ tỷ, ta không đói bụng.”

“Tử Dung. . . .” Nàng thật sâu nhìn y.

“Muộn, tỷ tỷ, người trở về ngủ đi.” Y ôn nhu mở miệng.

Thấy Mộ Vân hơi có vẻ thất vọng, y sẵn sốc nói tiếp: “Canh ngày mai ta lại uống.”

Lúc này Mộ Vân mới ngượng ngùng cười một tiếng, không quên dặn dò: “Người cũng sớm một chút nghỉ ngơi.”

“Ta biết.”

Mộ Vân rời đi phòng y, song y lại một chút cũng không có buồn ngủ, y ngửa đầu nhìn về trần nhà. Y cảm giác được, người kia vẫn ngồi ở nóc nhà y. Xem thiên tượng ban đêm, lấy có! Thật là một cái cố bức bách người.

Sáng sớm, Mộ mụ liền sai tiểu nhị bưng đồ ăn sáng đến sương phòng của Đan Nhược Thủy, nhưng ngoài ý muốn, Đan Nhược Thủy đã không có ở trong phòng. Vốn là Mộ mụ còn sinh nghi, đặc biệt đến trong phòng Nhạn Tử Dung, thấy y không việc gì nàng mới yên tâm. Đan Nhược Thủy không có ở đây cũng tốt. Dè dặt nàng lại phải xài đầu óc cùng hần vẽ mặt cợt nhả.

Song, Đan Nhược Thủy dĩ nhiên sẽ không phải phải mông rời đi như thế, hần luôn là cười xưng mình trời sanh mạng lao lực, rảnh không được, huống chi, đem kỹ viện làm khách điểm ở đối với hần mà nói nhưng là lần đầu. Sáng sớm ra cửa liền phát hiện cửa chất đóng “Tiên hoa tổ quả”, nhiệt tình của các cô nương Thu Nguyệt các thật là làm người ta không dám chống đỡ, hần vẫn là sớm chuẩn đi hóng mát một chút. Huống chi, ban ngày Thu Nguyệt các chỉ là một loại quán ăn, chân chính muốn kiến thức một chút nhân vật đặc biệt viếng thăm, vậy thì phải đợi buổi tối mới có đầu mối. Ủ, nói đầu mối liền thật khó nghe, có trò hay nhìn mới đúng!

Giang Nam vốn coi là vùng đất an bình, nằm gần đây, nhưng bởi vì mấy sự kiện ám sát huyền nghi mà che phủ âm ảnh.

Vốn là, tất cả người chết đều là chút ít tam lưu tiểu giác, ở vô lâm lẫn lộn vốn là cá lớn nuốt cá bé, ân oán oán lúc nào cũng trình diễn, thù mới hận cũ mai phục khắp nơi; Giết chóc là vận mệnh bất đắc dĩ của thân là người giang hồ, cũng là phương thức duy nhất chứng minh thực lực. Sống một phương, mới có tiền vốn đặt chân; đánh không lại người khác, liền quy về bụi đất.

Nhưng, Thiên Đạo đàn chủ đã chết! Cùng lời đồn đãi lúc trước hần ở Giang Nam nghe nói, bị ám sát. Thiên Đạo đàn ở vùng Giang Nam danh tiếng hơi lớn, cũng là một phần tử của Liên Minh Chính Đạo, cùng bàng đạo Quỷ Môn trận doanh thề không lưỡng lập, đàn chủ hôm nay bị ám sát, dĩ nhiên khiến cho oanh động cùng phỏng đoán, trên đường nghị luận rối rít, đều cho rằng là Quỷ Môn trận hạ độc thủ.

Chuyện đùa, đàn chủ nhà mình chết, phó đàn chủ lại vẫn thượng kỹ viện vui vẻ! Chẳng lẽ hần là bi thương quá độ, tới đây tìm kiếm an ủi ?

Đan Nhược Thủy ung dung thản nhiên ngồi ở trong một phòng trang nhã trên lầu hai, phẩm rượu ngon, nhìn đại sảnh Thu Nguyệt các vào đêm liền đông như trẩy hội. Lúc này Mộ mụ đang ân cần chào hỏi phó đàn chủ Thiên Đạo đàn vừa bước vào cửa.

Khuyên can mãi, đàn chủ Thiên Đạo đàn cùng hần cũng có duyên gặp mặt mấy lần, hần còn rất tôn trọng vị lão ca trọng tình nghĩa kia ! Lúc ấy vị phó đàn chủ này tựa hồ vẫn chỉ là phân đường chủ mà thôi, ngắn ngủn mấy năm, địa vị hần cũng tấn chức thật nhanh a! Hiện tại bảo tọa của đàn chủ liền đợi hần đến ngồi lên thôi, khó trách không thấy hần có vẻ cực kỳ bi ai, ngược lại ánh mắt để lộ ra một phân đắc ý.

Hần đắc ý mừng thầm, nhưng là chợt dạ, hơn nữa hết sức cẩn thận, thậm chí có chứa một phân sợ hãi.

“Đường đại gia a, ta nghe nói tin tức, ta thật sự là vì thiên đạo đàn khổ sở nha!” Mộ mụ một bộ vẻ mặt tâm thật đau, nhìn ba tên tùy tùng phía sau Đường Ứng một cái.

“Tin tức người đích thực mau.” Đường Ứng lộ ra vẻ trầm thống .

“Ôi! Ngài cũng biết chỗ ta người xuất nhập phức tạp, các đại gia vốn yêu tới chỗ này tìm thú vui, nơi này cũng đã thành trốn nghỉ chân công khai của vô lâm, tin tức đến đến đi đi, so sánh với quất ngựa còn nhanh đâu!”

“Ai! Thiên Đạo đàn đang chuẩn bị tang lễ cho đàn chủ, trên dưới tinh thần sa sút, vốn là ta cũng không muốn tới bái phỏng trước, nhưng tối nay rốt cục đến phiên ta thấy được Dung nhi cô nương, thử nghĩ xem tới một chuyến cũng tốt. Tin tưởng Dung nhi cô nương nhất định có thể vì ta phân ưu giải phiền, ngày mai ta nhất định càng có thể lên tinh thần, vì chúng huynh đệ thiên đạo đàn cống hiến.”

Lời nghĩa chánh từ nghiêm này thật làm cho ba tên tùy tùng đi theo cảm động, làm cho Mộ mụ than thở diễn kỹ của hần thật là tốt, làm cho Đan Nhược Thủy nghe thẳng nôn mửa.

Nhìn hần nói, giống như thượng kỹ viện là chuyện thần thánh bao nhiêu a!

Đan Nhược Thủy nâng má nhìn xuống phía dưới, con người đảo một vòng. Ác!

Ngày hôm nay là ngày hần cùng đệ nhất hồng bài của Thu Nguyệt các gặp mặt, này sao.

“A! Đường gia, này ngài yên tâm, Dung nhi nhất định sẽ làm cho tâm tình của ngài khôi phục vui sướng. Hiện tại ngài liền muốn ngồi lên bảo tọa đàn chủ, các huynh đệ cũng muốn ngài tới chiếu cố, ngài cũng không thể tiếp tục buồn bực đi xuống a!”

Mộ mục vùng tay lên sai tiểu nhị chuẩn bị thượng rượu và thức ăn, lúc này vừa vặn có một gã khách quen đi vào, Mộ mục bận rộn chào hỏi, không thể làm gì khác hơn là đem đám người Đường Ứng giao lại cho những cô nương khác.

Vì không làm người khác chú ý, Đường Ứng cũng tận lượng điệu thấp không khiến cho xôn xao.

Aha! Cơ hội tốt! Đan Nhược Thủy lập tức đặt xuống ly rượu ở lúc đám người Đường Ứng lên lầu, trong nháy mắt hần liền đến trước mặt bọn họ.

Đường Ứng sững sờ, nam tử này tướng mạo, khí thế đều không tục, tựa hồ giống như đã từng quen biết.

“Đường phó đàn chủ. Không, hần là tôn xưng ngài một tiếng đàn chủ. Tại hạ Đan Nhược Thủy, ở chỗ này vô tình gặp gỡ đàn chủ, đặc biệt hướng ngài thỉnh an.” Đan Nhược Thủy cười nói.

Thiên Cơ thần toán! Trong lòng Đường Ứng chấn động. Là chỗ quen biết cũ của đàn chủ, hần làm sao lại đến Giang Nam?

Một bên các cô nương xinh đẹp cười duyên.

“Đan công tử, ngài nhận biết thật là rộng a! Thật giống như người nào đều biết. Đường gia người ta ở Thiên Đạo đàn, chính là nhân vật số một số hai nha!”

“Đúng vậy a, nào giống ta chơi bởi lâu lổ như thế.” Đan Nhược Thủy háng giọng cười một tiếng, mê đến mọi người đầu óc choáng váng.”Đừng quấy rầy ta cùng Đường gia ôn chuyện nữa.”

“Ôi! Đan công tử, sao ngài không cho người ta theo.” Chúng nữ nũng nịu oán giận.

Đan Nhược Thủy là tình nhân trong mộng của chúng mỹ nữ Thu Nguyệt các, các nàng hận hần không thể ở nơi này cả đời, cho dù không chiếm được hần ưu ái, mỗi ngày có thể nhìn thấy hần, cũng làm các nàng tinh thần gấp trăm lần, bắt đầu cuộc sống si nhục cũng càng dụng tâm hơn!

Mặt Đường Ứng lộ vẻ khó xử. Nếu cự tuyệt cùng hần ôn chuyện, tựa hồ tổn hại mặt mũi đàn chủ, huống chi bên cạnh lại dẫn thuộc hạ. Nếu để cho người truyền ra nói hần trọng sắc khinh hữu, chẳng phải khó xử?

Song song nhập tọa sau, Đan Nhược Thủy cũng không hỏi hần chuyện thiên đạo đàn, hần vẫn thông dong cười nói: “Đàn chủ thật may mắn, hôm nay có thể nhìn thấy Dung nhi cô nương người người tha thiết ước mơ.”

“Công tử từ trước đến giờ du tẩu tứ phương, lần này dừng lại ở chỗ này, cũng không phải vì tìm tòi giai nhân?” Đường Ứng cũng không phải là đèn đã cạn dầu, hần ngữ mang thử dò xét, ngoài cười nhưng trong không cười trả lời.

“Đáng tiếc ta không có may mắn như ngài, nghe Mộ mục nói, hai tháng sau mới đến phiên ta.” Đan Nhược Thủy thật tiếc hận nói.

Đường Ứng phóng khoáng cười to, không tự chủ từ từ giáng xuống tâm phòng.

“Thật ra thì ta cũng phải chờ hơn nửa tháng a!”

Nụ cười của Đan Nhược thủy trong nháy mắt rút đi, trong lòng hần hừ lạnh: Thiên Đạo đàn rơi vào trong tay sắc quỷ không có đầu óc này, chính đạo nguy rồi!

Đường Ứng thu hồi nụ cười, giật mình mình luống cuống, vội vàng khôi phục vẻ mặt sầu bi.

“Ai! Thiên Đạo đàn chịu khổ biến đổi lớn, nội tâm ta trầm thống không dứt, nghĩ đến nhìn Dung nhi cô nương, có lẽ tâm tình có sống khá giả chút ít.”

Đan Nhược Thủy nhẹ nhàng kéo khóe môi.

“Có muốn tại hạ thay ngài tính toán hay không, có lẽ đối với án đàn chủ bị ám sát có điều trợ giúp?”

Nghe hần vừa nói như thế, sắc mặt Đường Ứng khẩn trương. Hần cố tự trấn định, thở dài đáp lễ!

“Không dám. Ta thân là phó đàn chủ, nên một vai gánh vác trách nhiệm. A! Vì huynh đệ trên dưới của thiên đạo đàn, ta không thể chỉ lo cảm thụ của mình, ta xem ta vẫn là cáo lui trước đi!”

Hần nóng lòng rời đi ánh mắt sắc bén của Đan Nhược Thủy, lại phải duy trì khí chất trang nghiêm bất khả xâm của bản thân, trong lòng hần thật hận cực kỳ!

Đan Nhược Thủy cười đến trêu tức.

“Không nhìn Dung nhi cô nương sao?”

“Vì trấn an huynh đệ trong bang, ta thân là lãnh tụ tinh thần, thực không nên có hành động tự nhân. Đan công tử, ba ngày sau là tang lễ đàn chủ, xin ngài hãy đến.”

“Ta nhất định đến, dù sao đàn chủ khi còn sống đối với ta cũng rất chiếu cố.”

Đan Nhược Thủy cười trả lời những lời này, làm cho Đường Ứng lập tức cảm nhận được một cỗ áp lực không hiểu.

Hần vội vã nói lời từ biệt. Hận a! Đan Nhược Thủy, hần cùng y kết thù lớn !

2. Chương 2: Đệ Nhị Chương

“Đan công tử! Đường gia đâu?”

Phượng Nhi canh giữ ở trước nhà môn, nhìn về phía trước thì thấy Đan Nhược Thủy, hơi có vẻ kinh ngạc mở miệng.

“Xuyết. . . .” Đan Nhược Thủy lấy tay nhẹ che miệng nhỏ của nàng, làm cho nàng đỏ mặt tại chỗ, một đôi tay nhỏ bé lập tức cầm bàn tay to của hần. Đan Nhược Thủy rất nhanh rút tay về, cười vỗ vỗ đầu của nàng, thưởng cho nàng một thổi bạc.

“Đi nghỉ ngơi đi.”

“Được nha! Công tử, người chen ngang đó!” Phượng Nhi giảm thấp thanh âm xuống nói, bạc vẫn là không khách khí nhận lấy.

“Hả, chen ngang cái gì? Người không có nhìn chủ tử Đường gia chết, trong lòng rất khổ sở. Người ta chính là người nghĩa khí. Phải đi về trấn an lòng người a, đặc biệt nhờ vả ta tới vấn an thỉnh tội cùng Dung nhi.”

“Phải không?” Phượng Nhi cong lên cái miệng nhỏ nhắn đỏ tươi. “Ta xem hần bình thường tới Thu Nguyệt các cũng không nhân từ như vậy, thói lão đầu say mê sắc đẹp, mấy người tỷ muội của chúng ta đều chán hần!”

Hmm! Thú vị! Đan Nhược Thủy cười nhìn có chút hả hê.

Nhìn hần vén lên màn trúc, Phượng Nhi vừa bắt được hần.

“Công tử, người không phải là khách nhân ngày hôm nay của Dung nhi, nàng sẽ không gặp.”

Ồ? Bằng hiệu lớn như vậy? Đan Nhược Thủy cười một tiếng, vẫn là cất bước mà vào. Phượng Nhi dùng sức, đem hần kéo ra, nàng giẫm phải chân thấp la: “Ta nói thật, nàng sẽ không gặp người đâu! Cho dù người mạo danh Phan An, gia tài bạc vạn, nàng không gặp chính là không gặp. Hơn nữa để người đi vào, hư quy củ, ta sẽ bị Mộ mụ mắng.”

Nàng càng nói như vậy, hần càng muốn đi vào, hơn nữa, hần đã có thể cảm nhận được đến từ hai bên kín đáo lộ ra địch ý, xem ra Thu Nguyệt các thật không đơn thuần.

Đan Nhược Thủy lấy đầu ngón tay nhẹ điểm lên người nàng một cái, làm cho chân nàng cũng mềm nhũn tại chỗ.

“Người ngoan ngoãn không nói, Mộ mộ như thế nào mắng người? Nàng nếu thật dám mắng người, người tìm đến ta, ta làm chỗ dựa giúp người.”

Người lớn lên đẹp trai thật là có chút ít chỗ dùng. Ở lúc Phượng Nhi say mê, mị mớ hết sức, bóng dáng Đan Nhược Thủy chợt lóe, đã không thấy bóng dáng, tốc độ cực nhanh, ngay cả hộ vệ núp ở trong bóng tối cũng không nhìn thấy hần khi nào biến mất.

Mùi thơm! Mùi thơm quen thuộc! Vừa ngửi tới hơi thở làm người ta thần hồn điên đảo, Đan Nhược Thủy cười. Đệ nhất danh kỹ Giang Nam thần bí khó lường này rốt cuộc có sức quyến rũ kinh người gì. Hần thật hết sức có hứng thú.

Trong sương phòng cao nhã hoa lệ đã bày đầy rượu và thức ăn, Đan Nhược Thủy tùy ý mà ngồi, nhìn sa màn màu hồng rũ xuống phía trước, mơ hồ nhìn thấy bên trong bày một cây đàn tranh, trừ cổ mùi thơm quen thuộc này, không thấy bóng người.

Thần bí như vậy? Đan Nhược Thủy càng lúc càng tò mò.

“Đường gia sao?” Tiếng nói tinh tế từ phía sau sa màn truyền đến.

Đàn hương làm giảm bớt mùi hoa vốn có, thanh âm ôn nhu của nữ tử, đúng là làm cho lòng người mẩn ý.

“Ta tới chậm, phạt trước một chén.” Đan Nhược Thủy cười nói, tự mình rót cho mình một ly rượu. Uống một hơi cạn sạch.

Thanh âm của hần làm Dung nhi phía sau màn rất là khiếp sợ. Thế nào lại là hần? Đường Ưng đâu? Nàng nhất thời chần ngắc không dứt, thật lâu không cách nào hoàn hồn.

Mộ Vân một bên cũng sửng sốt, không giải thích được nhìn phản ứng khác thường của nàng. Nàng cúi người xuống, dán tai bên tai nàng nhẹ giọng nói: “Dung nhi, người làm sao vậy?”

Dung nhi vội vàng hoàn hồn, trái tim nhưng cuồng loạn mất tốc độ. Đan Nhược Thủy không phải là một người đơn giản, hần có thể thay thế được Đường Ưng đi vào gặp nàng, khẳng định dùng thủ đoạn nào đó, nàng không thể để cho hần dễ dàng được như ý.

Nàng ghé vào bên tai Mộ Vân nói thầm một câu. Mộ Vân sửng sốt, kinh ngạc tròn tròn mắt. Thấy Dung nhi hướng nàng gật đầu, Mộ Vân gật đầu ý bảo, nhưng ngay sau đó mở miệng: “Người không phải là Đường gia, mời đi đi.”

“Ta không phải là Đường gia không trọng yếu, đối với Dung nhi cô nương mà nói, đối phương là ai càng không trọng yếu đi!” Đan Nhược Thủy cười nói. Nàng muốn chơi trò ẩn giấu, hần vui vẻ phụng bồi, đừng quên hần chính là dựa vào miệng ăn cơm a!

Dung nhi lại ghé vào lỗ tai Mộ Vân thì thầm, Mộ Vân thay nàng mở miệng: “Đường gia là khách nhân ngày hôm nay của ta, trừ hần ra, ai ta cũng không gặp.”

“Nguyên tắc của Dung nhi cô nương làm người ta tán thưởng. Nhưng đáng tiếc Đường gia sẽ không tới, vẫn là hần nhờ ta đi vào thỉnh an giúp a!”

Đôi mắt đẹp của Dung nhi hàm băng, mặt như sương, Mộ Vân hết sức khẩn trương, nàng không biết người vừa vào phía ngoài kia rốt cuộc là người nào, lại có thể dễ dàng làm cho Dung nhi từ trước đến giờ lãnh nhược băng sương thay đổi sắc mặt, nhưng nàng vẫn là hết sức trả lời thay: “Người đã biết nguyên tắc của ta, nên hiểu ta sẽ không gặp.”

“Nguyên tắc của người là một ngày chỉ tiếp kiến một khách nhân, mà không cần biết tên khách nhân kia là ai, không phải sao?”

Dung nhi cơ hồ mau bị hần chọc giận. Hần không chỉ công phu ngoài miệng lợi hại, còn tương đối tự đại!

“Xin hỏi đại danh các hạ?”

“Đan Nhược Thủy.”

“Thiên Cơ nhất thần toán?”

“Không dám nhận.”

“Thiên Cơ ngưng chỉ gian, thần niệm nhu quả ngon; gió theo tứ hải đi, vận mệnh đàm tiếu nhân gian.”

Đan Nhược Thủy hắng giọng mà cười.

“Dung nhi cô nương quả thật là kỳ nữ thông minh hơn người. Đây chẳng qua là trên giang hồ để mắt tại hạ, thuận miệng truyền lưu câu thơ, không nghĩ tới Dung nhi cô nương lại đọc lâu lâu, làm tại hạ bội phục.”

“Ồ Thu Nguyệt các, cho dù không giao thiệp với thiên hạ, cũng có thể biết chuyện thiên hạ. Huống chi công tử ngài tiếng tăm lan xa, người người đều biết Thiên Cơ thần toán Đan Nhược Thủy là cao nhân thần bí đứng đầu.”

“Đã như vậy, người không muốn gặp vị cao nhân thần bí đứng đầu này sao?”

“Nguyên tắc của ta là một ngày tiếp kiến một khách nhân, mà không hỏi đối phương là người nào!”

Thật là một cái miệng nhanh mồm nhanh miệng, nói rõ bày tỏ với hần không có hứng thú với vị “cao nhân” này, Đan Nhược Thủy thật là có chút ít thất bại a!

“Thật ra thì ta muốn gặp mặt thật dễ dàng.” Đan Nhược Thủy cười nói, tàng sa mỏng kia hần không cần tốn nhiều sức có thể vén lên.

“Công tử võ nghệ bí hiểm, tiểu nữ tử sớm nghe thấy, nhưng ta nghĩ công tử cũng không phải là người không biết đạo lý đi.”

Hmm! Hần thật là càng lúc càng thích nàng. Người có thể làm cho Đan Nhược Thủy đụng cái đỉnh hai lần nàng chính là người đầu tiên.

“Xem ra cô nương là quyết tâm không gặp mặt rồi?”

“Trừ phi người nghĩ xong vào.”

“Không dám, sau người ta có hai đại ca mắt nhìn chăm chăm vào, ta còn muốn lưu cái mạng nhỏ lẫn lộn giang hồ!”

Nghe vậy, kiều nhan Dung nhi lạnh lẽo, thân hình chợt lóe, biến mất ở bên cạnh Mộ Vân. Mất đi bóng dáng của nàng, Mộ Vân liền luống cuống tay chân. Không có Dung nhi nhắc nhở, nàng căn bản không cách nào cùng hần ứng đối. Hoàn hảo Dung nhi trong nháy mắt lại trở về bên người nàng, mới để cho nàng thở dốc.

Phát hiện hơi thở đối địch phía sau không thấy, Đan Nhược Thủy cười một tiếng, vừa rót cho mình một ly rượu. Ai nha! Cô nương gia chính là e lệ, đuổi đi nhàn tạp nhân đẳng chướng mắt, lúc này chỉ còn bọn họ một chỗ, thật đúng là gọi hần có chút khẩn trương! Nàng làm như vậy, là hướng hần đấu một mình, hay là thỏa hiệp đây? Đan Nhược Thủy hết sức mong đợi.

“Thiên Cơ thần toán, tiểu nữ tử cũng nghĩ lãnh giáo.”

Sa màn giường nhẹ, bay tới một tờ giấy trắng, chậm rãi rơi vào trên bàn, trên giấy chỉ viết một chữ: Nhận.

Nguyên lai là muốn thử hần! Đan Nhược Thủy nhìn chữ viết một cái, chậm rãi mà nói: “Dung nhi cô nương diễm danh thiên hạ, chữ viết cũng đoan trang xinh đẹp. Lấy bút pháp xem, lực đạo mười phần, nghĩ đến Dung nhi cô nương cũng thâm tàng bất lộ.”

Nàng có võ công, hần cảm thấy càng có tính khiêu chiến.

Dung nhi nhẹ chau lại đôi mày thanh tú, lại nghe thấy thanh âm của hần: “Nét phẩy vượt qua hàng, giống như san màn cách trở bên trong nhĩ môn, đuôi tựa như giai, song bên người, bên trong sa màn là hai vị giai nhân?”

Dung nhi cùng Mộ Vân đồng thời cả kinh.

“Đây chẳng qua là một chữ Nhận bình thường.”

“Đúng, Nhận thuộc chim di trú, theo nước mà ở, nhất định ta và người hữu duyên.” Thanh âm của hắc trần đầy nụ cười.

“Đó là trùng hợp.”

“Là trùng hợp.” Nụ cười của hắc trần càng đậm, “Phá không chỉ nhận, ứng giới phía chân trời mệnh mông, thực không nên vậy tại sau màn.”

Tóm lại, hắc trần chính là muốn nàng hiện thân là được rồi!

“Nhận phi hành, là vì tránh đông tìm ấm áp.” Mộ Vân trả lời.

“Đúng vậy a, ta đây rượu ngon món ngon đầy bàn, rất ấm áp.” Hắc trần tự tặc nếm một ngụm rượu.

“Đan công tử danh bất hư truyền.”

“Này tổ vẽ Dung nhi cô nương chịu thưởng thức mặt ta sao?”

“Nghe nói công tử không chỉ thần cơ diệu toán, lại càng bác học thấy nhiều biết rộng.”

“A! Thi xong đoán chữ, giờ muốn kiểm tra thành tựu văn học sao? Tài văn chương của Dung nhi cô nương tung hoành, tại hạ không dám múa rìu qua mắt thợ.”

“Công tử khen trật rồi, trước mời ngài.”

“Vong khước thiên sơn phù sinh lộ.”

“Phiên phiên lạc hoa vũ phong trần.”

“Độ thủy vạn lý hàn nguyệt phiêu.”

“Tiêu tiêu tự vũ ánh thanh trúc.”

Đan Nhược Thủy thoải mái cười một tiếng.

“Sa một màn.” Theo mở miệng, Đan Nhược Thủy vận truyền chân khí, sa mông giữa hai người nhẹ nhàng vung lên.

“Tranh một khúc.” Sa màn ở Dung nhi đáp lại xong chợt rơi xuống.

“Một phiến lá.” Lá trúc xanh trong tay hắc trần nháy mắt bay vút mà vào.

“Hương một luồng.” Sương khói dần hương từ sa màn chợt bay ra, đem phiến lá trúc này tổng ra ngoài.

Đan Nhược Thủy vẫn là cười, ngón tay giương nhẹ, lá trúc dán tại trên sa mông. Hai người so sánh tài văn chương, cũng so sánh nội lực.

“Thì bạn tranh khúc ngâm.” Cách sa truyền lực, dây đàn tranh vắn vẹo một chút, Dung nhi cùng Mộ Vân đồng thời chấn động trong lòng.

“Huyền âm không do người.” Dung nhi ngồi xuống trước đàn tranh, gảy dây đàn, đánh rách lá trúc dán tại trên sa màn mỏng manh.

Đan Nhược Thủy háng giọng mà cười, đặt tay vung lên.

“Kính thấy dung nhan mỹ nhân a!”

Lá trúc nứt thành hai mảnh tựa như đao mỏng từ ngón giữa hắc trần vũ động ở trên sa màn, phút chốc, phiến lá thật mỏng vỡ vụn, sa màn ở trong nháy mắt rách nát bay tán loạn, trong nháy mắt bay xuống đầy đất.

Sau đàn tranh, băng tuyết kiều diễm không giống phàm trần, Đan Nhược Thủy ở lúc sa rơi người xuất hiện trong nháy mắt ngừng thở.

Nàng chính là Đệ nhất danh kỹ Giang Nam làm người người khuynh đảo? Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, hắc trần sẽ không tin tưởng thế gian lại có nữ tử tuyệt mỹ nhường này ——

Cái loại mỹ này làm người ta sợ; cái loại lãnh này làm lòng người nát, cái loại kinh diễm tuyệt trần này, làm người ta chết không có gì đáng tiếc.

Trong khoảnh khắc đó, Đan Nhược Thủy không chỉ là bị vẻ đẹp của nàng làm chấn động, cũng vì vẻ đẹp của nàng mang cho hắn giống như đã từng quen biết mà khiếp sợ. Hắn cùng với Dung nhi chưa từng gặp mặt, như thế nào cảm thấy quen thuộc như thế?

Đan Nhược Thủy hắn có bản lãnh mắt đã nhìn thì không quên. Hắn nhìn qua nàng, tuyệt đối không thể nhận sai!

Mộ Vân đã sợ đến không biết như thế nào cho phải, nàng núp trong bóng tối, động cũng không dám động, nàng chưa từng gặp qua người tài ăn nói giỏi như vậy, nội lực mạnh như thế. Dung nhi hiện thân, nàng vội vàng nhưng cũng không giúp được.

Đan Nhược Thủy lần đầu lâm vào khốn cảnh suy nghĩ hỗn độn, hắn cơ hồ muốn chau lên lông mày tới nhìn nàng chằm chằm. Hắn muốn đứng dậy, Dung nhi nhưng hướng hắn nhẹ nhàng lắc đầu.

Hắn từ trong mắt nàng đọc lên tin tức: người có thể nhìn thấy ta là bằng thực lực của người, ngàn vạn đừng hành động thiếu suy nghĩ.

Đan Nhược Thủy quyết định bất động thanh sắc. Hắn phải nghĩ lên hắn đã gặp nàng nơi nào, giai nhân như thế, hắn như thế nào quen thuộc như thế rồi lại không hề ấn tượng?

Đáp lễ một khúc, đại khái là đánh giá cùng thỏa hiệp cao nhất nàng đối với hắn. Lông mi Dung nhi lớn lên dày mà dài, mái tóc như bèo thả trên vai trần, ngón tay ngọc trắng nõn trên choker dây đàn, tí ti quấy nhiễu hồn phách người nghe.

Theo đầu ngón tay nàng ngưng khí mà nhìn, người mới vừa tỷ thí ở sau sa màn cùng hắn đích xác là nàng; theo khuôn mặt ngọc không tỳ vết của nàng, cũng đích xác là mạo tửng Mỹ Kiều Nương Phù Dung, nhưng vì sao.

Đan Nhược Thủy chìm đắm trong khúc đàn du dương của nàng nhưng vẫn tỉnh tể suy tư.

Dung nhi cô nương đúng là thần bí, nàng mỹ lệ khuynh thiên hạ, nhưng không có khí âm nhu mềm yếu của nữ tử.

Phút chốc sững sờ, Đan Nhược Thủy đột nhiên nhớ tới, mùi thơm trên người nàng cùng nam tử áo đen vô tình gặp gỡ ở nóc nhà đêm trước giống nhau như đúc.

Khúc điệu nàng đàn ra ôn nhu như vậy, hơi thở lãnh ngạo trên người nàng lại nồng đậm như vậy, giống như trên người nàng hạ sương, đông lại mỹ lệ của nàng.

Vẻ đẹp của nàng, rất vô tình; đã là danh kỹ, không nên vô tình.

Một khúc xuống tới, nàng không có bất kỳ tươi cười, ngón tay nhỏ nhắn vừa thu lại, nàng không sợ hãi nghiêng thị hắn.

Đan Nhược Thủy kiểm chế xuống suy nghĩ không giải thích được, nở rộ nụ cười, vỗ vỗ hai tay, hắn nâng chén nói: “Đa tạ Dung nhi cô nương gặp mặt, tại hạ vạn hạnh, có thể cùng giai nhân vui vẻ.”

Nàng vẫn không có động tĩnh, chẳng qua là nhìn hắn.

Đan Nhược Thủy lại rót rượu thêm ở trong một chén khác.

“Dung cô nương nguyện ý tiếp tục đàn ra một khúc, an ủi tâm chờ đợi đã lâu của tại hạ sao?”

Nàng vẫn không có nói, tay nhẹ vậy, đàn hương đã tắt. Câu trả lời của nàng rất rõ ràng.

Đan Nhược Thủy không sao cả cười nói: “Có thể chính tai lắng nghe kỹ càng tài đánh đàn của Dung cô nương, chuyên đi này của tại hạ đã không tệ rồi. Mới vừa nếu có chỗ mạo phạm, xin cô nương tha lỗi. Ta trước cạn một chén.”

Hắn đem rượu uống một hơi cạn sạch, đặt ly rượu xuống. Nhìn Dung nhi không hề cử động một cái, hắn cười nói: “Hi vọng Dung cô nương tiếp nhận lời xin lỗi của ta.”

Hắn không những thông minh. Cũng hết sức giao hoạt. Dung nhi rốt cục đứng dậy đi về phía trước, Mộ Vân ở chỗ tối hết sức khẩn trương.

Nàng càng nhích tới gần, mùi thơm say lòng người này càng làm hấn mê loạn. Đó là một cổ hơi thở đặc thù hết sức thanh nhã, ở trên người nàng, không có một tia vị dong chi tục phần của thanh lâu.

Dung nhi cũng không ngồi xuống, nàng đi tới bên cạnh bàn, cầm lấy ly rượu hương hấn thăm hỏi, cũng che miệng uống hết vật trong chén, coi như là tiếp nhận lời xin lỗi của hấn.

Nàng ngạo khí hấn thưởng thức, nhưng nàng lạnh lùng làm người ta ử rữ.

Đặt xuống cái chén, đại biểu kết thúc. Dung nhi hướng hấn gật đầu ý bảo, lập tức xoay người liền muốn rời đi.

Mà hấn không thể cứ làm cho nàng đi như vậy. Hấn hiểu được, nàng đi lần này nếu có cơ hội gặp nàng, sợ rằng khó càng thêm khó.

“Dung nhi.” Hấn đứng dậy gọi, cũng không có thành công xoay chuyển bước chân nàng, mắt thấy nàng sắp biến mất ở sau một cánh cửa, hấn ngay sau đó hỏi: “Người có vị huynh đệ sinh đôi sao?”

Dung nhi rốt cục dừng lại cước bộ, nàng nhẹ chau lại lông mày.

“Đêm trước ta gặp một nam tử áo đen. Lớn lên cùng người giống nhau như đúc.”

Đan Nhược Thủy yên lặng nhìn phản ứng của nàng. Nàng bình tĩnh tảo làm hấn bội phục, cũng làm cho hấn tin chắc thiếu niên lần trước nhìn thấy kia, hấn là cùng nàng quan hệ mật thiết.

Mộ Vân ở chỗ tối cả kinh. Đan Nhược Thủy lại gặp qua y!

“Mới vừa cô nương cùng ta trò chuyện với nhau thật vui, vì sao sau khi lộ diện, cũng không nguyện tái mở miệng đây?” Đan Nhược Thủy cười nói.

Đưa lưng về phía hấn, nàng vẫn có thể tưởng tượng cái khuôn mặt tuần tú kia mang cười, lúc này tuyệt đối ranh mãnh đắc ý. Nàng dĩ nhiên không cách nào mở miệng, nàng thậm chí lo lắng Mộ Vân một bên thiếu kiên nhẫn mà nói. Lấy thực lực Đan Nhược Thủy, vừa nghe liền biết thanh âm đến từ phương nào.

“Chữ Nhạn kia, ta mới chỉ có hai vị giai nhân ở bên trong, ta nghĩ cũng có thể đem giải thích thành hai người ẩn núp bên trong, hai người có thể là người, cùng vị huynh đệ kia.”

Mộ Vân gấp đến độ mồ hôi lạnh chảy ròng. Lông mày kẻ đen của Dung nhi căng thẳng, phút chốc vén ra bức rèm rời đi.

A! Quả nhiên là một thân ngạo cốt, nghĩ Đan Nhược Thủy hấn hành tẩu thiên hạ, còn chưa từng chạm qua đối thủ cổ quái hơn so với nàng!

Dung nhi vừa đi, Mộ Vân thở phào nhẹ nhõm cũng xoay người muốn trốn vào cửa ngấm, không ngờ nàng mới quay thân, thanh âm Đan Nhược Thủy đã đi tới phía sau nàng.

“Cô nương cần gì vội vàng như vậy?”

Mộ Vân bị làm cho sợ đến, tay cầm lụa trắng trước ngực đem che lên hai gò má. Khuôn mặt xấu xí như vậy, nàng cũng không dám gặp người.

“Người rất cố gắng.” Đan Nhược Thủy cười nói.

Mộ Vân bị làm cho sợ đến trái tim cuồng loạn, cho là hấn nhìn thấu cái gì. Thật ra thì Đan Nhược Thủy chỉ cho nàng là thiếp thân nha hoàn của Dung nhi thôi.

“Đừng sợ, ta sẽ không thương hại người.” Ngữ khí của hấn mang cười, nhưng có một cổ khí thế ôn nhu cùng kiên định. Mộ Vân căn bản không thể nào chống đỡ đã bị hấn nhẹ nhàng lật qua thân, nàng nặng nề sưng sốt, Đan Nhược Thủy trong truyền thuyết lại tuần mỹ như vậy!

Nửa gương mặt của nữ tử toàn bộ giấu ở sau cái khăn che mặt, môi đôi mắt sao trong suốt tràn đầy sợ hãi nhìn Đan Nhược Thủy. Đan Nhược Thủy bất đắc dĩ thở dài, hấn lớn lên dọa người như thế sao? Nhìn ánh mắt như gặp quỷ này của nàng, thật muốn đả thương tim hấn.

“Cô nương tên là gì?” Hấn ôn nhu cười nói.

Mộ Vân không thể nào chống cự.

“Vân. Vân nhi.” Nàng cố ý giảm thấp xuống âm điệu.

“Vân nhi, người ở Thu Nguyệt các này đã bao lâu?”

“Ta. Ta từ nhỏ lớn lên ở chỗ này.”

Ừ, đổi lại phương thức hỏi đi!

“Thu Nguyệt các khai trương đã bao lâu?”

“Mười năm.”

“Mười năm? Tiểu thư nhà người mười năm trước sợ rằng vẫn chỉ là tiểu nữ oa mà thôi.”

“Dung nhi xuất đạo mới ba năm.”

Nàng cả kinh, vội vàng cúi đầu xuống, nhìn ánh mắt của hắn, lời nói không tự chủ đã trượt ra miệng.

Gọi thẳng tên tiểu thư, xem ra quan hệ chủ tớ của bọn họ cũng thật là mật thiết, Đan Nhược Thủy cười.

“Ta nghe nói Dung cô nương hiện thân thanh lâu, cũng bất quá là chuyện rất gần, đáng vẻ nàng khuynh quốc liên truyền khắp thiên hạ, Thu Nguyệt các cũng vì thế mà thanh danh lan truyền lớn, người người hướng đến chỉ muốn gặp mặt giai nhân.”

“Công tử. . .” Mộ Vân không biết chống đỡ như thế nào, chỉ có thể cầu khẩn hắn bỏ qua cho nàng một con ngựa .

Nhưng vào lúc này, cứu binh tới. Mộ mụ mang theo hai gã đại hán vạm vỡ đi vào, cười cười tiến lên đón.

“Đan công tử.”

Mộ Vân thấy thế, lập tức hoảng hốt chạy đi. Đan Nhược Thủy xoay người, Mộ mụ lập tức dùng ánh mắt, hai gã hộ vệ cũng thối lui.

“Thật là người, người cướp lần gặp mặt của Dung nhi nhà ta, người dễ dàng làm cho nàng xuất hiện. Ôi! Hại ta mất không ít ngân lượng đâu!”

Đan Nhược Thủy tiêu sái tự nhiên.

“Được Dung nhi cô nương để mất, tại hạ thân không có tiền, Mộ mụ ngài nói làm tốt không?”

“Người nha!” Mộ mụ chọc vào lồng ngực hắn, trợn mắt cười duyên.

“Người tới cửa ta liền biết quảng không được người, hiện tại đám nữ kia của ta đều bị người thu mua, nếu là đem người đuổi đi ra, bọn nha đầu đe dọa ta muốn toàn thể đại bãi công đâu! Bản thân ta hỏi người một chút, người muốn làm sao bồi lại ta a?”

“Một câu nói của Mộ mụ, hai sườn ta cảm đạo, tuyệt không nói hai.”

“Phải không?” Mộ mụ che miệng cười một tiếng, “Ta chỉ có một thỉnh cầu.”

Chậm rãi dời xuống khăn tay. Nàng mặc dù mang cười, trông mắt nhưng sắc bén vô cùng.

“Đừng đi trêu chọc Dung nhi nữa.”

Đan Nhược Thủy nhợt nhạt cười một tiếng.

“Hôm nay vừa thấy, ta đã không uống đời này rồi.”

“Ha hã, ai gặp mặt Dung nhi mà không vì nàng say mơ màng màng?”

“Mục đích của ta đã đạt tới, cho nên lúc này nên rời đi.”

A? Mộ mụ không cẩn thận sưng sốt một chút. Không nghĩ tới hắn dứt khoát như thế, nàng còn đang hao tổn tâm trí muốn làm sao để cho hắn biết khó mà lui!

Đan Nhược Thủy cười đến tự tin mê người.

“Ta sợ ở nữa, người say mơ màng không phải là ta, có lẽ sẽ là Dung nhi a!” Hân sang sảng cười một tiếng, cất bước đi.

Đan Nhược Thủy này, tự đại làm cho người khác chán ghét! Mộ mộ âm trầm nhìn chằm chằm bóng lưng hân rời đi. Ý tứ của hân nói là Dung nhi sẽ yêu hân? Hmm! Tự tin của hân sợ rằng sẽ gặp phá hủy trước nay chưa có, Dung nhi cũng không phải là một “cô nương” !

Dung nhi dĩ nhiên không phải cô nương bình thường, “nàng” chính là Đệ nhất danh kỹ nổi tiếng thiên hạ, “nàng” lại càng là lãnh diện sát thủ thần bí vô tình. “Nàng” chính là Nhạn Tử Dung, một con cô nhạn phe huyết, một đao thủ phủ lấy giết người làm thú vui.

Đệ nhất danh kỹ Giang Nam lại là nam tử! Cho dù trí tuệ của Đan Nhược Thủy cao tới đâu, lại thần toán như thế nào, cũng coi như không nghĩ ra giai nhân khuynh thành hôm nay chứng kiến cùng nam tử áo đen kia là cùng một người đi!

Song, đây là lần đầu tiên tâm Nhạn Tử Dung pháp phòng như thế. Hân tức giận Đan Nhược Thủy quá mức tự tin, tức giận rằng miệng lạnh lợi của hân, tức giận văn võ hân thắng mình một bậc.

Y lãnh, y kiêu ngạo, y chưa gặp được địch thủ, cho nên y tức giận, y hận, y chán ghét hân khinh bạc ngạo mạn, hân bình tĩnh, cùng thái độ cười nhìn thế sự mọi việc đều không để vào trong mắt!

Nhạn Tử Dung nặng nề ngồi xuống ở trước bàn trang điểm, tốn một lúc mới bình ổn rồi loạn trong lòng. Y là xảy ra chuyện gì? Y từ trước đến giờ ít có vẻ mặt, ít có tâm tình, nhìn lại tuyệt sắc dung nhan trong gương, y cơ hồ cảm thấy xa lạ. Người người ái mộ gương mặt này của y, thế nhưng y lại chưa từng tưởng tận xem kỹ dung mạo của mình.

Song, lúc này ở trong kính gương thế nhưng y lại chỉ nhìn thấy một tuấn dung cương nghị, đó là một khuôn mặt nam nhân chân chính, dũng cảm tiêu sái giống như liệt dương —— là Đan Nhược Thủy!

Y nặng nề cả kinh, trong nháy mắt giờ chướng làm vỡ nát gương đồng, gây sợ hãi cho Mộ Vân mới vừa đẩy cửa vào.

Y nhú chặt lông mày, không nói, lật xuống đồ trang sức. Mộ Vân đau lòng cầm tay y, ôn nhu nói: “Để cho tỷ tỷ đến đây đi.”

Từ nhỏ, nàng chính là đau lòng y như thế. Nương mới vừa đem y mang về Thu Nguyệt các, y cự tuyệt cùng bất luận kẻ nào tiếp xúc, lúc ấy y chỉ là tiểu hài đồng mười tuổi, nàng lại ở trong mắt của y nhìn thấy cảm hận cùng tức giận đối với thế giới này.

Y chỉ tôn kính một mình Mộ mộ, chỉ nói với nàng; y luôn là ở nửa đêm một mình len lén luyện võ, cự tuyệt mọi người quan tâm. Trên người y có một sẹo kiếm phổ, nghe nương nói, đó là di vật duy nhất mà song thân y để lại cho y.

Từ nay về sau, mỗi khi có người giang hồ tới Thu Nguyệt các, Mộ mộ luôn là ngàn dẫn vạn dụ lấy được rất nhiều võ học, cho Tử Dung thiên tư thông minh tự học.

Y từ từ lớn lên, võ công càng lúc càng tốt, người càng lúc càng mỹ, nhưng giữa lông mày y chỉ có cừu hận, y sống bất quá chỉ vì báo thù.

Cho nên Mộ Vân đau lòng y. Mấy năm trước, nàng chịu ác bá giày xéo hủy dung, Nhạn Tử Dung lần đầu tiên giết người, vì nàng báo thù, đã ở trên vết đau phát hiện đây là cách duy nhất y có thể lấy tiết hận; giết người, y thật vui vẻ.

Đó là lần đầu tiên Nhạn Tử Dung mở rộng cửa tim làm cho nàng tiến vào —— kẻ bắt cóc khi dễ nàng bị giết, ở nâng mặt nàng, kêu nàng một tiếng tỷ tỷ.

Tiếng tỷ tỷ này làm cho Mộ Vân tan nát cõi lòng, từ nay về sau nàng liền biết, nàng chỉ có thể trở thành tỷ tỷ của y. Nàng đừng phải lãng nhục như vậy, mà một tiếng tỷ tỷ của y, làm cho nàng có dũng khí sống sót, nhưng cũng càng làm nàng thống khổ. Nàng tin tưởng y hiểu, nàng không chỉ là muốn làm tỷ tỷ của y mà thôi. Song, nữ tử bị chiêm ô qua như nàng, mà dung mạo không còn, sao xứng đôi với y!

Ít nhất, từ đó về sau, nàng thành tri kỷ duy nhất của y.

Dỡ xuống tóc dài mềm mại của y, trong gương vỡ nát vẫn chiếu ra dung nhan tuyệt sắc, Mộ Vân ôn nhu cầm lấy cây lược gỗ chải vuốt mái tóc y, ôn nhu nói: “Tử Dung, là Đan công tử làm người không vui sao?”

Hai hàng lông mày y nhẹ chau lại, không muốn thừa nhận y buồn bực là đến từ trên thân một nam nhân khinh bạc.

“Chưa từng có một người khách nhân có thể thông dong nói chuyện cùng Dung nhi như vậy.” Thanh âm Mộ Vân nhẹ vô cùng. Nàng luôn luôn là người phát ngôn của Dung nhi, dĩ nhiên phát hiện hẳn không tầm thường.

Chính là như vậy, cho nên y tương đối không phục.

“Hơn nữa, hẳn biết người có võ công.”

“Tỷ tỷ.” Y ngăn lại nàng tái mở miệng.

Mộ Vân cúi đầu, buồn bã mất mát.

“Thật xin lỗi.”

“Cần gì nói xin lỗi? Là ta không tốt.”

“Tử Dung, nương sẽ rất mau đánh phát hấn đi, người ngàn vạn phải bình tĩnh.”

Tử Dung luôn luôn cao ngạo, chưa từng bị đánh bại, nàng sợ y nuốt không trôi khẩu khí này, chủ động tìm tới Đan Nhược Thủy. Dù sao y niên thiếu khí thịnh, nhiệm vụ ám sát cũng không coi là chân chính xuất nhập giang hồ, mà Đan Nhược Thủy cũng là giang hồ lão thủ. Cho dù nàng có lòng tin với Nhạn Tử Dung, lại không muốn y chọc tới thị phi, nàng căn bản không muốn y đi vào giang hồ hiểm ác phức tạp.

Tử Dung trong lòng nàng, vẫn chỉ là hài tử đơn thuần.

Trán Nhạn Tử Dung nhăn chặt, thật sự y có ý nghĩ này, nhưng y sẽ không ngu như thế. Y đương nhiên muốn nhìn thực lực chân chính của Đan Nhược Thủy, người y giết chết thực lực đều dưới y, cho nên y căn bản không thể nào biết được võ nghệ của mình đến tột cùng đến cảnh giới gì. Y sẽ tìm hấn tỷ thí, nhưng tuyệt không phải giờ phút này, y còn có nhiệm vụ chưa xong.

Đó chính là Đường Ưng!

Nhân sĩ xuất nhập Thu Nguyệt các nhiều dạng phức tạp, một khi thành khách quen, cùng Mộ mụ nói đến giao dịch, Mộ mụ mới có thể xảo diệu tiếp nhận nhiệm vụ của người ủy thác, do sát thủ Nhạn Tử Dung thần bí lấy mạng, lại muốn người ủy thác đem tiền ước định đặt ở chỗ chỉ định, tiền tài tới tay, Nhạn Tử Dung sẽ bất động thanh sắc lấy đi tính mạng người ủy thác.

Thần không biết quỷ không hay, cho dù ai cũng sẽ không biết bị người nào ám sát, mà người nào lại là chủ hung giết người. Đây cũng là nội tình Giang Nam nổi lên án kiện đầm máu.

Không có ai biết, thanh lâu ca múa mừng cảnh thái bình dấu điểm huyền cơ; càng không có người biết, Đệ nhất danh kỹ Giang Nam là một sát thủ lãnh huyết.

Nhưng Mộ Vân thủy chung lo lắng, mỗi lần Tử Dung thi hành nhiệm vụ, nàng liền không thể ngủ say, chờ được y bình an trở về nàng mới có thể yên tâm.

“Tử Dung, đáp ứng tỷ tỷ được không?”

Nhạn Tử Dung lau đi phấn son trên mặt, dung nhan thanh lệ vẫn lãnh diễm, Mộ Vân nhìn mà lòng say, cũng đau lòng.

“Tử Dung.”

“Ta biết, tỷ tỷ, người không cần lo lắng.” Y khẽ quay đầu. “Tỷ tỷ, người trở về phòng nghỉ ngơi, ta nghĩ ngủ.”

“Tử Dung.” Không tha nhìn y một cái, nàng than khẽ, lặng lẽ thối lui.

Nhạn Tử Dung ở sau khi nàng rời đi, lập tức thay quần áo, thay áo đen xoay người đi.

Vong khước thiên sơn phù sinh lộ, phiên phiên lạc hoa vũ phong trần; độ thủy vạn lý hàn nguyệt phiêu, tiêu tiêu vũ ánh thanh trúc.

Hắn cho y bài thơ đệ nhất, khắc sâu ở trong đầu y như vậy.

Nhận Tử Dung dùng khinh công chạy thẳng tới, suy nghĩ hỗn loạn. Đan Nhược Thủy đáng sợ, không ở võ công thần bí khó dò, cũng không là tài khí văn nghệ tung hoành của hắn, mà là một đôi mắt nhìn thấu lòng người, cùng khí độ cười thiên hạ.

Nhận Tử Dung ở cánh đồng bát ngát đêm đen ngừng lại bước chân dồn dập, nhưng dừng không được tim đập cuồng loạn. Đan Nhược Thủy rốt cuộc là nhân vật gì, y không thể không điều tra rõ ràng!

3. Chương 3: Đệ Tam Chương

Là lúc nên đi rồi !

Song hắn lại cứ suy nghĩ quanh co. Vẻ đẹp của Dung nhi, tuyệt đối là nữ thái mềm mại; mà thiếu niên kia, còn lại là tràn đầy ngạo cốt băng tâm. Là bọn họ mỹ lệ quá giống nhau nên làm lẫn lộn lực phán đoán của hắn? Đan Nhược Thủy bị thất bại. Dung nhi, thiếu niên thần bí, Vân nhi, Mộ mộ, Thu Nguyệt các nhìn như bình thường này, lại quý dị như vậy!

Ở lúc hắn lâm vào trầm tư, gió đêm thay đổi rất nhỏ, hắn không chút động đậy, chỉ nhẹ nhàng vung lên trúc xanh trong tay, vừa đỡ thật nhanh về phía sau, lãnh kiếm vền vền sai một tấc liền đâm vào sau đầu hắn trong nháy mắt cứng đờ.

Một thanh lợi kiếm vô cùng sắc bén, nhưng lại không chém đứt cây trúc yếu ớt này!

“Hoàn hảo ta phản ứng mau, nếu không đầu liền nở hoa.” Hắn còn có tâm tình nói đùa.

Chế khí quay lại, Đan Nhược Thủy lập tức di động thân thể. Hắn chỉ là nhẹ nhàng lay động bước chân, thân hình cũng đã nhanh đến kiếm không chạm đến quần áo. Thiếu niên áo đen tức giận công tâm, chiêu chiêu mãnh liệt.

“Ta với ngươi không thù không oán, cần gì đưa ta vào chỗ chết đây?” Hắn gọn gàng né tránh thế công của thiếu niên áo đen, vẻ mặt ung dung như cũ.

Thiếu niên áo đen thấy mặt hắn bình tĩnh, càng thêm giận không kềm được, trường kiếm đâm thẳng, trúc xanh của Đan Nhược Thủy vừa chuyển , mũi kiếm gọt rơi lá trúc, bông bênh rơi xuống đất.

“Đây không phải là chỗ ngươi nên tới!” Vẫn là một câu nói như vậy, lần này giọng lạnh hơn, hơn nữa tràn đầy tức giận.

“Ta là đặc biệt tới chờ ngươi , không phải là tới tìm ngươi đánh nhau.” Đan Nhược Thủy một bên lè, công kích chớp qua thiếu chút nữa xuyên thấu qua bả vai hắn.

“Ta và ngươi vốn không quen biết, ngươi chờ ở đây có ráp tâm gì?” Thiếu niên áo đen huy kiếm quát lên, uy lực không giảm.

“Chúng ta đã gặp mặt một lần, sao không quen biết?” Đan Nhược Thủy lấy thủ vi công, cũng không trả đòn.

“Đêm khuya xông vào cấm địa, không phải là việc quân tử làm.” Y càng không dả thương được hắn, càng tức giận, thế công càng tích cực.

“Hmm!” Đan Nhược Thủy vừa quay người, cười đến tà khí, “Từ trước đến giờ ta không lấy việc quân tử làm tự cho mình.”

“Đồ cuồng vọng.” Trường kiếm vung lên, lại là một mảnh lá trúc rơi xuống đất.

“Thì ra trong Thu Nguyệt các có cấm địa, khó trách thần bí như vậy.” Trúc xanh của Đan Nhược Thủy vừa đỡ, kèm thêm chưởng khí lớn, đem thiếu niên áo đen đẩy lùi xa ba bước.

Thấy hần rút cục có động tác, thiếu niên áo đen tràn đầy ý chí chiến đấu mãnh liệt, kiếm khí không chút lưu tình.

“Người rút cuộc là ai? Tới nơi này có mục đích gì?”

“Mục đích của ta rất đơn giản. . . .” Đan Nhược Thủy bận rộn trốn, bận rộn cười. Lại đánh tiếp như vậy, hần sợ y sẽ một chết trước, nếu không cũng là tức chết trước.

Đan Nhược Thủy tay cầm mảnh trúc, khi trường kiếm tới hần quay lại thật nhanh, tạo thành một đạo bình chướng vô hình. Đột nhiên, “keng keng” Nhẹ giòn vang lên, thiếu niên áo đen chần ngạc lui một bước, trợn to tròn mắt đen, khuôn mặt tức giận phút chốc trắng xanh.

Kiếm của y thẳng tắp cắm ở trong mái nhà, còn chậm rãi nhẹ chập chồn ở dưới gió đêm. Y thua; lợi khí đoạt mệnh đều không thất thủ lại thua ở một mảnh lá trúc cực kỳ bình thường.

Y kinh ngạc còn chưa kịp trấn định lại, cây trúc xanh này đã chống đỡ ở nơi cổ họng y, trong nháy mắt làm cho y ngừng thở.

Đan Nhược Thủy thủy chung không có rút đi mỉm cười tiêu sái, ở dưới màn đêm mê mang, nụ cười của hần lộ ra vẻ không ai bì nổi, ở trong mắt thiếu niên áo đen xem ra là kiêu ngạo chết tiệt cỡ nào.

Tay Đan Nhược Thủy vừa nhấc, cây trúc liền khê giương lên, đem cầm của y nâng lên. . Đan Nhược Thủy trả lời câu hỏi vừa nãy của y:

“Chính là gặp mặt Dung nhi.”

Thiếu niên áo đen một câu cũng nói không nên lời. Lần đầu bị đánh bại, y hoàn toàn không biết đối mặt như thế nào. Lúc này trong mắt của y chỉ có hận, lòng tràn đầy lửa giận cơ hồ muốn từ trong đôi mắt tựa như ánh sao kia phun ra ngoài.

“Vậy, đừng có dùng cái loại ánh mắt oán hận này nhìn ta a!” Đan Nhược Thủy vừa thu lại tay, trúc xanh trong nháy mắt đã giắt vào sau thắt lưng của hần. “Ta cũng là người không thể không bị đánh bại, lần đầu ta thua, ước chừng nằm nửa tháng mới có thể xuống giường! Người nên may mắn mới đúng.”

Chân mày thiếu niên áo đen nhíu chặt. Y sao biết lần thất bại thứ nhất của hần? Hần nói như thế là có ý gì? An ủi tự ái của y sao?

“Ta không tin!” Y hừ lạnh, giọng nói giống như đứa trẻ giận dỗi.

Y giờ phút này đúng là giống như đứa trẻ, mặc dù lạnh lùng, nhưng đơn thuần, đó là người giang hồ không có, ánh mắt quá sạch sẽ mà trong suốt, trực tiếp biểu lộ tâm tình của y —— đó là hận.

Con người thấu triệt như vậy, nhưng lại có hận ý sâu như thế, Đan Nhược Thủy cảm thấy hết sức đau lòng. Hần bởi vì một mỹ thiếu niên cảm thấy đau lòng! Hần bất khả tư nghị lắc đầu.

“Lắc đầu là có ý gì?” Thiếu niên áo đen trợn mắt, tâm oán giận còn không cách nào bình tĩnh.

Đan Nhược Thủy nhưng chỉ là nhẹ lay động đầu. Hần nhu nhu cười một tiếng, khoe môi giương nhẹ thở dài lướt đi đêm, gió lạnh đưa tới nụ cười ôn nhu của hần, trong nháy mắt ngưng kết tâm tư sục sôi của thiếu niên áo đen.

Nhận Tử Dung chấn động mạnh một cái, tựa như lần đầu tiên y nhìn thấy Đan Nhược Thủy. Mặc dù hần luôn mang thói quen mỉm cười, lại chưa từng cười giống như giờ phút này, làm cho bóng đêm cũng mê loạn, nhộn nhạo lên.

Đây là tình huống chết tiệt gì? Y lại nóng mặt tâm nóng nảy, Đan Nhược Thủy đột nhiên trầm mặc, mỉm cười như thủy, chẳng những trong nháy mắt dập tắt chiến hỏa, còn nhiều loạn trái tim lạnh lùng từ trước đến giờ của y.

Nói giỡn! Hần là nam nhân, còn là một đồ cuồng vọng tự đại!

Mà y cũng là thân nam nhi, cho dù giả trang làm đệ nhất danh kỹ Giang Nam, nhưng y là huyết tính nam tử chính cống, còn là một sát thủ lãnh huyết!

Đúng vậy, y là sát thủ, cho nên không nên có tình, tình của y, khi y có hiểu biết đã bị phá hủy rồi. Y tin tưởng mình từ nhỏ liền vô tình, mới có thể ở chặt đứt từng thân thể máu thịt, thờ ơ.

Đan Nhược Thủy cảm nhận được. Y chính là vô tình như vậy. Cho nên hắn bắt đắc dĩ lắc đầu, cho nên hắn vô tận đau lòng, cho nên hắn mỉm cười vô lực.

“Nói một chút, người ra sức muốn lấy mạng ta như vậy, là vì cái gì?” Đan Nhược Thủy đem ánh mắt dời về phía y.

Nhận Tử Dung không sợ hãi ngênh thị hắn, lạnh giọng trả lời: “Chứng minh thực lực của mình!”

Đan Nhược Thủy nhướng mày cười một tiếng, ánh mắt quăng hướng thanh kiếm còn cắm ở trên mái nhà. Nhận Tử Dung chau lên lông mày, tâm đã sớm bình ổn lại nhanh bị hắn chọc giận.

“Người lại khiêu khích ta!”

“A!” Lúc này Đan Nhược Thủy cười ra tiếng. “Ta tự nhận ta là người cũng không tệ lắm, khiêu khích? Lên án nặng nề, ta muốn kháng nghị.”

“Tiếng cười của người chính là một loại khiêu khích!” Nhận Tử Dung trợn mắt trả lời.

“Ta trời sanh yêu cười thôi! Bảo ta nhịn, ta sẽ rất khó qua.”

Cùng hắn nói chuyện, thật tức hờn mình! Nhận Tử Dung cắn phần mà xoay người.

“Đứng lại.” Đan Nhược Thủy gọi y lại.

Nhận Tử Dung dừng bước lại, quật cường không quay đầu lại. Đan Nhược Thủy nhìn bóng lưng hơi có vẻ mỏng manh của y, rút đi nụ cười. Y không chỉ lớn lên giống Dung nhi, liền thân mình cũng cực kỳ tương tự.

“Nhận chỉ chính là người, hay là Dung nhi?”

Nhận Tử Dung hừ lạnh một tiếng.

“Người không phải thiên cơ thần toán sao?”

“Người nếu biết ta là ai, lại không có đi công kích ta, ta nghĩ người nếu không phải có quan hệ không nhỏ với Dung nhi cô nương, chính là cùng bí mật của Thu Nguyệt các hết sức mật thiết.”

Nhận Tử Dung xoay người lại trừng hắn.

“Thu Nguyệt các không có bí mật, Dung nhi cũng không liên quan đến người.”

“Là không liên quan đến ta.”

Đan Nhược Thủy cười một tiếng, giơ tay lên, thanh kiếm cắm ở trên mái nhà đột nhiên rút lên, trong nháy mắt bắn vào trong vỏ kiếm trên tay Nhận Tử Dung. Hành động này làm cho trong lòng Nhận Tử Dung giật mình.

“Ta quan tâm tử vong lý kỳ của Thiên Đạo đàn chủ.”

Nhận Tử Dung cau mày.

“Thiên Đạo đàn chủ cùng người là quan hệ gì?”

“Dung nhi cùng người là quan hệ gì?” Hắn cười hỏi ngược lại.

Nhận Tử Dung quả thực mau mất đi kiên nhẫn. Người này nói chuyện luôn luôn làm người chán ghét như vậy sao?

“Không có quan hệ!” Y cơ hồ là nghiêng răng nghiêng lợi trả lời.

Đan Nhược Thủy cười đến sâu hơn.

“Không thể nào, các người lớn lên rất giống, quả thực giống nhau như đúc. Người lại thường lui tới ở Thu Nguyệt các, một thanh lâu đơn thuần, vì sao lại có người mặc trang phục sát thủ xuất hiện giống như người?”

Cho dù ngươi là tới thăm, trực tiếp đi đại môn là tốt rồi! Làm sao mỗi lần đều thấy ngươi ở trên nóc nhà bay tới bay lui? Ngươi a, thần bí cổ quái giống Dung nhi!”

Nhận Tử Dung hoàn toàn bị hấn chọc giận, y tiến lên, trực tiếp níu lấy vạt áo trước của Đan Nhược Thủy, giận trừng một đôi mắt sáng, gầm nhẹ: “Ngươi truy nguyên như vậy, rốt cuộc vì cái gì?”

Y tức giận giống cuồng diêm, dung hợp cổ mùi thơm thanh nhã đặc biệt này, hóa thành một đạo hơi thở say lòng người, chui vào trong giác quan của Đan Nhược Thủy.

Này lập tức, hấn cơ hồ liền muốn ảo giác y là nữ nhân, là Dung nhi mỹ tuyệt vô song. Đan Nhược Thủy chưa từng có cảm xúc cuộn cuộn kịch liệt như thế.

Đan Nhược Thủy mất đi nụ cười quen thuộc, làm Nhận Tử Dung nhất thời tim đập rối loạn. Phút chốc buông lỏng tay, Nhận Tử Dung lập tức xoay người sang chỗ khác. Ánh mắt của hấn quá thâm trầm, y nhìn chăm chú quá không tốt, hơi bất lưu thần, phảng phất linh hồn cũng muốn bị hấn nhiếp đi.

“Trong ánh mắt của ngươi, có quá nhiều hận.”

Thanh âm Đan Nhược Thủy quá ôn nhu, cơ hồ mau làm y phát run.

“Tay của ngươi, bị lây quá nhiều máu tanh.”

Nhận Tử Dung nắm tay cắn môi. Y đè nén trái tim run rẩy căng thẳng này. Hấn có thể nào không kiêng nể gì nhìn thấu y như thế? !

“Cừu hận, máu tanh thật sự không thích hợp ngươi, nhận là loài chim rất ôn thuận.” Thanh âm Đan Nhược Thủy giống như thở dài.

“Coi như là cừu, ép nó, nó cũng sẽ phản kích.” Y lãnh ngạnh rống lại.

“Ngươi là nhận, không phải là dê.” Đan Nhược Thủy cười nói.

Nhận Tử Dung phút chốc xoay người, tay cầm chuôi kiếm chỉ hướng hấn.

“Một ngày nào đó, ta sẽ đánh bại ngươi!”

“Lúc hạ chiến thư, cũng phải làm ta biết tên của ngươi, tránh cho ta chết, các bằng hữu tìm không được người thay ta báo thù, nếu là lạm sát kẻ vô tội, ta nhưng đảm đương không nổi.” Đan Nhược Thủy cười nói.

Nhận Tử Dung thu hồi tay giơ lên cao, trợn mắt nói: “Ngươi đã biết tên của ta rồi.”

“Nhận?” Đan Nhược Thủy giương lên lông mày, lại cười. “Hay là Dung nhi?”

“Ngươi quá nhiều lời, cái này là điểm trí mạng của ngươi.”

“Không sai.” Đan Nhược Thủy thoải mái cười to.”Ta đây mở miệng thay ta chọc tới không ít cừu gia, nhưng là làm cho ta giao rất nhiều bằng hữu.”

“Ở trên giang hồ không có bằng hữu chân chính!”

“Chỉ cần không phải địch nhân, đều là bằng hữu.”

Mắt sao của Nhận Tử Dung lạnh lẽo. Vẻ mặt Đan Nhược Thủy thản nhiên, giọng nói nhưng nhiều một phần sắc bén.

“Ngươi là nhận bị vây ở nước, căn bản không hiểu cái gì gọi là giang hồ.”

Nhận Tử Dung hung hăng trừng hấn.

“Ngươi đang ép ta xuất kiếm lần nữa.”

“Xuất kiếm nữa kết quả vẫn là giống nhau.” Hấn nhanh nhẹn cười một tiếng.

“Ngươi là người cuồng vọng tự đại nhất là ta thấy!”

“Đó là mắt ngươi nhìn người quá ít.”

“Ngươi thật muốn chọc giận ta!” Nhận Tử Dung gào thét.

Không nghĩ tới Đan Nhược Thủy không cùng y thần thương khẩu chiến nữa, ngược lại ở trong nháy mắt trầm tĩnh lại. Hắn chăm chú nhìn y, làm cho hai gò má y bởi vì thịnh nộ mà nóng lên, nhuộm đậm lên một mảnh đỏ hồng hồng hốt.

Đan Nhược Thủy nhẹ nhàng lắc đầu, thanh âm mềm mại như nước.

“Ta chẳng bao giờ muốn chọc giận người.”

Nhận Tử Dung nhăn trán, mình bắt đầu tức giận, lại sẽ đối với hắn nhìn chăm chú cảm thấy luồng cuống lo sợ không yên.

“Ngược lại, ta chỉ là muốn giúp người.” Đan Nhược Thủy nhợt nhạt cười một tiếng, tự tin không gì sánh kịp hóa thành một mặt khoe môi giương lên, tạo thành một loại sức quyến rũ trí mạng câu hồn nhiếp phách.

Giúp y? Nhận Tử Dung mở to mắt.

“Nhận. . . . Là thuộc về bầu trời.” Đan Nhược Thủy chậm rãi ngẩng đầu, trông mắt đen thâm thúy của hắn dâng đầy một mảnh đen nhánh của trời đất. Lúc này gió đêm nhẹ phẩy, thổi tan từng tầng sương mù bao bọc bầu trời, đúng lúc lộ ra một luồng ánh trăng.

Nhận Tử Dung không tự chủ đem ánh mắt dời lên. Trăng lưỡi liềm ảm đạm, cực giống một vòng loan đao, nghiêng lộ trong nháy mắt, lại bị sương mù dày đặc che lấp.

Này thật không phải hiện tượng thiên văn tốt. . Đan Nhược Thủy thu hồi ánh mắt nhìn hướng Nhận Tử Dung, y vẫn ngẩng đầu nhìn. Lúc này bộ dạng của y hết sức trẻ con, hết sức khả ái, hết sức mê người. . . . Chỉ tiếc, y là nam nhân, không phải là Dung nhi. Trong lòng . Đan Nhược Thủy có cỗ phiền muộn nặng nề.

Bầu trời. . . . Y tựa hồ vùi lấp ở trong bầu trời đêm thâm trầm này, bầu trời đêm không trăng không sao, giống như mực đen, y dĩ nhiên cảm thấy có một loại vẻ đẹp hiu quạnh thăm thẳm.

Đan Nhược Thủy nhìn y. Hắn không cách nào giải thích vì sao mình sẽ đối với mỹ thiếu niên thần bí này sinh ra đau lòng mãnh liệt như thế, y làm cho hắn kinh diễm, thậm chí so sánh với Dung nhi còn khắc sâu, y là một con nhận cô độc, mà hắn không đành lòng thấy sầu lo trên đuôi lông mày y, tay nhuộm máu tươi, mắt lộ cô tịch.

“Ta hỏi người. . . .” Nhận Tử Dung nhẹ giọng nói. Cởi ra phần khí thô bạo này, trên người y tán lộ một cỗ vẻ đẹp âm nhu, dưới màn đêm, dáng vẻ tuyệt trần của y hơi có vẻ trắng nõn. Y vẫn nhìn lên bầu trời đêm. Trên thực tế, y cực tuyệt nhìn ánh mắt hắn.

“Người hành tẩu trên giang hồ, làm như vậy là vì cái gì?”

“Sinh tồn.” Đáp án của hắn rất đơn giản.

“Sinh tồn lại vì cái gì?”

“Tánh mạng.” Đan Nhược Thủy cười nói: “Có sinh mạng, mới có tư cách nói điều kiện sinh tồn.”

Nhận Tử Dung lâm vào nghi hoặc. Tánh mạng cùng sinh tồn không phải là giống nhau sao?

“Không giống.” Hắn lại dễ dàng nhìn thấu y không hiểu.

Nhận Tử Dung cau mày, rốt cục dời xuống tầm mắt.

“Khi người giết một người, liền tước đoạt đi quyền lợi sinh tồn của hắn.”

Đan Nhược Thủy rất ít giết người, thậm chí cực ít động võ.

“Người là dựa vào miệng người.”

“Không sai. Giang hồ rất vô tình, tồn nước miếng không bằng động đao kiếm tới sáng khoái, nhưng đối với ta mà nói. Đó là hành động ngu xuẩn lại lỗ mãng.”

“Đó là quy củ của giang hồ, làm gian phạm ác đồ. Vốn nên chịu trừng phạt.” Nhận Tử Dung oán hận nói.

“Thiên Đạo đàn chủ là người liên minh chính đạo, hắn có lỗi gì?” Đan Nhược Thủy cười hỏi y, làm cho y thất kinh.

“Người cho Thiên Đạo đàn chủ là ta giết?”

“Bởi vì lúc ta xuống Giang Nam mới đi bái phỏng qua hắn, nhưng ngay sau đó ta liền đến Thu Nguyệt các. Đàn chủ bị ám sát đêm đó, ta liền ở chỗ này gặp người, ta rất khó không suy đoán như vậy.”

“Ta không có lý do gì giết hắn.” Nhận Tử Dung không thừa nhận, cũng không phủ nhận. Cùng người như hắn nói chuyện tối kỳ giải thích nhiều, nếu không hắn có thể dễ dàng từ trong lời nói của y bắt được nhược điểm.

“Sát thủ giết người không cần lý do.”

Nhận Tử Dung bình tĩnh bình tĩnh làm hắn tán thưởng, nhưng nếu như sự thật đúng như hắn suy đoán, vậy hắn sẽ hết sức đau lòng.

“Người không giải thích vì mình?” Đan Nhược Thủy thử thăm dò y.

“Ta nếu giải thích, chẳng phải là không đánh đã khai.”

Y rất thông minh. Đan Nhược Thủy cười.

“Bất kể người suy đoán sao, cũng cùng ta không liên quan, người nếu muốn báo thù cho Thiên Đạo đàn chủ, ta tiếp nhận khiêu chiến của người.” Y vẫn ngạo khí mười phần.

“Không có chứng cứ, ta sẽ không tìm bất luận kẻ nào phiền toái.”

Nhận Tử Dung lạnh lùng khê hừ.

“Người này không phải đang tìm ta phiền toái.”

“Dĩ nhiên không.” Đan Nhược Thủy cười tự tin phi phàm “Ta thuần túy chỉ muốn giao bằng hữu là người. Ta nói rồi, ta tới đây là chờ người.”

Nhận Tử Dung cau mày. Trong lòng y có cỗ xao động không hiểu. Y không hiểu đây là cái gì.

“Ta không muốn giao bằng hữu như người.”

“Ta biết.”

Hắn cứ nhiên trả lời như vậy, này làm y sững sốt. Biểu tình Đan Nhược Thủy có một phần bất đắc dĩ, thậm chí một phần vô tội, lúc này hắn thật hết sức mê người. Nhận Tử Dung quả thực sợ hãi.

“Nhận lãnh ngạo là người ghét nói nhiều!” Hắn nhẹ nhàng cười một tiếng.

“Người nghĩ đến gần ta, mục đích là vì Dung nhi!” Ngữ khí Nhận Tử Dung có chút tàn khốc. Chẳng biết tại sao, tim của y có chút đau.

“Ta có thể không phủ nhận.”

“Người đã gặp nàng, còn không hết hy vọng!”

Nhận Tử Dung không biết lúc y nói những lời này, giọng điệu là nhiều chua thật khả ái. Đan Nhược Thủy cười đến sâu hơn.

“Chính là thấy mới chưa từ bỏ ý định. Ta chính là quân người, tốt nhất cái gì cũng không muốn để cho ta gặp, một khi để cho ta đụng phải, ta nhất định truy đến cùng.”

“Nhàm chán!” Y mất đi kiên nhẫn.

“Là rất nhàm chán. Dung cô nương gặp qua đồ nhàm chán sợ rằng đêm không hết, nhưng ta tuyệt không phải đồ tầm thường.”

“Muốn gặp Dung nhi, thì phải theo như quy củ.”

“Ta không có nhiều thời gian lãng phí như vậy.”

“Dung nhi căn bản không muốn gặp lại người!”

“Phải không?” Đan Nhược Thủy cười đến đắc ý.

Nhận Tử Dung vô cùng ghét cay ghét đắng bộ dáng kia, hết lần này tới lần khác chính là cổ tự tin này của y, chính là sức quyến rũ làm người mất hồn.

“Dung nhi cùng người quả nhiên mật thiết không thể phân chia.”

Hắn đang thử dò xét y, Nhận Tử Dung nghe được lời ra, đã như vậy, y sẽ không phủ nhận nữa.

“Nàng là Tỷ tỷ ta.” Nếu như hắn muốn nghĩ như thế, vậy y liền thuận theo ý hắn.

Hắn cười, tựa hồ hài lòng câu trả lời của y.

“Người nghĩ cùng ta trèo kéo quan hệ cũng vô dụng, ta không thể nào giúp người.”

“Ta không có muốn người hỗ trợ.” Tròng mắt đen của hắn thẳng tắp nhìn vào trong mắt y, giống như một kiếm xuyên thấu trái tim của y. “Ta nói rồi, là ta muốn giúp người!”

“Không cần người phí tâm.” Y quả quyết cự tuyệt hảo ý của hắn.

“Nhưng ta cần.” Ánh mắt của hắn thủy chung tự tin nghênh đón.

Nhận Tử Dung trừng lớn mắt không dám tin. Không nghĩ tới hắn lại tự đại đến loại tình trạng này!

“Nếu như người muốn đánh bại ta.” Đan Nhược Thủy cười nói.

Nhận Tử Dung rất rõ ràng, muốn đánh bại hắn, dùng võ, dùng não cũng không có phần thắng.

“Ta sẽ tìm ra nhược điểm của người !” Nhận Tử Dung tức giận nói.

“Rất nhiều người nói với ta như vậy.”

“Ta không phải nói không, chỉ sợ người không dám nhận khiêu chiến của ta!” Nhận Tử Dung chỉ vào khuôn mặt mang cười của hắn tức giận nói.

Nặng nề hừ một tiếng, Nhận Tử Dung xoay người đi, trong nháy mắt biến mất ở trong màn đêm.

Nụ cười trên mặt Đan Nhược Thủy rút đi, thay thế chính là thở dài —— Nhận quật cường lại lãnh ngạo, lòng của người, thật ra thì đơn thuần hơn so với ai khác.

Nhận Tử Dung đeo một tuần nhan trắng nõn thanh lệ, lãnh khốc nhìn đàn tranh trên bàn đá.

Trời vừa sáng, y một bộ áo trắng, ngồi ở trước đình Phù Dung phương xuất thần. Y trắng đêm không ngủ, không ngừng tự hỏi ngày hôm qua nói chuyện cùng Đan Nhược Thủy, không hoàn toàn nhìn thấy hai tròng mắt đen thấu triệt kia, nhưng bất kể mở mắt, nhắm mắt, y đều có thể cảm nhận được ánh nhìn chăm chú từ đôi mắt sắc bén kia.

Y sắp điên rồi! Hai mươi năm, lần đầu tiên y có cảm xúc táo bạo như lần này, y thậm chí mong đợi gặp lại hắn.

Quá hoang đường! Y rõ ràng còn nhớ mình làm Dung nhi sẽ không muốn gặp lại hắn , cái người cười ranh mãnh tràn đầy lòng tin kia.

Nhận không muốn gặp hắn, y hận hắn; Dung nhi nhưng muốn gặp hắn, nàng nghĩ hắn.

Ý nghĩ này gây cho y sợ hãi. Cho dù thân là đệ nhất danh kỹ Giang Nam, y cũng không cảm giác mình là một nữ nhân, y chỉ là lạnh lùng sắc tốt nhân vật này che dấu tai mắt người.

Đan Nhược Thủy có yêu Dung nhi, y tuyệt không ngoài ý muốn, này chỉ làm y tin chắc Thiên Cơ thần toán cũng như người phạm, chỉ quyến luyện bề ngoài mỹ lệ; nhưng Đan Nhược Thủy muốn cùng hắn làm quen, lại làm y luống cuống, mặc dù.

Y hiểu được, hắn chỉ là muốn mượn y hiểu rõ Dung nhi hơn mà thôi.

Suy nghĩ này, làm y buồn bã mất mát.

“Tử Dung.” Trong tiếng gọi ôn nhu có đau lòng không thể che hết. Mộ Vân đeo khăn che mặt hướng y chạy tới, nâng lên khuôn mặt tái nhợt lạnh như băng của y, mắt sáng u buồn.

“Sắc mặt của người sao khó coi như vậy? Sáng sớm trời giá rét, người mặc quá ít, thân thể của người. . . .”

“Ta không sao.” Y nhẹ giọng cắt đứt nàng quá độ ân cần.

Mộ Vân ngồi xuống bên cạnh y, trong mắt giấu không được phân lo âu.

“Tử Dung, người làm sao vậy? Mấy ngày qua đều thấy người tâm thần không yên.”

Y là người dễ dàng để lộ ra tâm tình như vậy sao? Đan Nhược Thủy quá đáng sợ, dĩ nhiên bất giác dễ dàng phá vỡ tình tảo của y.

“Tỷ tỷ, người đa tâm.”

“Ta là lo lắng thân thể của người.” Nàng lo buồn nói.

“Thân thể của ta rất tốt.”

Mộ Vân vẫn không thể yên tâm. Thân thể Tử Dung không tốt, từ khi nương mang về đã rất nghiêm trọng. Nàng cũng không biết y rốt cuộc chịu khổ gì, y chưa bao giờ nói.

Nương chỉ nói cho nàng song thân của y bị giết, Tử Dung nho nhỏ cũng bị nội thương rất nặng, cơ hồ đưa đến y không thể tập võ. Y còn nhỏ tuổi dựa vào ý chí kiên cường khắc chế bệnh của mình, y nghiêm khắc huấn luyện mình, hàng đêm tập võ, lại cùng nàng học đàn, đọc sách.

Ở trong mắt Mộ Vân, không có một người nào, không có một đứa trẻ nào kiên cường hơn so với y.

“Tử Dung, người đối với mình quá khắc nghiệt rồi.” Nàng chỉ hi vọng y vui vẻ một chút.

“Ta rất khỏe.”

“Người không khỏe. Người không muốn làm ” Dung nhi” , thật ra thì có thể nói rõ.”

“Ta cũng không bài xích giả trang” Dung nhi””

“Tử Dung, nương nàng. . . .” Mộ Vân muốn nói lại thôi. Nàng vẫn cảm thấy dã tâm của nương quá lớn, nàng một tay bồi dưỡng dưỡng tử Tử Dung trở thành sát thủ, vì nàng giết người lấy tài, đây tất cả đều là ân oán tình cừ luân hồi không ngừng, nàng tuyệt không thích.

“Nương cũng không sai.” Nhận Tử Dung nhẹ giọng trả lời: “Nàng làm như vậy, vì nàng, vì người, cũng vì ta.”

Mộ Vân càng ưu sầu hơn.

“Ta cũng không muốn dùng phương thức báo thù như thế.”

Nhận Tử Dung nhìn nàng, chậm rãi vươn tay lấy xuống khăn che mặt trước mặt nàng. Khuôn mặt xấu xí như thế không hề che dấu bộc lộ ra , cho dù là ở trước mặt y, nàng vẫn ngượng ngùng cúi thấp đầu xuống.

“Tỷ tỷ, ta biết người rất thiện lương, nhưng cho dù giết người khi dễ người, cũng bồi không nổi thanh bạch cùng xinh đẹp mà người mất đi. Bọn họ đã chết, xong hết mọi chuyện, người thì vẫn còn phải một mình thừa nhận thống khổ như thế.”

Cũng chính là bắt đầu từ khi đó, Nhận Tử Dung bắt đầu cuộc sống phê huyết của y.

Mộ Vân bị thương lắc đầu. Nhưng là bởi vì như thế, nàng vẫn có thể làm bạn ở bên cạnh y. Nàng luôn là an ủi mình như thế.

“Tử Dung, ta Ta thật sự không muốn nhìn thấy người giết người.”

“Giết người, ta rất vui vẻ.”

Trong mắt của y bắn ra vẻ bén nhọn, cơ hồ ở trong nháy mắt làm nàng run lên.

“Máu tanh chân chính, người còn chưa được chứng kiến.”

Khi y nói như thế, khí âm hiểm từ nhỏ liền bao phủ trên người y giống như muốn che đầy trời đất, Mộ Vân chỉ có hết sức đau lòng.

“Tử Dung, có phải là. . . .”

“Ta nghĩ đánh đàn.” Y đem ánh mắt quảng hướng đàn tranh trên bàn, cự tuyệt cùng nàng nói tiếp.

Tử Dung. . . . Ngay cả tỷ tỷ, người cũng không nguyện chia sẻ một ít khổ sở cho ta sao? Đã nhiều năm như vậy, không có ai có thể đi vào trong lòng của người. Nhận cô độc, người tại sao muốn một người chịu khổ? Tại sao lấy giết người làm thú vui? Tại sao đem mình phong tỏa? Lại tại sao làm cho không người nào có thể tự kèm chế yêu người, mà người lại không muốn đi yêu bất cứ người nào đây?

Huyền âm trút ra, là khúc điệu bi thương.

“Hương sáng sớm Mộc lộ tựa như Lưu Kim, gió tới lá che bạn nhảy, cho dù trúc rơi đã thương dây cung, buồn con mắt chỉ có không biết tâm. . . .” Mộ Vân nhìn ngón tay nhỏ nhắn của y vũ động trên dây đàn, than nhẹ sâu kín.

Song nàng mới dừng miệng, vừa phút chốc kinh thanh kêu. Dây đàn tranh ở nháy mắt lên tiếng mà đứt, đón gió tung bay, xẹt qua đầu ngón tay y không kịp thu hồi, trong nháy mắt họa xuất một vết thương, máu đỏ tươi điểm một cái rơi ở trên đàn tranh.

“Tử Dung.” Mộ Vân bị làm cho sợ đến nắm chặt tay y.

Mà y thế nhưng lại ngay cả chân mày cũng không nhăn một cái.

“Tử Dung. . . .” Mộ Vân bị dọa đến khóc lên, lập tức lấy khăn che mặt đè xuống đầu ngón tay nhuộm máu của y.

Y giống như không cảm giác được đau, ở nháy mắt dây đàn đứt, y tựa hồ nghe đến tiếng vang thanh thúy đêm qua khi Đan Nhược Thủy đem kiếm đánh bay đâm vào nóc nhà.

Sau đó y nhìn thấy hần thu hồi khuôn mặt tươi cười lỗ mãng, dùng ánh mắt thật nghiêm túc, cùng giọng điệu ôn tình cỡ nào nói với y: Ta chỉ muốn giúp người. . . .

Chỉ muốn giúp người. . . . Ánh mắt của người có quá nhiều hận; tay của người. . . . Bị lây quá nhiều máu. . . . Những thứ này đều không thích hợp người. . . .

Trong nháy mắt Nhận Tử Dung thất thần, càng làm Mộ Vân không biết làm sao.

Nhận là loài chim ôn thuận. . . . Mà người là nhận bị vây ở nước. . . . Nhận bị vây ở nước? Y thực bị vây lại rồi, không phải là vây ở Thu Nguyệt các, mà là vây ở Đan Nhược Thủy.

“Tử Dung, người có đau lắm không? Người đừng động, ta đi lấy thuốc.”

Mộ Vân vội vàng chạy đi.

Điều này sao có thể? Nội tâm Nhận Tử Dung hiện lên bất lực trước nay chưa từng có. Y là ghét cay ghét đắng hần xảo ngôn lệnh sắc, tự đại khinh bạc, song y không phải không thừa nhận ngôn ngữ của hần mang cho y lực ảnh hưởng lớn lao.

Hần khôn khéo phá vỡ u mê về giang hồ của y; thông minh của hần dẫn đường y không biết với nhân tính; Thực lực của hần làm cho y rõ ràng y bất quá là mèo khen mèo dài đuôi ếch ngồi đáy giếng. . . .

Y thật chán nản. Luận văn luận võ, y đều bại bởi hần. Đây rốt cuộc là tâm tình mâu thuẫn lại hoang đường như thế nào? Y hoàn toàn không rõ.

Y chỉ biết, hần đối với Dung nhi có một phần ái mộ, đối với Nhận cũng là một phần thương hại. Đúng vậy, hần ở thương hại y, bởi vì hần có bản lãnh tự đại tiêu sái, mà y cái gì cũng không phải. . . .

Đối với Đan Nhược Thủy mà nói, Nhận Tử Dung đến tột cùng là cái gì?

Dung nhi là nữ tử đặc biệt mà cả đời này Đan Nhược Thủy gặp qua, mà Nhận Hắn chưa từng đối với một thiếu niên sinh ra suy nghĩ phức tạp như vậy.

Phức tạp đến ngay cả thiên cơ thần toán đều hồ đồ. Hắn lại nhớ nhưng một thiếu niên muốn đưa hắn vào chỗ chết, hơn cả nữ tử tuyệt sắc lãnh ngạo cô tuyệt kia!

Hắn Đan Nhược Thủy đi khắp giang hồ, còn chưa từng gặp chuyện so sánh với này càng hoang đường!

Hắn đến Thiên Đạo đàn tham gia tang lễ của đàn chủ. Đường Ưng đem tang lễ làm quá mức long trọng, giống như khẩn cấp muốn chiêu cáo thiên hạ, hắn sắp đi lên bảo tọa đầu rồng của Thiên Đạo đàn.

Sau khi vào đêm, đám người giải tán. Thiên Đạo đàn lâm vào trong một mảnh âm trầm yên tĩnh.

Đường Ưng một mình ở trong đại sảnh, bốn bề vắng lặng, hắn rốt cục lộ ra thần sắc tham lam, không nhịn được mừng thầm vuốt ve bảo tọa da hổ. Giác mộng của hắn rốt cục đạt thành, hôm nay, hắn đã là đàn chủ. Danh vọng của Thiên Đạo đàn ở vô lâm rất khá, lại là phần tử trọng yếu hết sức quan trọng của liên minh chính đạo, người trong thiên hạ quỳ gối kính lui với hắn đã không còn là vọng tưởng.

Ở lúc hắn ngồi lên bảo tọa, một đạo bóng dáng không tiếng động mà đến, tiếng nói trong trẻo lập tức làm hắn sợ đến từ trên ghế ngồi nhảy lên.

“Chúc mừng đàn chủ đã được như nguyện a!”

Đan Nhược Thủy! Đường Ưng hoảng hốt. Hắn làm sao còn chưa đi? Hắn vội vàng trấn định tâm tình, mắt lạnh nói:

“Lời ấy có ý gì?”

Đan Nhược Thủy nhanh nhẹn cười một tiếng.

“Ta không có ý tứ gì khác, đàn chủ ngài đa tâm rồi.”

Đường Ưng thầm nghĩ: tiểu tử này quỷ quái, cùng hắn nói chuyện nên cẩn thận.

“Đan công tử tới cửa viếng thăm lần nữa là có việc gì? Còn chọn ở lúc đêm khuya nhân tĩnh?”

“Có chuyện trọng yếu, ta nhất định phải đến nói cho người biết. . . . Không đúng, là nhắc nhở người.”

“Chuyện gì?” Đường Ưng chau lên mày rậm.

Đan Nhược Thủy tự tại bước chậm ở đại sảnh, thường thức đồ cổ của đàn chủ thu thập, thoải mái trả lời: “Ta tính ra người có tử vong chi kiếp.”

Đường Ưng cả kinh. Thiên Cơ thần toán nổi danh lan xa, hắn không cách nào coi thường lời của hắn.

Đan Nhược Thủy quay người lại nhìn, vẫn là cười, trong cười có hàn quang, làm Đường Ưng run lên tại chỗ.

“Ở tối nay.”

“Này. . . . Làm sao có thể? Đường mỗ từ trước đến giờ quang minh lỗi lạc, chưa từng cùng người kết thù, Thiên Đạo đàn lại là tổ chức chính đạo, như thế nào. . . . Như thế nào?” “Làm sao lại không? Ta nói kiếp là chỉ cá nhân người, cùng Thiên Đạo đàn không liên quan, hướng chi. . . .” Đan Nhược Thủy tiểu lý tàng đao.

“Hướng chi cái gì?” Đường Ưng quýnh lên, mồ hôi lạnh ứa ra.

“Hướng chi một người lỗi không lỗi lạc, quang không quang minh, không phải là nên tự mình nói một chút là được.”

Đường Ưng trừng lớn mắt, không còn kịp vì mình cãi lại nữa, đột nhiên một trận âm phong chui vào, vung lên màn che tung bay.

“Tối sao!” Đan Nhược Thủy cười nói, cất bước đi.

“Đừng. . . .Đừng!” Đường Ưng bị làm cho sợ đến mất bình tĩnh, nhào tới bên cạnh hắn, bắt được hắn lên tiếng:

“Người có thể tính ra ngày chết của ta, nhất định có thể giải kiếp này. Công tử, người nhất định phải cứu ta, nhìn phân thượng của tiền đàn chủ, người nhất định phải cứu ta!”

Thiên Đạo đàn do loại người sợ chết này cầm quyền, tiền cảnh có thể lo a! Hẳn liều mạng kéo hẳn như vậy, làm hẳn muốn đi cũng đi không được.

Hắn cũng muốn nhìn một chút, tên sát thủ này là nhân vật lợi hại nào.

4. Chương 4: Đệ Tứ Chương

Khách che mặt áo đen xuất hiện quỷ dị, bí mật mang theo sát khí dày đặc, kiếm khí xoáy , không thể làm cho người ta có dư âm thổ ốc, Đường Ưng bị ép đến kinh hồn luống cuống trốn đến phía sau Đan Nhược Thủy.

Cho dù nhìn không ra y là ai, nhưng thanh kiếm kia, hẳn cũng sẽ không quên mất!

Đan Nhược Thủy nghiêng người chột lóe, mũi kiếm thẳng đến ót Đường Ưng, Đường Ưng hung ác lui lại.

“Mục tiêu của ngươi là hẳn không phải là ta, nhìn đúng rồi chém.” Đan Nhược Thủy cười nói.

Đường Ưng ngăn người, nhưng ngay sau đó lửa giận công tâm. Không nghĩ tới Đan Nhược Thủy không nề mặt như vậy, nói rõ muốn nhìn hẳn chê cười.

Sát thủ che mặt tựa hồ không có ngờ tới Đan Nhược Thủy sẽ xuất hiện tại lần này, trông mặt đen của y hơi lạnh, trong phút chốc, làm cho Đường Ưng trái phải kém cỏi, cơ hồ chống đỡ không được. Đường Ưng thấy Đan Nhược Thủy không vươn tay ra giúp. Hẳn cuống quýt né tránh thế công cường hãn của đối phương, lập tức tung mình tới một bên khác.

Đan Nhược Thủy nhướng mày. Võ công Đường Ưng thường thường, nhưng ám khí của hẳn lợi hại vô cùng, nếu là hẳn lấy ra độc môn tuyệt kỹ của hẳn, trận chiến này rất có thể đổi cái nhìn.

“Trái!” Đan Nhược Thủy quát nhẹ.

Trường kiếm của khách che mặt hướng bên trái vung lên, “Keng” Một tiếng giòn vang, một ngân khí rơi xuống.

“Tới cửa, trong phủ.” Đan Nhược Thủy trầm giọng mở miệng.

Khách che mặt lấy kiếm đánh rơi xuống ngân khí hình sao bắn thẳng đến ót, quay lại thân phi cước, hiện lên chủ thủ xuyên qua bên chân, kiếm khí thẳng vào, cắt qua cánh tay làm Đường Ưng đối phó không kịp. Đường Ưng kêu đau, xòe ra một thanh ngân châm, xoay người lại bắn ra một thanh châm nhỏ trong tay.

Khá lắm, dám ám toán hẳn! Thân hình Đan Nhược Thủy né qua ngân châm bay qua đầu vai hẳn, đâm vào bên cột gỗ.

Khách che mặt lấy kiếm ngăn trở châm nhỏ công kích dày đặc như lưới. Ám khí của Đường Ưng nhiều nên không phòng bị, lúc này hẳn vừa bắn ra một cây ngân tuyến mảnh như lông trâu. Đan Nhược Thủy thấy thế, trúc xanh trong tay vung lên. Làm vỡ nát một bàn tay Đường Ưng, một mảnh lá trúc bay về phía khách che mặt huy kiếm ngăn chặn châm, nhưng cây ngân tuyến mắt thường khó có thể phát hiện, tốc độ cực nhanh, lá trúc của Đan Nhược Thủy ngăn chặn không kịp.

Thoáng chốc, Đường Ưng bị thảm chấn thiên, kinh động nhân mã của Thiên Đạo đàn. Đan Nhược Thủy thu hồi trúc xanh. Ám la không ổn. Hẳn lập tức dời bước lên trước, kéo khách che mặt tung người nhảy, trong nháy mắt biến mất ở đại sảnh.

“Đàn chủ!” Người tới rồi rút kinh la.

Đường Ưng cố nén đau đớn, trong mắt hiện lên hận ý bén nhọn. Đan Nhược Thủy, ta quyết sẽ không để người sống khá giả !

Hai đạo nhân ảnh ở dưới màn đêm chạy băng băng rất nhanh, cho đến Đan Nhược Thủy phát hiện khác thường, hai người lập tức dừng ở một chỗ ven bờ hồ. Liền ở Nhận Tử Dung quỳ một chân trên đất, Đan Nhược Thủy nhanh chóng vạch trần khăn che trước mặt y, miệng y liền phun ra máu đen. Một khắc kia, y tái nhợt cùng miệng đầy máu đen, lại hung hăng làm đau nhói trái tim hắn. Đan Nhược Thủy lập tức đưa y đỡ ngồi lên, xé mở áo đen nơi bả vai y.

Cánh tay y trắng nõn giống như trăng sáng, càng lộ ra chỗ ô tím kinh tâm khó coi. Hai hàng lông mày của Đan Nhược Thủy nhíu chặt. Ngăn tuyến mắt thường khó thấy này lại chứa kịch độc!

Đan Nhược Thủy ngưng khí trong tay, dán tại trên lưng y đưa vào từng trận chân khí, lấy ổn định tâm mạch hỗn loạn của y. Trên trán y giăng đầy mồ hôi, một trận chói sáng làm cho cả người y nghiêng về một bên, lại phun ra một ngụm máu tươi.

“Nhận.” Đan Nhược Thủy đỡ y.

Nhận Tử Dung miễn cưỡng khởi động thân thể suy yếu, cường ngạnh tránh ra ngực của hắn. Mái tóc dài của y xả ra bên vai, càng tôn lên da thịt như tuyết của y, tái nhợt làm cho người khác đau lòng.

“Thương thế của ngươi không nhẹ.” Đan Nhược Thủy nhấn lại lông mày.

“Chút thương nhỏ này không tính là cái gì.” Y quay đầu đi chỗ khác. Cự tuyệt nhìn cặp mắt ôn nhu kia.

“Phải không coi là cái gì, chỉ không bằng vết thương cũ của ngươi, chút thương nhỏ này cũng đủ để muốn mạng của ngươi.” Hắn nhìn y thật sâu.

Nhận Tử Dung ngẩn ra. Y không sợ đau, lại càng không sợ chết, nhưng Đan Nhược Thủy nhìn y chăm chú, lại làm y không biết làm sao.

Đan Nhược Thủy lại một lần nữa gần sát y, đỡ thân thể y. Đau nhói truyền đến từ trên bả vai, làm cho y cắn răng một cái, sắc mặt cơ hồ từ trắng chuyển xanh, thế nhưng y lại thủy chung cúi thấp đầu. Không dám đi nhìn, không dám suy nghĩ, lúc này Đan Nhược Thủy, sẽ lấy dạng ánh mắt gì nhìn y.

Ánh mắt Đan Nhược Thủy không có gì bất đồng, hắn chỉ là lấy một loại ôn nhu quá đáng ngay cả chính hắn cũng không có phát hiện, lấy một loại thương đau ngay cả hắn cũng không tưởng được, bình tĩnh nhìn y thôi.

“Ta sẽ trị lành.” Đan Nhược Thủy nói, ngay cả giọng nói cũng tựa như nước.

“Ta không muốn thiếu người nhân tình.” Y vẫn quật cường, trong quật cường mang theo một phần run rẩy rất nhỏ, phần run rẩy này, là đến từ chỗ sâu trong tâm y, hoảng hốt rung động.

Đan Nhược Thủy nhưng ôn nhu cười một tiếng.

“Ngươi đã thiếu ta.”

Đan Nhược Thủy thành công đưa tầm mắt y kéo lên. Đôi mắt sao rực rỡ của y có phần ngạo khí quen thuộc kia, lúc này lóe lên ở ban đêm, vô cùng mỹ lệ.

“Ta căn bản không cần ngươi cứu ta, nếu không phải ngươi cản trở, ta sẽ dễ dàng giết Đường Ưng.”

Cản trở? Nghe thật thương tâm. Đan Nhược Thủy cười một tiếng.

“Tại sao ngươi muốn giết hắn?”

Nhận Tử Dung sửng sốt. Đây không phải là y gián tiếp thừa nhận mình là hung thủ? Hai hàng lông mày căng thẳng, y trợn mắt trả lời: “Vì đàn chủ Thiên Đạo đàn báo thù!”

“Ồ?” Đan Nhược Thủy giương nhẹ lông mày.”Nói như vậy, đàn chủ chết đi, là Đường Ưng hạ độc thủ? Nhưng người cũng thấy đấy, võ công của hắn quá tệ.”

“Hắn dùng ám khí.”

Nụ cười của Đan Nhược Thủy có một phần hơi thở nguy hiểm, ánh mắt của hắn ở trong nháy mắt trở nên cuồng dã, trong lòng Nhận Tử Dung không khỏi chấn động.

“Đàn chủ là bị lợi kiếm giết chết.”

Nhận Tử Dung cứng họng, nặng nề quay đầu đi chỗ khác, tựa hồ đang cùng mình giận dữ, cũng hận hấn lo chuyện bao đồng.

Đan Nhược Thủy nhìn y, ngoài ý muốn buông ra một tiếng thở dài, tiếng than nhẹ này sâu kín bay vào trong tai Nhận Tử Dung, run sợ trái tim cuồng nộ luống cuống của y.

“Hiện tại trọng yếu nhất, là trước trị lành thương thế của người.”

Cảm giác được hấn nhích tới gần, Nhận Tử Dung chợt lui lại, bốc đồng kêu lên: “Người đừng đụng ta!”

Đan Nhược Thủy hờ hững nhìn y.

“Người muốn chết sao?”

“Không muốn!”

Y hung hăng bò dậy, vừa lảo đảo vừa lui, cả người bổ nhào nằm ở bên trên bờ đá, khe suối róc rách bắn tung tóe trên mặt y, đông lạnh tâm cảnh rối loạn của y. Y không muốn chết. Nhưng y sợ. Đúng, y sợ, y sợ hấn nhích tới gần y, hấn dựa vào gần y một chút, y liền cả kinh không biết như thế nào cho phải. Y nói không ra là loại sợ hãi muốn chết nào, ánh mắt kia, làm y hoàn toàn không biết ứng đối thế nào. Ngay cả lãnh ngạo y luôn luôn mang trên mặt, dưới cái nhìn chăm chú của hấn, đã thành tùy hứng một chút cũng không có để ý.

“Nếu không muốn chết, thì làm cho ta giúp người.” Thanh âm Đan Nhược Thủy từ phía sau thân mà đến.

Nhận Tử Dung ngoan tâm xuống, rút ra trường kiếm liền hướng trên vai mình chém xuống, Đan Nhược Thủy nhanh hơn vung ra mảnh trúc, kiếm sắc bén chống đỡ ở trên trúc xanh, không những cắt không được, còn bị một đạo khí công lớn chấn đến. Nhận Tử Dung buông lỏng tay ra. Kiếm của y lập tức rơi xuống trên mặt đất.

Nhận Tử Dung phút chốc ngẩng đầu lên, cảm tức nhìn vẻ mặt lạnh nhạt của hấn, rồi lại một lần nặng nề sưng sốt. Đan Nhược Thủy không cười, so sánh với nước đều lãnh khốc, nhưng giờ phút này, ánh mắt của hấn chỉ có bất đắc dĩ, cùng đau lòng rất sâu rất sâu.

Đan Nhược Thủy thở dài. Y chẳng lẽ không biết bộ dáng mình giờ phút này có bao nhiêu mỹ lệ sao? Dung mạo tái nhợt của y, tóc đen đón gió phất phới, bờ môi mất màu cùng mặt đỏ sẫm chói mắt này, đều là mỹ kinh tâm động phách như vậy.

Vì sao y lại có một dung mạo so sánh với nữ tử thế gian lại càng tuyệt sắc? Y thậm chí so sánh với Dung nhi còn mỹ. Y kiêu ngạo, y giận, y điều ngoa cùng tùy hứng; khắp nơi đều rung chuyển tâm linh của hấn. Đan Nhược Thủy là lần đầu mất đi tự tin, này hấn là rơi vào mỹ lệ tuyệt trần của y rồi.

“Người cho rằng cắt rụng một miếng thịt sẽ vô sự sao?” Thanh âm Đan Nhược Thủy giống như nước chảy, hết sức say lòng người.

Hấn chậm rãi ngồi xổm người xuống, chậm rãi vươn tay, nhẹ nhàng chạm vào bộ ngực. Nhận Tử Dung hung hăng run lên, cơ hồ ngừng thở.

“Nơi này mới là chỗ thương nặng nhất của người.”

Nhận Tử Dung chỉ có thể run rẩy, không thể suy tư, cũng không cách nào đáp lời. Y kinh ngạc ở trông mắt đen nhìn thấy được thâm tình của Đan Nhược Thủy.

Đan Nhược Thủy thu tay lại, mới để cho y có thể thư hoãn tim đập mất tốc độ của y, nhưng thân thể y, vẫn run rẩy không cách kiềm chế.

“Nội thương quanh năm suốt tháng, tâm thương uất ức thành tật. . . . Không trị tốt nó, người không thể bay.”

Nhận Tử Dung hung hăng run lên, trong nháy mắt trời rung đất chuyển, đoạt đi hơi thở y đã sớm dừng lại tự hồi cùng bối rối, y ngất đi, cả người trượt xuống đến trong ngực Đan Nhược Thủy.

Trong nháy mắt Đan Nhược Thủy ôm y, tâm cũng vỡ vụn thành từng mảnh. Hắn hi vọng bao nhiêu, khi y ôm thân thể mảnh khảnh này, ôm lấy chính là thân thể một nữ tử chân chính. Nhận chính là Dung nhi, Dung nhi chính là Nhận, hắn cơ hồ xác định, song hắn hi vọng nhiều, Nhận là một cô nương hàng thật giá thật, là sát thủ nữ giả nam trang, hắn cũng sẽ không bởi vì chính mình lại yêu Nhận mà cảm thấy hoang đường.

Đường Ưng đột nhiên viếng thăm, làm cho Mộ mụ tâm tình vốn không được tốt sắc mặt càng khó nhìn, nàng xuất ra mặt cười ghê ghê.

“Đường gia, ai nha! Ngài bị thương, sao không nghỉ ngơi tốt đi!”

“Ta có việc gấp cần nói.” Hắn cố ý giảm thấp thanh âm.

Ánh mắt Mộ mụ trầm xuống. Gọi nha đầu tới.

“Giúp ta chiêu đãi vị Vương đại gia kia.” Nhưng ngay sau đó xoay người cùng Đường Ưng biến mất ở đại sảnh.

Hai người ở một phòng bí mật, Đường Ưng lập tức nói rõ ý tới.

“Ta ra giá tiền gấp đôi, thay ta giải quyết một người.”

Mộ mụ vừa nghe. Che miệng nở nụ cười.

“Đường gia, người phải biết Thu Nguyệt các cũng không tiếp nhận cùng một khách nhân làm giao dịch hai lần.”

“Giá tiền gấp ba!” Hắn hạ quyết tâm.

“Đường gia, ngài đã thuận lợi đi lên đàn chủ vị, còn có cái gì không biết đủ đây?”

“Năm vạn lượng hoàng kim như thế nào?” Hắn nghiêng răng nghiêng lợi gặm nhẹ.

Mộ mụ vung khăn tay, cười duyên nói:

“Không phải là vấn đề tiền. Đối tượng là ai?”

“Đan Nhược Thủy!” Ngắn ngủn ba chữ cơ hồ là từ giữa hàm răng hắn phun ra.

Mộ mụ ngẩn ra, đôi mi thanh tú căng thẳng, thanh âm cũng trầm xuống.

“Hắn là một cao thủ.”

“Mười vạn lượng.”

“Người nghĩ táng gia bại sản sao?” Mộ mụ cười một tiếng.

“Chỉ cần có thể lấy tánh mạng của hắn, giao ra bao nhiêu đại giá cũng đáng giá!” Hắn oán hận nói.

“Đường gia, ngài thật làm khó ta.”

“Hai mươi vạn lượng hoàng kim, không thể nhiều hơn nữa.”

“A.” Mộ mụ lạnh lùng cười một tiếng. “Mạng Đan Nhược Thủy không đáng giá tiền như vậy sao?”

Đường Ưng rõ ràng mất đi tính nhẫn nại, hắn âm trầm gặm nhẹ: “Chỉ cần người giúp ta trừ đi cái đinh trong mắt này, bí mật tiền đàn chủ chết vĩnh viễn cũng sẽ không có người biết.”

Ánh mắt Mộ mụ hơi lạnh. Lão gia này, dám đe dọa nàng! Nàng vẫn cười duyên.

“Phải biết rằng, xuất tiền sai giết người, nhưng là đại gia ngài a!”

“Hừ! Lấy danh vọng, địa vị hiện tại của ta. Người nói thế nhân sẽ tin tưởng Thiên Đạo đàn chủ hay là lời của một tú bà kỹ nữ?”

Đường Ưng muốn cắn ngược lại nàng một ngụm, không khỏi quá xem nhẹ năng lực của nàng! Mộ mụ thần sắc bất vì sở động.

“Ta có thể đáp ứng ngươi, nhưng không thể nóng lòng nhất thời, Đan Nhược Thủy là con hồ ly, hơn nữa, giá tiền phải đề cao nữa.”

Đường Ưng mạnh dè xuống lửa giận không cam lòng, trầm giọng nói:

“Bao nhiêu?”

“Ngươi nói hai mươi vạn, trước hết đưa cho ta, coi là tiền đặt cọc.” Mộ mụ tuyệt không khách khí cười nói.

“Giết Đan Nhược Thủy là một việc khó khăn, khó bảo toàn sẽ không hy sinh người của ta.”

Hảo một cái công phu sư tử ngoạm. Đường Ưng giận đến cả người phát run.

“Lấy được đầu Đan Nhược Thủy, giao dịch ba mươi vạn.”

Dùng năm mươi vạn lượng hoàng kim mua một cái mạng, Đường Ưng lộ ra vẻ hết sức giãy dụa. Nhưng chỉ cần Đan Nhược Thủy sống một ngày, hẳn liền một ngày không được an bình. Đan Nhược Thủy âm trầm đơn độc khẳng định biết tiền đàn chủ chết cùng hẳn có quan hệ, hẳn thậm chí hoài nghi tên sát thủ che mặt kia là hẳn phái tới. Hẳn thật vất vả nắm quyền cầm lợi, có thể nào dễ dàng buông ra? Đan Nhược Thủy coi là cái gì, hủy hẳn một cái tay, hẳn thề nhất định phải muốn tính mệnh của y!

“Ba ngày sau, hai mươi vạn lượng hoàng kim ở thượng nhai lâu!” Đường Ưng giọng căm hận bỏ lại một câu, phẩy tay áo bỏ đi.

Sắc mặt Mộ mụ lập tức âm trầm xuống. Ba ngày sau sẽ phải hành động, nhưng. Dung Nhi đã mất tích hai ngày rồi. Nhiệm vụ của y thất bại, mới có thể để cho hôm nay Đường Ưng còn mạng tới cửa uy hiếp. Dung Nhi sẽ đi đâu?

Là bởi vì không có giết chết Đường Ưng mà thấy thẹn không dám trở lại với nàng sao? Không thể nào! Dung Nhi luôn luôn tấn trách. Hai ngày này mất đi tung ảnh của y. Liên đới cũng ảnh hưởng tới làm ăn của Thu Nguyệt các, những phú đại gia kia xếp hàng chờ thấy Dung Nhi vừa cậy mạnh vừa khó khăn hầu hạ, cộng thêm Đan Nhược Thủy rời đi, làm một đám nha đầu đều lộ ra vẻ tinh thần sứt héo. Đan Nhược Thủy này thật đúng là họa thủy, hẳn vừa xuất hiện, cả Giang Nam đều không được yên ả.

“Vân nhi, ra đi.” Mộ mụ phiền não mở miệng.

Mộ Vân núp ở ngoài cửa giật mình, sợ hãi đi vào.

“Nương.”

“Đừng nói nữa.” Tay nàng vung lên, xoay người liền muốn rời đi.

“Nương, ngươi thật muốn Tử Dung đi giết Đan Nhược Thủy?”

Mộ Vân lo lắng đuổi theo một bước, Mộ mụ quay đầu trừng mắt, bén nhọn lạnh lẽo trong mắt làm nàng bối rối lui xuống.

“Ai giết ai còn không biết đâu!” Mộ mụ lạnh lùng trả lời, cất bước đi.

Mộ Vân bị làm cho sợ đến ngã ngồi ở trên ghế, vỗ về bộ ngực bất an. Là ai giết ai? Ai lại đáng chết? Nàng sợ hãi không dứt, một lòng lo lắng cho Nhạn Tử Dung rơi xuống không rõ.

Nhạn Tử Dung giống như đã ngủ mê một trăm năm, y chậm rãi mở mắt ra, một cổ đau nhức lan tràn toàn thân. Trong mơ hồ khôi phục thị giác, y trước ngủ được một cổ vị được thảo thanh nhã, sau đó nhìn thấy một bóng lưng có hơi nhỏ xinh.

Tóc bạc đến eo, trang phục bố y cực kỳ bình thường. Nhìn như một lão giả tuổi tác đã cao. Y nhíu mày nhìn chung quanh cái phòng ngủ đơn sơ này, phát hiện nơi này tự hồ chỉ có mình cùng lão nhân tóc bạc kia mà thôi, thoáng chốc, y lại có một trận mất mát không hiểu.

Đối phương tựa hồ phát hiện y đã thức tỉnh, xoay người lại, nhưng làm Nhạn Tử Dung cả kinh thật mạnh.

Tóc trắng xoá tựa như bạc, dung mạo nhưng non nớt như trẻ sơ sinh. Đây là địa phương nào? Vì sao có kỳ nhân này? Nhạn Tử Dung hoang mang không dứt.

Thiếu niên tóc trắng vừa thấy y tỉnh lại, lập tức lộ ra vẻ cười thân mật. Hắn tựa hồ rất hưng phấn y bình an tỉnh lại, vui vẻ chạy đến trước giường múa tay múa chân.

Nhận Tử Dung càng hồ nghi hơn. Chẳng lẽ hắn không biết nói?

“Người là ai? Đây là địa phương nào?”

Thiếu niên tóc trắng hơi dừng lại, ngốc nghếch nở nụ cười. Hắn xoay người dùng giấy mực chuẩn bị tốt ở trên bàn viết chữ. Một lát, hắn đem trang giấy chuyển qua trước mặt y ——

Nơi này là Trúc Ảnh Hồ, ta tên là Mạc Ngôn.

“Mạc Ngôn? Người không biết nói?” Chân mày Nhận Tử Dung nhíu chặt hơn.

Mạc Ngôn không phải là không biết nói, là không muốn nói. Ta chính là nói quá nhiều, cuối cùng sẽ thật không nói được nữa. Thiếu niên tóc trắng viết thật nhanh.

Nhận Tử Dung không giải thích được.

“Vì sao ta lại ở chỗ này?”

Công tử dẫn người tới. Hắn viết.

“Công tử?” Nhận Tử Dung trừng lớn mắt.”Đan Nhược Thủy?”

Y kích động khó nhin, vén chăn lên liền muốn xuống giường, Mạc Ngôn vội vàng đỡ y. Độc của y mới vừa giải, rất suy yếu, vạn nhất lại té xỉu, hắn không thể đảm nhận nổi a.

“Lúc này ta phải đi thôi.” Sắc mặt Nhận Tử Dung trắng xanh, cấp bách vỗ ngực, nhất thời toàn thân mất đi khí lực.

Mạc Ngôn đem y đè lại xuống giường, bận rộn khoa tay múa chân ra dấu tay. Thấy y không phản ứng, hắn kêu một tiếng, xông về trước bàn vội vàng viết xuống —— độc của người vừa tốt, không thể lộn xộn.

“Nếu đã tốt, ta liền không cần thiết ở nữa.” Nhận Tử Dung nhíu trán lại, quật cường trả lời.

Y cố chấp làm Mạc Ngôn sắp mắt trắng dã.

Độc thương là chuyện nhỏ, nghiêm trọng chính là nội thương của người.

Nhận Tử Dung sửng sốt.

“Người rốt cuộc là ai?”

Mạc Ngôn nở nụ cười, nụ cười của hắn ngây thơ ngốc nghếch, không giống nụ cười tràn đầy tự tin của Đan Nhược Thủy, tích chứa rất nhiều tâm tình.

Người nằm xuống, không thể trộm đi đó! Ta đi bưng thuốc . Mạc Ngôn viết xong thật nhanh, rồi nhanh như chớp chạy ra phòng ngủ.

Hắn vừa đi, Nhận Tử Dung lập tức xuống giường, y tổn —— một khắc mới ổn định lại tròng trợn choáng váng, cố chấp tự mình chấn khởi tinh thần, rồi đi gian nhà trúc này.

Đi ra khỏi ngoài phòng, thế nhưng y lại không cất bước được.

Cảnh sắc trước mắt thật đẹp, thật hư huyền, hoàng hôn mông lung, phương xa chiếu đến từng đám mây chiều; hồ nước xanh ngắt, lộ ra hai bên rừng trúc , tiên cảnh nhân gian như thế, làm người nhất thời quên mất Hồng Trần.

Đây rốt cuộc là chỗ thần bí gì, vì sao y chưa bao giờ nghe nói?

“Trúc Ảnh Hồ không phải là thuộc cảnh trong Giang Nam.” Thanh âm Đan Nhược Thủy đột nhiên xuất hiện.

Nhận Tử Dung chợt quay người, nhưng thiếu chút nữa mất đi thăng bằng mà lão đảo một cái.

Đan Nhược Thủy nhanh đưa tay chặn ngang ôm một cái, trên mặt hần bày lên nụ cười, làm cho khuôn mặt tái nhợt của Nhạ Tử Dung phút chốc bị lấy đỏ hồng. Trong lòng y giật mình, muốn tránh ra ngực hần.

“Người đem ta dẫn tới nơi này để làm gì?” Đáng giận! Y thật tức chết phản ứng không giải thích được của mình. Sao hần vừa xuất hiện, mặt của y sẽ đỏ không nghe lời, trái tim của y sẽ cuồng loạn không tự chủ được?

“Chữa bệnh.” Hần cười nói.

“Hoang đường.” Nhạ Tử Dung không chút nào linh tinh.”Người đem ta mang rời Giang Nam, còn kêu, một thiếu niên cầm cổ quái chữa bệnh cho ta, ta xem người căn bản nghĩ giam lỏng ta!”

“Người muốn nghĩ như vậy, ta cũng không có biện pháp.” Thanh âm Đan Nhược Thủy hơi trầm xuống, nụ cười cũng lui, cả Trúc Ảnh Hồ trong nháy mắt lạnh xuống.

Trong lòng Nhạ Tử Dung chấn động, quay đầu đi chỗ khác cự tuyệt hần nhìn chăm chú. Hần luôn là làm cho y có cảm giác mình là một đứa trẻ cổ tình gây sự.

“Mạc Ngôn kia Rốt cuộc là người thế nào?”

Đan Nhược Thủy lại cười.

“Ta dù chán ghét thế nào, nhất định cũng hơn người mấy tuổi, người không tôn trọng ta cũng coi như xong, nói chuyện với tiền bối, cũng đừng ở xưng “Mạc Ngôn” kia a!”

Nhạ Tử Dung quay đầu lại, mày nhíu lại thật chặt.

“Mạc Ngôn chính là một đại kỳ nhân đương kim vô lâm, niên kỷ hai chúng ta tăng lên, sợ rằng cũng chưa tới một nửa số tuổi thực tế của hần đi!”

Nhạ Tử Dung trừng lớn mắt.

“Làm sao có thể! Hần gọi người công tử.” .

“Hần chính là bướng bỉnh, không nhận già.” Đan Nhược Thủy thoải mái — cười.

“Thật ra thì ta cũng không biết hần bao nhiêu tuổi, chỉ nhớ rõ hần vẫn là giống như khi còn bé ta thấy hần, chưa từng biến qua, bất đồng chính là, hần trước kia có thể nói chuyện, hiện tại không thể rồi.”

“Vì. vì sao?” Thiên hạ không thiếu cái lạ, Nhạ Tử Dung lúc này mới giật mình bởi mình bé nhỏ không đáng kể.

“Hần là thần y đi! Luôn là thích lấy chính mình làm vật thí nghiệm, ăn một đồng dược thảo ngón ngang, kết quả là đem mình làm cầm. Như vậy cũng tốt, hần rất cảm ảm.”

Nhạ Tử Dung nghi hoặc nhìn hần.

“Hần với người là quan hệ như thế nào?”

Đan Nhược Thủy cười hỏi ngược lại y một câu:

“Người là thật có hứng thú biết, tốt hơn theo miệng hỏi một chút?”

“Người.” Hần cần phải làm người chán ghét như vậy sao? Nhạ Tử Dung tức giận trừng mắt.

“Hần là sư bá ta.” Đan Nhược Thủy trả lời y.

Nhạ Tử Dung đầu tiên là sửng sốt, nhưng ngay sau đó lộ ra vẻ mặt không tin.

Thấy thế, Đan Nhược Thủy bật cười nói: “Người nhất định phải kinh ngạc như vậy sao? Ta đương nhiên là người có sư phụ a! Mà Mạc Ngôn là sư phụ sư huynh ta, ta gọi hần là sư bá không sai a!”

Y không phải là kinh ngạc, chẳng qua là. Có một chút chua xót. Y từ nhỏ lưng đeo cừu hận lớn lên, vô sư tự học, không có ai dạy y kiếm thuật chính xác, cho dù bây giờ y là sát thủ, cũng là tiểu giác sắc không có danh tiếng gì, là mình kiến thức quá hạn hẹp. Trên thực tế, bước ra Thu Nguyệt các, rời đi Giang Nam, y căn bản không biết sinh tồn như thế nào.

“Tâm sự của người, ta rất muốn hiểu rõ.” Thanh âm Đan Nhược Thủy ôn nhu tựa như ảnh ngược rắng màu của Trúc Ánh Hồ giờ phút này, Nhận Tử Dung nhưng lạnh đến phát run.

“Bao nhiêu người nghĩ muốn hiểu rõ Đan Nhược Thủy người, mà người lại muốn hiểu rõ một vô danh tiểu tốt?” Nhận Tử Dung lạnh lùng trả lời. Ngữ khí của y không tự chủ thiếu nhuệ khí vốn có, y bây giờ, chỉ có thể dựa vào phân quật cường này tới duy trì tôn nghiêm của y.

“Người cũng là một người trong đó sao?” Đan Nhược Thủy ôn nhu hỏi y.

Y sững sốt. Hiểu rõ hẳn? Đúng vậy, y vô cùng nghĩ muốn hiểu rõ hẳn, nhưng này chỉ biết làm y ở trước mặt hẳn hèn hơn.

“Ta không biết.” Y không thể tự cảm thấy thái độ mình mềm hóa, thậm chí thanh âm cũng mang theo một chút run rẩy.

Y run rẩy làm cho hẳn rất không nở. Đan Nhược Thủy không khỏi thở dài.

“Qua nhiều năm như vậy, người là người thứ nhất xuất hiện ở Trúc Ánh Hồ.”

Nhận Tử Dung chấn động, kinh ngạc nhìn hẳn.

Nhìn chăm chú như vậy quá ái muội, Nhận Tử Dung phút chốc đỏ mặt, chỉ có thể vội vàng cúi đầu. Y không cần hẳn nhìn thấy y đỏ mặt luống cuống.

Đan Nhược Thủy dĩ nhiên sẽ không bỏ qua. Y ngược ngùng giống như hoa sen mới nở, Đan Nhược Thủy tái bình tĩnh, tái tự tin, cũng không lừa được mình, càng sợ dọa mình. Hẳn lại làm cho mỹ thiếu niên tuyệt trần này động tâm.

Mỹ nữ thế gian hẳn duyệt vô số, cũng chưa từng có ý loạn tình mê như thế.

Nhận. Quả thật là sát thủ a!

“Đừng tưởng rằng nói như thế, ta sẽ cảm kích người.” Nhận Tử Dung cắn môi, dốc sức hạ quyết tâm trả lời.

Nhìn y tóc dài phiêu dật, gió mát thổi qua cái cổ trắng nõn duyên dáng của y, lông mi dài của y dày đặc như quạt lông, ánh mắt ngạo khí như sương của y dừng ở trên mặt hồ sóng nhỏ lăn tăn, chiếu đến ánh mắt sao sáng ngọc của y. Giống như là ánh mắt của y đang lóe lên ánh sáng. Đan Nhược Thủy ngưng mắt nhìn y, lấy thâm tình trời đất đều động dung, song y không nhìn thấy, y cũng không có phát hiện.

“Ta không có muốn người cảm kích. Ta biết người không muốn thiếu nhân tình ta.”

“Người nhưng vẫn ép ta thiếu người.” Nhận Tử Dung có chút bị tức giận.

“Ta chỉ làm chuyện ta muốn làm, người không cần đem làm thành nhân tình đối đãi.”

“Người cho rằng Nhận Tử Dung ta chính là cái loại tiểu nhân tri ân không báo sao?” Y phút chốc ngừng đầu, bật thốt lên, nhưng ngay sau đó sững sốt. Y lại báo ra tên của mình!

“Nhận, Nhận Tử Dung, Dung nhi.” Đan Nhược Thủy cười.”Người đang ở đây ám hiệu ta cái gì sao?”

“Không có ám hiệu, Dung nhi là tỷ tỷ sinh đôi của ta, như thế mà thôi!”

Y càng kích động, nụ cười của Đan Nhược Thủy càng sâu.

“Ta tin tưởng cảm tình của người cùng tỷ tỷ người nhất định rất tốt, người hôn mê ba ngày, Dung nhi cũng bệnh nằm ở giường ba ngày đâu!”

Nhận Tử Dung sững sốt. Y lại hôn mê lâu như vậy, mà hẳn lại đến Thu Nguyệt các điều tra y!

“Người không cảm thấy người quản nhân sự quá nhiều sao?” Nhận Tử Dung nghiêng rằng nghiêng lợi nói.

“Ta quan tâm Dung nhi, cũng quan tâm người, ta cũng không cảm thấy đây là nhân sự, là người vẫn cự nhân xa ngàn dặm.” Hẳn vẫn mang cười.

“Ta.” Y cố nén tức giận, sửa lời nói: “Chúng ta không cần người tới quan tâm.”

“Ta nói rồi, ta chỉ làm chuyện ta muốn làm, người kháng nghị vô dụng. Huống chi trên đời này người quan tâm Dung nhi, cũng không chỉ một mình ta.”

Y đương nhiên biết trên đời này người có ý nghĩ không an phận với Dung nhi không phải chỉ mình hắn, nhưng chỉ có hắn nguy hiểm nhất. Không nghĩ tới hắn và nam nhân khắp thiên hạ giống nhau, ái mộ Dung nhi xinh đẹp, hắn yêu là Dung nhi, không phải là y!

Nhận Tử Dung khiếp sợ với ý nghĩ của mình. Đan Nhược Thủy yêu Dung nhi, là chuyện hợp tình hợp lý, nhưng nếu hắn biết Dung nhi không phải là thân nữ nhi, lại sẽ như thế nào? Y lại là ghen tỵ với phân thân của mình như thế, y lại là quan tâm cảm thụ của hắn như thế. Làm sao có thể? Như thế nào như vậy? Y cùng hắn giống nhau. Đều là thân nam nhi a.

“Ban đêm trời lạnh, sắc mặt của người rất kém, vẫn là đi vào nghỉ ngơi đi.”

Cùng mỗi một lần giống nhau, Đan Nhược Thủy dựa vào một chút gần y, y liền tay chân luống cuống. Nhận Tử Dung lúng túng lui một bước, xoay người đưa lưng về phía hắn. Y còn kinh hãi với tâm tư hoang đường của mình, y hoàn toàn không biết đối mặt với hắn như thế nào.

Ánh mắt của hắn, lời của hắn, đều sẽ làm y không thể chống đỡ được, y chán ghét loại không biết làm thế nào này!

“Nhận?”

“Ta muốn rời đi!”

“Thương thế của người còn chưa khỏe.”

“Không tốt cũng không sao.”

“Người nói như vậy. Là làm khó Mạc Ngôn.” Đan Nhược Thủy cười nói “Ta không có ý này.” Y bốc đồng kêu lên.

Đan Nhược Thủy trầm mặc ngăn ngủi. Hắn trầm mặc ngưng kết hơi thở bốn phía, làm Nhận Tử Dung tựa hồ không thể hô hấp. Y không có dũng khí quay đầu lại nhìn biểu tình y, y hận mình không được tự nhiên, không biết làm sao, y sợ không biết như thế nào cho phải. Y là nam nhân, như thế nào đối với hắn cùng là nam nhân nhớ thương như vậy?

Y rốt cục nghe thấy hắn thở dài.

“Để cho hắn trị lành cho người! Rồi người hãy rời đi.”

Nhận Tử Dung sửng sốt, chợt quay người lại, ven hồ bên đã mất đi tung ảnh của hắn. Hắn đi đến đứt khoát, ngay cả lá trúc rơi xuống mặt hồ cũng là lộ ra vẻ tiêu sái như vậy. . . .

Nhận Tử Dung cô thân đứng thất thần ở ven hồ. Vì sao y buồn bã mất mát như thế? Vì sao y mất mát bị thương như vậy?

Y hoàn toàn bị lạc ở trong thật sâu thương cảm. Ai có thể tới giải thích nghi hoặc, ai có thể nói cho y biết — này nhất phân không khỏi có phiền muộn lại rung động vì cái gì?

Đêm khuya yên tĩnh, sao mênh mông giăng đầy trời, lộ ra ảnh ngược dưới nước. Trúc Ánh Hồ u tĩnh, lúc này chỉ có bóng trúc chập chờn, gió đêm nhu hòa,

Người nha, càng lúc càng không giống Thiên Cơ thần toán rồi. Một bên ven hồ khác, thiếu niên tóc trắng ngồi xếp bằng, tự nhiên thả câu.

Đan Nhược Thủy không tiếng động từ rừng trúc hiện thân, ngồi trên chiếu bên cạnh hắn.

“Đan Nhược Thủy chính là Đan Nhược Thủy, Thiên Cơ thần toán là danh hiệu trên đường cứng rắn đội lên, ta cũng không tự cho mình là thần toán.”

Phải không? Ta xem người rất hưởng dụng cái tên này. Ta được người gọi là thần y, cũng cảm thấy nhận được không thẹn nha!

Đan Nhược Thủy cười một tiếng.

“Người vốn chính là thần y.”

Hừ! Còn không biết người đánh chủ ý gì, mang về một con nhận bệnh tới khảo nghiệm y thuật của ta.

“Trên đời này còn người người cứu không sống sao?”

Có, người chết.

“Y không phải là người chết.”

Tâm đã chết, sống cùng người chết không sai biệt lắm.

Đan Nhược Thủy trầm tĩnh lại, nhìn ngân tuyến không nhập mắt hồ, sống cùng người chết không sai biệt lắm. Nhận Tử Dung cao ngạo xinh đẹp tuyệt thiên hạ, nhưng chỉ là một thân xác hư ảo vô thực. Y cô độc, y phong bế, y sống lại như tâm muốn chết, nơi nơi làm hấn đau lòng.

Mạc Ngôn ranh mãnh nở nụ cười. Xem ra người đối con nhận mỹ lệ này tình hữu độc chung a! .

“Ta lẽ không được người.” Đan Nhược Thủy cười nhạt một tiếng.

Người muốn giấu diếm, đừng nói ta, ngay cả sư phụ người cũng giấu diếm được, trọng điểm là, người giấu diếm không được mình.

“Không giấu được” hấn thần nhiên.

Đan Nhược Thủy chẳng những Thiên Cơ thần toán, võ nghệ cao cường, lại càng tuấn mỹ tuyệt luân, thiên hạ bao nhiêu giai nhân khuyh tâm ái mộ, cự tuyệt không thấy hồng phần tri kỷ xuất hiện bên cạnh người.

“Ta từ trước đến giờ cùng hồng nhan hữu duyên vô tình.”

Người cũng là thay mình tính rõ ràng.

“Không, ta cũng không thay mình tính.” Nhìn mặt nước bình tĩnh, ngân tuyến đã có rung động, hồ nước nhẹ nhàng tràn ra từng vòng xoáy nước, giống như tâm hồ khẽ động của hấn.

“Mắc câu rồi.”

Là người? Hay là y? Hay là cá đây? Mạc Ngôn cười đến trêu tức, hấn cũng không có cử động kéo cần câu.

Đan Nhược Thủy nhẹ giọng trả lời: “Là kiếp số.”

Xem ra rất khó giải quyết đó, lại có thể làm cho người tâm loạn như ma. Biểu tình Mạc Ngôn nhìn hết sức hả hê.

“Khó giải quyết a!” Đan Nhược Thủy thở dài, “Thiên Cơ thần toán Đan Nhược Thủy lại có đoạn tụ chi thân!”

Đây chính là chỗ ta thưởng thức người. Mạc Ngôn cười.

Đan Nhược Thủy rốt cục đem ánh mắt dời về phía hấn.

Thân là danh nhân nổi danh thiên hạ, người đủ thẳng thắn vô tư! Ánh mắt Mạc Ngôn có khích lệ.

“Đại giới thẳng thắn, chính là trở thành trò cười cho người trong thiên hạ.” Đan Nhược Thủy cười một tiếng, có chút ý vị giễu cợt.

Người cho là yêu y rất buồn cười?

“Là buồn cười, chúng ta đều là nam nhân.”

Mỹ mạo của Nhận không phân biệt trai gái a!

Đan Nhược Thủy liếc hấn một cái.

“Người cho y chính là Dung nhi?”

Người cũng cho là như thế?

Đan Nhược Thủy không đáp. Hắn xác định y là như thế, nhưng Nhạ Tử Dung không thừa nhận, hắn cũng không muốn vạch trần. Bởi vì, y có là Dung nhi hay không, , đối với hắn mà nói đã không trọng yếu; hắn xác định mình yêu chính là Nhạ Tử Dung. Yêu như vậy có lẽ sẽ hủy diệt cả đời anh danh của hắn, nhưng hắn không hề khổ não, hắn vốn là không màng danh lợi. Chẳng qua là trong lòng Nhạ Tử Dung có quá nhiều cừu hận, đó là hắn không muốn nhìn thấy .

Đây thật là kiếp số, chính hắn cũng không biết phá giải kiếp như thế nào. Bí mật ở trong Thu Nguyệt các, ở đáy lòng Nhạ Tử Dung, hắn có tự tin có thể phá Thu Nguyệt các thần bí, nhưng không hề nắm chặt đi vào trong lòng Nhạ Tử Dung.

Y quá quật cường, quá cô độc, tim của y quá hoang vu, tựa như Mạc Ngôn nói: tim của y đã chết. Người đã chết, như thế nào sinh tồn? Cho dù thông minh như hắn, cũng không biết trợ giúp như thế nào.

Nhạ cố cấp, lãnh ngạo lại đơn thuần, y là bình cảnh mà hắn gặp gỡ lớn nhất từ lúc hắn sinh ra.

5. Chương 6: Đệ Ngũ Chương

Mạc Ngôn bưng canh thuốc vừa nấu xong đi vào phòng ngủ, không ngờ bên trong phòng không có một bóng người, chăn trên giường cũng gấp thật là tốt.

Ôi! Con nhạ này không nghe lời, thật không cần cái mạng nhỏ của mình rồi.

Nhạ Tử Dung không phải là không muốn, chẳng qua là không muốn đem nhân tình này càng tích càng lớn. Hơn nữa, lời của Đan Nhược Thủy làm cho y lâm vào tuyệt cảnh không cách nào suy tư.

Qua nhiều năm như vậy, ngươi là người thứ nhất xuất hiện tại Trúc Ảnh Hồ.

Đây là ý gì? Y không tin hắn không cần bất kỳ hồi báo, mà hắn muốn chẳng qua là Dung nhi —— kết luận như vậy để cho y tan nát cõi lòng. Y không cách nào đối mặt Đan Nhược Thủy, cho nên y phải rời đi, nói y uất ức cũng tốt, ít nhất, y không cần ở đối mặt ánh mắt của hắn , lần nữa hoảng hốt luống cuống.

Y phải chạy về Giang Nam, phải nhanh trở lại Thu Nguyệt các. Nương cùng tỷ tỷ nhất định lo lắng gần chết, y còn nhiệm vụ chưa xong, y phải giết Đường Ưng!

Mới bước vào Phù Dung phường, Mộ Vân liền lo lắng chạy tới.

“Tử Dung. Ngươi không sao chứ? Ngươi đi đâu vậy? Ta thật lo lắng, mấy ngày qua.”

“Tỷ tỷ.” Y lấy một nụ cười tái nhợt cắt đứt nàng.

Mộ Vân kinh ngạc nhìn dung nhan hơi có vẻ tiêu tụy của y, lòng của nàng toàn bộ nhéo đau.

“Ta không sao, chẳng qua là bị một chút vết thương nhỏ, đã không việc gì rồi.”

Mộ Vân vẫn là lo lắng lo lắng, Mộ mộ cũng vùng vẫy khăn tay đỏ thắm chạy tới.

“Tiểu Dung Nhi, tâm can bảo bối của ta, ngươi dọa hỏng nương rồi.”

Mộ mộ nhào tới trên người y, ở nâng lên mặt của y, đau lòng kêu lên: “Ai nha! Làm sao mới mất tích mấy ngày liền gây một vòng, cùng nương nói, ngươi chịu khổ gì a?”

“Nương, ta rất khỏe, ta nghĩ trước tắm rửa, ngủ một giấc lại vô sự.”

Mộ mộ lập tức gọi nha đầu chuẩn bị nước nóng. Đau lòng ôm lấy tay y, nàng sâu kín thấp giọng nói: “Dung Nhi, ngươi đi nơi nào vậy?”

“Ta bị thương, đã không có chuyện gì rồi.”

Bị thương? Mộ mộ hoài nghi. Bằng Đường Ưng loại công phu mèo ba chân này có thể gây tổn thương được y?

Nhìn ra nàng chất vấn, giọng điệu Nhạn Tử Dung so sánh lạnh nhạt đáp: “Có thể ngồi lên vị trí Thiên Đạo đàn chủ, hấn vẫn có thực lực của hấn, võ công của Đường Ưng bình thường. Nhưng uy lực ám khí của hấn mười phần.”

Quả nhiên là tiểu nhân! Mộ mụ hừ lạnh một tiếng.

“Nương, ngươi yên tâm, ta sẽ mau sớm giải quyết hấn .”

“Không vội, ngươi trước nghỉ ngơi.”

Mộ mụ vỗ tay y. Mặt lộ vẻ khó xử. Nàng thật sự không muốn để cho Dung Nhi đi mạo hiểm nữa, lần này đối tượng săn giết là Đan Nhược Thủy, phần thắng thật sự quá nhỏ.

“Nương, Đường Ưng đã tới tìm ngươi?” Nhạn Tử Dung từ ánh mắt nàng đọc lên tin tức.

Mộ mụ thật cũng không phủ nhận, nàng nhợt nhạt cười một tiếng.

“Hấn sống không được bao lâu . Ngươi đi nghỉ ngơi đi, tinh thần dường tốt rồi hãy nói.”

Nói hết, nàng rầu rĩ rời đi.

Nhạn Tử Dung đem ánh mắt dời về phía Mộ Vân bất an.

“Tỷ tỷ.”

“Dung Nhi.” Về mặt Mộ Vân lo lắng nhìn y.

“Nói cho ta biết.” Ánh mắt của y kiên định.

Mộ Vân hết sức khó xử.

“Dung Nhi.”

“Nói cho ta biết!”

Mộ Vân thở dài, không thể làm gì khác hơn là trả lời tình hình thực tế:

“Đường gia hấn. Muốn ngươi đi giết một người.”

Chân mày Nhạn Tử Dung nhíu chặt. Y có dự cảm không tốt.

“Ai?”

“Đan. Đan Nhược Thủy”

Nghe thấy cái tên này , đầu của y nhất thời vang lên âm âm, ngực giống như bị cự thạch hung hăng đập, cơ hồ khiến hai chân y mất đi lực lượng chống đỡ.

Mộ Vân cả kinh, xông lên trước đỡ thân thể lão đảo lui xuống của y, lo lắng hô:

“Tử Dung, ngươi xảy ra chuyện gì?”

Nhạn Tử Dung cường tự tĩnh lại, y lắc đầu.

“Ta không sao.”

“Tử Dung.”

“Tỷ tỷ, ngươi để cho ta nghỉ ngơi đi! Ngươi giúp ta nói với nương, buổi tối ta có thể tiếp khách nhân.”

“Tử Dung, đừng miễn cưỡng.”

“Ta thật sự không có chuyện gì, tối nay ngươi tới giúp ta hóa trang đi.”

Mộ Vân cố nén không tha trong lòng, nàng gật đầu.

“Tắm rửa xong đi nằm ngủ một lát đi.”

“Ta biết.”

Thật vất vả làm cho nàng rời đi, cả người Nhạn Tử Dung ngã ngồi ở trên giường. Y lại phải đi giết đần Nhược Thủy! Chỉ là nghe thấy tên, thắng bại đã định rồi, y sao có thể giết được hắn? Y lại có thể nào giết hắn? Hắn liên tiếp cứu y hai lần, y có thể nào tri ân không báo, còn muốn lấy tính mệnh của hắn!

Y chậm rãi giơ lên tay phát run muốn chạm vào độc thương sau vai, nhưng tay y cũng không tự giác đặt ở cửa tim của mình.

Nơi này mới là đả thương nặng nhất của ngươi.

Hắn một lần lại một lần xuyên thấu y, không cho chút cơ hội che giấu nào. Y đối với Đan Nhược Thủy rất cuộc. Là ân là hận? Y hoàn toàn phân không rõ, y chỉ biết, giết hắn không được, cũng không muốn giết hắn.

Đan Nhược Thủy xa xa đã nhìn thấy Mạc Ngôn một người ở trước phòng trúc thu thập được thảo ban ngày phơi khô, đi tới trước mặt, Mạc Ngôn chỉ liếc hắn một cái, nhưng ngay sau đó lắc đầu liền đi vào trong nhà.

“Sao vậy?” Đan Nhược Thủy phát hiện khác thường, gọi hắn lại.

Y đi.

Đan Nhược Thủy trầm mặt xuống. Thật ra thì hắn cũng không kinh ngạc, lấy tính tình Nhạn Tử Dung, tuyệt đối lưu y không lâu.

Thật không nể tình. Mạc Ngôn lại lắc đầu.

Đan Nhược Thủy không nói lời nào, xoay người liền muốn rời đi.

Mạc Ngôn kéo hắn lại. Ngươi đi đâu?

“Tìm y!”

Y trốn ngươi đều không kịp.

“Y không có lý do trốn ta.” Đan Nhược Thủy luôn luôn chuyện trò vui vẻ, chưa từng có vẻ mặt lãnh khốc như vậy.

Là ta cũng trốn ngươi.

Đan Nhược Thủy liền giật mình, chậm rãi quay đầu lại nhìn. Mạc Ngôn vẫn là một bộ dáng tự nhiên tự tại.

Y vẫn chỉ là đứa trẻ đơn thuần, , đừng nói u mê với tình cảm, ngay cả đạo xử thế cũng không có biết. Mạc Ngôn cười yếu ớt.

Đan Nhược Thủy nhẹ nhàng nhú mày. Hắn đã không tự chủ mất đi sức phán đoán tỉnh táo, coi như là thiên cơ thần toán, cũng chạy không thoát gông xiềng tình cảm a!

Như vậy đi! Giúp ta đưa cho y, thuốc của y cũng không thể gián đoạn.

Mạc Ngôn lập tức đi vào.

Đan Nhược Thủy lâm vào suy tư. Là hắn quá nóng lòng sao? Hắn là cẩn thận che chở y tôn nghiêm như vậy, nhưng luôn là đột phá không được tâm phòng lạnh lùng của y. Hắn không biết nên đối đãi y như thế nào, mới sẽ không hù dọa y chạy

Đan Nhược Thủy nhìn Trúc Ánh Hồ xanh biếc. Nhạn Tử Dung không có lý do gì tránh né hắn, y Cũng không biết cảm tình hắn đối với y. Đan Nhược Thủy sững sốt. Chẳng lẽ.

Y là không biết tình cảm người đối với y, nhưng người sao biết y đối với người cũng không có tình cảm đây?

Đan Nhược Thủy quay người lại, Mạc Ngôn cười đến vẻ mặt bí hiểm.

Ngươi không phải là luôn luôn rất có tự tin?

Tự tin ở trên người Nhạn nhưng sinh ra không được tác dụng, Đan Nhược Thủy hết sức thất bại. Mạc Ngôn cười đến càng ranh mãnh hơn.

Ai nha nha! Thiên Cơ thần toán cũng không thể mất chí a, chính đạo này liền nguy hiểm a!

“Ta không có mắt chí.”

Mạc Ngôn cầm bình thuốc trong tay đưa cho hắn. Đây là cứu mệnh tiên đan ta tinh nghiên nhiều năm, bảo y an phận ăn cho ta, đừng lãng phí.

“Sư bá.” Ánh mắt Đan Nhược Thủy đầy cảm kích.

Mạc Ngôn khoa trương lay động hai tay — đừng kêu cái câu buồn nôn kia, da gà trên người đều rớt, người vẫn là gọi cả họ tên ta quen chút ít, ta chính là so sánh với người trẻ tuổi nhiều lắm.

Đan Nhược Thủy cười một tiếng. Mạc Ngôn từ nhỏ chính là thầy tốt bạn hiền của hắn, y cho hắn rất nhiều trợ giúp, chỉ điểm hắn rất nhiều sai lầm, Đan Nhược Thủy hắn có trí tuệ ngày hôm nay, không thể bỏ qua công lao của Mạc Ngôn.

Ở lúc Đan Nhược Thủy rời đi Trúc Ánh Hồ, thanh âm Mạc Ngôn cùng gió núi phiêu miểu truyền vào ngực hắn —

Nhận là con chim cô đơn mà yếu ớt, chỉ có nhiệt tình của người có thể hòa tan cô tịch của y, chỉ có trí tuệ của người có thể đột phá phòng bị của y. Người trong thiên hạ muốn bình luận làm sao, đều không liên quan.

Hắn cười. Là cùng hắn không liên quan. Đan Nhược Thủy hắn từ trước đến giờ tiêu sái, không sợ lời đồn đãi, hắn yêu một con cô nhận lãnh ngạo, cùng ai có quan hệ gì đâu? Hắn được khắp thiên hạ. Nhìn hết thế thái, lại có ai là thật lòng lập thế? Hồng Trần này quá thê lương, lòng người quá phức tạp. Nếu là một phần chân tình. Cho dù hao hết một đời cũng đáng được theo đuổi.

Thiên cơ ngưng chỉ gian, thần niệm nhu quải ngôn; gió theo tứ hải đi, vận mệnh đàm tiếu nhân gian. Đây mới là Đan Nhược Thủy hắn!

“Đây là quần áo mới mà Giản gia vương phủ đưa cho người.”

Trên tay Mộ Vân là một kiện sa y tơ lụa giá trị phi phàm, màu hồng phấn mềm mại, hết sức mê người.

“Đột chút nữa ta sẽ thay.”

Nhận Tử Dung ngồi ngay ngắn ở trước gương, y bôi son mỏng, đã là xinh đẹp đoạt người.

Mộ Vân đem xiêm y bày ở trên giường, chải vuốt tóc đen của y, nhìn kiêu dung phấn điều ngọc mài, tìm không khỏi đập thình thịch.

Nhưng nàng cũng nhận thấy được: Dung Nhi tựa hồ thay đổi, chẳng biết lúc nào bắt đầu, y trở nên trầm mặc hơn so với trước kia, trán y lúc nào cũng có ưu sầu. Y không hề tất cung tất kính với Mộ mụ như trước kia, cũng không cùng nàng không có gì giấu nhau nữa.

Y biến chuyển. Tựa hồ chính là bắt đầu từ ngày Đan Nhược Thủy kia xuất hiện.

“Tử Dung, tối nay. Người vẫn là đừng gặp khách đi.”

Y không nói chuyện, nhưng Mộ Vân hiểu, cho dù y có ngàn vạn không muốn, y cũng sẽ không biểu đạt đi ra ngoài, càng sẽ không làm nghịch ý nương.

“Tử Dung.” Mộ Vân thở dài.”Người có phải không hề tín nhiệm tỷ tỷ nữa hay không?”

Nhận Tử Dung nhìn mặt nàng trong kính, lạnh nhạt nói: “Tại sao nói như vậy?”

“Người. Không có phát hiện mình thay đổi sao?”

“Không có.” Y lạnh nhạt trả lời.

“Kể từ khi Đan công tử.”

“Tỷ tỷ.” Y lại cắt đứt nàng.

Trong lòng Mộ Vân run lên, nhưng ngay sau đó đau lòng như cắt. Y sao không có phát giác, ở nghe thấy tên hắn, tâm tình của y liền kích động khó nén.

“Người trước đi chuẩn bị đi, ta đổi lại tốt quần áo rồi đi.”

Mộ Vân tan nát cõi lòng thở dài, trước khi rời đi, nàng ưu nhiên nói với y: “Tử Dung, ta thật sự vô cùng hi vọng. . . . Chúng ta có thể giống như trước.”

Trước kia cùng hiện tại. . . . Lại có cái gì khác biệt? Nhận Tử Dung cúi đầu, y tâm loạn như ma. Y luôn biết tình cảm tỷ tỷ đối với y, nhưng từ đầu đến cuối y đều đem nàng là tỷ tỷ mà tôn kính. Y biết hiện tại y đúng là lạnh nhạt nàng không ít, y chỉ là. . . Không muốn thương tổn nàng. Y cũng muốn giống trước kia cùng nàng không có gì giấu nhau, nhưng y không biết từ lúc nào, y hoàn toàn bất không được tâm tư của mình, thì thân nhiên với nàng như thế nào? Y rối loạn, loạn đến ngay cả tỉnh táo cũng mất đi.

Chậm chạp ngẩng đầu, nhìn thấy trong kính chiếu rọi ra một khuôn mặt khác, y chấn ngạc đứng lên, chợt xoay người, tim đập tăng nhanh. Hắn lại có thể tránh thoát tai mắt của mọi người, im hơi lặng tiếng tiến vào Phù Dung phòng, đi tới phía sau y!

Đan Nhược Thủy nhìn chăm chăm khuôn mặt tô son trát phấn trong kính. Y có biết hay không, vẻ đẹp của y đủ để làm cho lòng người vỡ, đủ để đoạt hơi thở người? Có biết dạng kinh hoàng chấn ngạc nhìn chăm chăm hắn, là một loại phương thức phá vỡ tự chủ hắn vẫn lấy làm kiêu ngạo?

“Ta nên gọi người Dung nhi. . . . Hay là Nhận Tử Dung đây?”

Giọng nói hắn, vẫn là tràn đầy ôn nhu trong lòng y. Nhận Tử Dung cơ hồ không cách nào thở dốc, trái tim của y chịu không được va chạm mãnh liệt như vậy.

Đột nhiên sắc mặt y trắng nhợt, che chặt ngực. Đảo ngã về phía trước.

Đan Nhược Thủy bước nhanh tiến lên ôm y, một chương dán tại lưng y, ổn hạ tâm mạch rối loạn của y. Hắn không khỏi thở dài: “Người có biết hay không, vết thương cũ của người cũng không phải tâm tình người quay cuồng quá phận. Người bất cáo nhi biệt, gián đoạn Mạc Ngôn trị liệu với người, sẽ chỉ làm thân thể của người lâm vào hiểm cảnh.”

Nhận Tử Dung dùng sức đẩy hắn ra, ngã ngồi ở trên ghế, y kích động lắc đầu, trên trán thấm ra mồ hôi.

“Không nói lời nào? Chẳng lẽ người cùng Mạc Ngôn cảm giống nhau? Hay là Vân nhi không có ở đây, không có ai thay người mở miệng?”

Ánh mắt của hắn quá sắc bén, ngôn ngữ của hắn quá trực tiếp, Nhận Tử Dung chỉ có thể bất lực ngồi ở trên ghế, che ngực mình nhìn chăm chăm hắn.

“Tại sao người muốn cô độc như vậy?”

Hắn từng bước tiến tới gần y, y chỉ có thể càng lui vào trong ghế.

“Tại sao người cự tuyệt mọi người đến gần người?”

Ở trước mặt Đan Nhược Thủy, y đã mất nơi che dấu, chỉ có thể lấy nhất quán lạnh lùng vô trang mình, khi hắn nhìn ở khoảng cách gần như vậy, thật sự là trúc nổi lên tường băng rét lạnh như sương.

Hai tay Đan Nhược Thủy chống ở hai bên ghế dựa, khí thế cường hãn cơ hồ làm y chấn động, cũng đánh rách tả tơi đạo tường lạnh lẫn nhau. Hắn bức y muốn đẩy mà không được, lời của hắn phá hủy lãnh ngạo của y——

“Đã như vậy, vì sao người lại cam tâm nam giả trang nữ trang, mê hoặc tự chủ người trong thiên hạ không chịu nổi một kích? Đây là âm mưu, hay là thủ đoạn luôn luôn che dấu tai mắt người? Là một loại thỏa hiệp? Hay là quanh co bị người khác quần chế?”

Nhận Tử Dung cắn chặt bờ môi, cơ hồ rỉ ra tia máu, y cố chấp cố nén tức giận, không mở miệng phản bác.

“Kiêu ngạo như người, nhưng nguyện ý giả trang thành danh kỹ mê hoặc thể nhân, làm ta phải hoài nghi, là Mộ mộ ám thi độc kế làm người ủy thân thử, trở thành cây rụng tiền của nàng, đao phủ thủ, búp bê rối gỗ của nàng!”

“Không phải chuyện của người!” Y rốt cục kiềm nén không được lửa giận, rống lên, nhưng ngay sau đó sững sốt.

Y tàn bạo nhìn chăm chăm Đan Nhược Thủy dần dần lộ ra nụ cười. Y cư nhiên quên hẳn cơ trí hơn người, lại để cho hắn thành công chọc giận y.

“Quả nhiên. Nhận Tử Dung chính là Dung nhi.”

Đan Nhược Thủy thu tay về, để cho y có thể hơi chút thở dốc.

“Người vốn là. Biết không phải sao?” Y nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Ta cuối cùng chứng thật suy đoán của ta.”

Hắn liền tự tin chết tiệt như thế, thông dong như thế làm người ta chán ghét, cho nên y càng thêm không thể lượng giải tâm viên ý mã không giải thích được của mình đối với hắn! Nhận Tử Dung bị tức giận quay đầu tránh, cả giận nói: “Dung nhi không phải nữ nhân, người rất thất vọng phải không?”

Y tuyệt đối không biết khi y tức giận nói ra những lời này, là tùy hứng khả ái cỡ nào!

“Không,” Thanh âm Đan Nhược Thủy nhu tựa như lưu thủy, cơ hồ khiến y hung hăng run lên.”Ta thật cao hứng.”

Nhận Tử Dung quay đầu không thể tin, trừng lớn mắt. Cho dù trái tim y sắp nhảy ra ngực, cho dù phân đầu đón muốn chết này không ngừng nan cháy tự nội phủ, lan tràn, y vẫn mở to hai mắt bất khả tư nghị nhìn chăm chăm hắn. Y hoàn toàn không thể hiểu, tại sao hắn có ôn nhu như thế, thậm chí thâm tình trả lời như vậy.

“Người không tin ta?” Đan Nhược Thủy nhìn y thật sâu.

“Người kêu ta làm sao tin tưởng người!” Nhận Tử Dung đột nhiên giống như đứa trẻ luống cuống hoảng hốt kêu to.

Y nắm chặt hai đấm, kích động đấm ghế. Y chưa từng hỗn loạn quá như vậy, thật giống như cái gì cũng không kiểm soát, cái gì y cũng không rõ. Y giống như đứa ngốc gào thét, chính là nghĩ không ra một điểm đầu mối tới ——

“Cái gì người cũng nói đến đường hoàng, người luôn là một bộ dáng không sao cả, người có biết người làm cho ta thật là loạn hay không? Người điều tra ta là vì cái gì? Ta đối với người không biết gì cả, ta chỉ biết cái gì cũng chạy không khỏi con mắt của người. Người yêu là Dung nhi, hiện tại Dung nhi không phải là Dung nhi rồi, người nói cái gì có cao hứng hay không, ta không hiểu, ta hoàn toàn không hiểu!”

Y gào thét trong nháy mắt nhập vào lồng ngực rộng rãi ấm áp, bàn tay to của Đan Nhược Thủy xiết chặt, hắn ấm áp vuốt lên bối rối y, y thậm chí tại trong nhịp tim cuồng loạn của mình còn nghe thấy một tiếng thở dài không thôi. Y hẳn là bất lực như vậy. Thật giống như chưa từng có người ôm qua y, y luống cuống ở trong ngực hắn toàn bộ hóa thành run rẩy mãnh liệt, y mất đi khí lực chống cự, y suy yếu đến chỉ muốn để cho hắn ôm chặt.

Đan Nhược Thủy cái gì cũng không nói, chỉ rất ôn nhu ôm chặt y, để cho y ở trong ôm ấp của hắn chậm rãi bình tĩnh. Hắn biết. Có lẽ y vẫn không lĩnh tình, nhưng y run rẩy lần nữa xé đau đớn tim hắn, ít nhất, hắn phải để cho y hiểu: Giờ phút này hắn không những không tiêu sái, không tùy hứng, hơn nữa hết sức thật tình. Đời này hắn không từng thật tình như thế, hơn nữa nghiêm túc, thậm chí tan nát cõi lòng tiếp nhận. Sự thực mình chỉ là một bên tình nguyện.

“Ở trong lòng người, ” Hắn rốt cục mở miệng.”Ta là xảo ngôn lệnh sắc, mại lộng thông minh đồ, nhưng ta chẳng bao giờ ý đồ vạch trần tư ẩn của người. Muốn giúp người, là ý niệm trong đầu khi ta bước đầu tiên bước vào Thu Nguyệt các, người không vui vẻ, là sự thực mà đầu tiên ta nhìn thấy, mà ta Không hy vọng người u buồn.”

Nhận Tử Dung run lên, hắn ôm y càng chặt, y đưa đầu đặt ở lồng ngực hắn. Tim hắn đập quá rung động, chấn đến tâm Nhận Tử Dung cũng muốn đau .

“Người đại khái có thể cười ta, thậm chí không dậy nổi ta, bởi vì ta không bởi vì Dung nhi không phải nữ nhân mà thất vọng. Người trong thiên hạ đều muốn biết lai lịch Đan Nhược Thủy, mà Đan Nhược Thủy

chính là Đan Nhược Thủy mà người gặp, bất quá là phạm phu tục tử, là phạm nhân, thì phải có thất tình lục dục.”

Hắn chậm rãi buông lỏng tay ra, lui một bước. Cái ôm ấp áp của hắn vừa rời đi, Nhạ Tử Dung liền ở trong nháy mắt cảm nhận được một trận lạnh lẽo.

“Như vậy. Người hiểu chưa?”

Không rõ! Ánh mắt của y trả lời như vậy. Vì sao hắn dùng giọng nói ôn nhu như vậy nói với y những thứ này? Y không rõ, lại càng không hiểu.

Đan Nhược Thủy âm thầm cười một tiếng. Giọng như thở dài: “Người rõ ràng, người chẳng qua là tại thuyết phục đây là chuyện không thể nào.”

Trong lòng Nhạ Tử Dung chấn động, ánh mắt của y vẫn kinh hoàng. Thật sự y tại thuyết phục mình.

“Vong khước thiên sơn phù sinh đường, phiên phiên lạc vũ phong trần, độ thủy vạn lý hàn nguyệt phiêu, tiêu tiêu tự vũ ánh thanh trúc.” Bài thơ thứ nhất hắn đưa cho Dung nhi, vẫn khắc sâu ở trong lòng nhau.

Nhạ Tử Dung rốt cục mở miệng, nhưng là cái gì y cũng nói không ra.

Lúc này hắn mỉm cười ôn nhu lệnh y tan nát cõi lòng.

“Vì. cái. gì?” Y kinh ngạc thanh âm của mình là thoát phá như thế.

“Cô điệp phiêu linh sầu nguyệt, Nhược Thủy hữu tình bất quý thiên, nhạ độ hàn đàm tòi nhân gian.” Hắn chậm rãi từ trong ngực móc ra một bình thuốc nhỏ đặt ở trên bàn, ưu nhiên nói tiếp:

“Khước thán đa tình không tự ngôn.”

Thật sâu nhìn y một cái, trong tươi cười của Đan Nhược Thủy có quá sâu quyến luyến, một khắc kia Nhạ Tử Dung chỉ cảm thấy bối rối càng sâu so với trước. Y giống như biết, hắn sẽ phải rời đi y, mà chính là cảm giác để cho y lâm vào luống cuống chưa từng có.

“Thuốc Mạc Ngôn đưa cho người. Đừng cô phụ tâm ý tiền bối.”

Ở lúc hắn xoay người trong nháy mắt. Nhạ Tử Dung phút chốc kéo tay hắn lại.

Cho đến y làm ra hành động này sau, đầu óc của y mới cảm giác được chuyện mình đang làm. Nhạ Tử Dung cả kinh, tay của y phát run, mắt của y kinh ngạc, song, y lại không thả tay của hắn ra.

Đan Nhược Thủy cúi đầu nhìn cánh tay run rẩy, hắn ôn nhu cười một tiếng.

“Đây là muốn ta lưu lại, hay là tỏ vẻ gì?”

Nhạ Tử Dung lập tức muốn thu tay lại, Đan Nhược Thủy nhưng quay người lại, trong nháy mắt đưa tay nắm bàn tay y. Trong lòng Nhạ Tử Dung co rụt, ngẩng đầu lên nhìn, bị nụ cười nhu nhược xuân thủy của hắn chấn đến không cách nào nhúc nhích.

“Ta sẽ lại tới tìm người, hi vọng tiếp theo nhìn thấy người. Là chân chính người.”

Hắn đi, tay Nhạ Tử Dung còn treo ở không trung, khi ý thức chậm rãi trở lại trong đầu y. Y bắt đầu cảm thấy đau, đau lòng muốn chết.

Tiếp theo gặp lại được hắn. Y có thể nhất định phải lấy đi tánh mạng của hắn.

Mặc dù Dung nhi luôn luôn lấy thái độ bằng sơn mỹ nhân nổi tiếng. Nhưng ngay cả Mộ Vân cũng chưa từng thấy y phân tâm thất thần như thế. Mộ Vân lo lắng nhìn y. Y giống như là tượng gỗ hoàn toàn không có sinh khí, chẳng qua là cúi thấp đầu yên lặng đánh đàn, lụa trắng ở ngoài, phú gia mặc dù say mê, cũng đã lộ ra vẻ không kiên nhẫn.

“Mỹ nhân, vén lên sa màn để cho đại gia xem một chút nàng đừng e lệ như vậy!” Bên cạnh phú gia mập đã có hai mỹ nữ hầu rượu, nhưng một đôi ánh mắt gian tà vẫn là nhìn thẳng y.

“Dung Nhi.” Mộ Vân nhỏ giọng nói.

Y vẫn là không có phản ứng.

“Ngại tiền trà nước ít sao? Đại gia ta cái gì không có, tiền nhiều nhưng là không có chỗ xài, nàng liền làm cho ta nhìn nàng đi!”

Đột nhiên lụa trắng cuốn lên, hướng hai bên bay cuộn. Mộ Vân sợ hết hồn, phú gia còn lại là mừng rỡ ánh mắt cũng căng lớn.

Thu hồi ngón tay nhỏ nhắn, ánh mắt Nhận Tử Dung lạnh thấu xương quăng về phía trước, phú gia mặt thiếu chút nữa bị y giật đến trái tim suy kiệt.

“Mỹ, mỹ a! Ha ha a.”

Nhưng vào lúc này, Nhận Tử Dung đột nhiên đứng dậy. Ở dưới lúc mọi người kinh ngạc lao ra nhả môn, đoàn người một mảnh bối rối, ngay cả sóng người bên trong đại sảnh tất cả đều bị hấp dẫn. Dung nhi cô nương đều không dễ dàng hiện thân lại tự mình xuất hiện, đoàn người phía sau chen lấn tìm tòi giai nhân, đại sảnh một mảnh hỗn loạn.

“Dung nhi.” Mộ Vân nhanh chóng kêu to, vội vàng đuổi theo xuống lầu.

Mộ mục cũng vội ra ngăn lại đám người xông vào.

Nhận Tử Dung lao thật nhanh xuống lầu. Trong nháy mắt ngẩng đầu, y mắt sắc nhìn thấy ngoài cửa lớn của Thu Nguyệt các, Đường Ưng mang theo thuộc hạ cao hứng phấn chấn liền muốn tới cửa gặp người. Vừa thấy được hắn, y liền lửa giận công tâm. Tiểu nhân âm hiểm độc ác này. Y không giết hắn thẹn với mình!

Nhận Tử Dung lao ra đám người, ở Đường Ưng còn tới không kịp bước vào ngưỡng cửa trước cản trở đường đi của hắn. Đây không phải là đệ nhất hồng bài Dung nhi của Thu Nguyệt các sao? Đường Ưng từng sốt, nhưng ngay sau đó một trận choáng váng, hắn thậm chí cảm thụ không tới sát khí đằng đằng của người tới, chỉ thấy dụ dỗ mỹ lệ.

Sau thân của Nhận Tử Dung chật ních người tham gia náo nhiệt, muốn biết Dung nhi đột nhiên có hành động này là vì cái gì.

Y thật sự là quá vọng động rồi, khi y vội tới trước mặt Đường Ưng, Nhận Tử Dung mới giật mình thân phận mình bây giờ là Dung nhi, không thể động võ, thậm chí không thể mở miệng nói chuyện. Y chỉ là chịu không được nhìn thấy sắc mặt giả nhân giả nghĩa của Đường Ưng. Y hận mình không có thể ở tiền đàn chủ chết sau liền giết rụng người ủy thác âm tàn này, nếu không hôm nay hắn sao còn mạng uy hiếp y giết Đan Nhược Thủy!

Đan Nhược Thủy? Y phút chốc bừng tỉnh, nhìn thấy Đan Nhược Thủy xuất hiện tại phía sau Đường Ưng.

“Không nghĩ tới lần trước cùng Dung cô nương sai sót gặp mặt. Hôm nay làm phiền cô nương tự mình ghé thăm, thật là cho bốn đàn chủ đủ mặt mũi!” Đường Ưng sáng khoái cười nói.

Nhận Tử Dung tức giận cả người run lên, mắt sáng như đuốc, lại cứ không mở miệng được. Mộ mục vậy ở sau đám người nóng nảy, đang lúc nàng chuẩn bị sai bảo phiêu phía sau màn, bóng dáng Đan Nhược Thủy im hơi lặng tiếng gần sát Đường Ưng, tại chỗ để cho Đường Ưng nửa người cứng đờ.

“Đàn chủ chỉ sợ là tính sai rồi.” Đan Nhược Thủy cười nói.

Sắc mặt Đường Ưng phút chốc trắng xanh, nhưng ngay sau đó nghiêng đi thân, nặn ra một khuôn mặt tươi cười khó coi.

“Không nghĩ tới các hạ cũng yêu tới chỗ như thế.”

“Đường đường một đàn chủ Thiên Đạo đàn cũng không khỏi tầm hoan tác nhạc một phen, huống chi kẻ lang thang chơi bởi lâu lóng như ta?”

Đan Nhược Thủy thông dong cười một tiếng, liếc lụa trắng bao tay của hắn một cái:

“Tay đàn chủ không việc gì sao?”

Y còn dám ở trước mặt hấn cột nhả! Đường Ưng giận đến phát run, lạnh lùng nói: “Đường mỗ cùng người không oán thù, không biết công tử vì sao hạ độc thủ như vậy?”

“Độc thủ? Đàn chủ ngài nói không khỏi quá nặng. Tại hạ xuất thủ luôn luôn chẳng qua là phòng thân, hướng chỉ ám khí của đường chủ đánh đâu thắng đó; không gì cản nổi, ta sao có thể gây tổn thương cho ngài được?”

Hảo một Đan Nhược Thủy, làm trò trước mặt mọi người cho hấn khó xử, hấn nếu phản bác, không chỉ có lộ ra hấn khí độ chưa đủ, càng sẽ trở thành trò cười cho người trà dư tửu hậu. Đường Ưng càng quyết tâm không diệt trừ được cái gai trong mắt này không được.

“Ai không biết Đan Nhược Thủy thần bí khó lường.”

“Thần bí là người ta nói, gặp ta thì triển công phu lại có mấy? Thật ra thì ta là tay không trói gà nổi a!”

Đan Nhược Thủy vui vẻ thấy hấn giận mà không dám nói gì. Hấn cung kính hướng y hành lễ.

“Không quấy rầy nhã hứng của đàn chủ, tới chỗ này chính là muốn vui vẻ, các vị đại gia cũng mời về ngồi đi! Ta cùng Dung nhi cô nương cáo lui trước.”

Cái gì! Mọi người trừng lớn mắt, nhất là Đường Ưng, Mộ mụ, còn có Nhận Tử Dung.

“Đan Nhược Thủy, thân phận của Dung cô nương người người đều biết, người nghĩ mang nàng đi, không sợ khiến cho công phần?” Giọng nói Đường Ưng không hề khách khí nữa.

Đan Nhược Thủy vẫn là nhất phái thoải mái.

“Ta liền nói ngài hiểu sai ý mà! Dung cô nương sớm cùng ta có hẹn, đi ra ngoài là nghênh đón ta. Ai! Sớm biết sẽ khiến mọi người chú ý, ta liền len lén vào cửa là tốt. Dung nhi, người thật là làm quá nhiều người chú ý.”

Cái này làm mọi người kinh ngạc, ánh mắt toàn bộ tụ tập ở trên thân Nhận Tử Dung. Y đỏ mặt lên, chỉ có thể rũ xuống tay ngọc, tránh đi ánh mắt mọi người.

“Người nói đi, Dung nhi?” Đan Nhược Thủy đi tới trước mặt y.

Tên đáng chết! Nhận Tử Dung hận không thể mở miệng rống rần một câu, hận không thể đuổi đi mọi người. Nhưng y biết y không thể làm như vậy, cho nên y vươn tay, cầm tay Đan Nhược Thủy. Trong đại sảnh trong nháy mắt nổi nên khóc thét cùng thở dài tan nát cõi lòng bốn phía giống như bột thủy tinh vỡ khắp nơi.

Đan Nhược Thủy hắng giọng cười một tiếng, nắm tay Nhận Tử Dung cất bước đi.

Đường Ưng giận không kềm được, trắng mặt vọt vào đại sảnh, đi tới trước mặt Mộ mụ, cắn răng gầm nhẹ: “Ba ngày! Ta chỉ cho người ba ngày, nếu không, Thu Nguyệt các liền đợi đóng cửa đi!” Nói xong, hấn nộ khí trùng thiên rời đi.

Mộ mụ cầm khăn tay che miệng, nhìn chăm chăm bóng lưng hấn rời đi, trong lòng thâm mắng: Hừ! Bằng loại nhân vật tam lưu như người cũng dám đe dọa ta? Ba ngày?

Xem người còn có mạng ở!

Quay người lại, nàng lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai thay khuôn mặt tươi cười.

“Các đại gia ngồi a! Đến, đừng khách khí, Mộ mụ ta chiêu đãi mỗi người một bầu rượu cho mọi người chấn chấn tinh thần.”

Năm dặm ngoài Thu Nguyệt các là một vùng ngoại thành, chỉ có vài hộ nông trại thừa thớt cùng một con sông nhỏ, ở dưới đêm lộ ra vẻ thanh tĩnh tường hòa, nhưng tức giận trên thân Nhận Tử Dung lại làm cho hoang dã yên tĩnh này lộ ra vẻ bất an.

“Người có biết người đang làm một chuyện hết sức nguy hiểm hay không?” Đan Nhược Thủy đi theo phía sau y: “Nếu như ta không có xuất hiện, người muốn thu thập như thế nào đây?”

Nhận Tử Dung trừng mắt buồn bực đi thẳng, không biết ở tức giận hấn, hay là tức giận mình.

“Ồ trước mặt của mọi người đánh chết hần, tiết lộ thân phận người?”

Hay là tương kế tựu kế đầu nhập ngực của hần?”

“Người cảm thấy ta vọng động liền nói rõ!” Y phút chốc xoay người hướng hần rống.

Đan Nhược Thủy nhìn y bởi vì thịnh nộ mà mắt sao sáng chói, bởi vì huyết khí bay lên mà hai má hiện hồng. Vẻ đẹp của y thu hết đáy mắt hần, đây tuyệt đối là hưởng thụ thị giác cực hạn của thế gian.

“Không những vọng động, hơn nữa còn rất không thông minh.” Hần cười nói.

Nhận Tử Dung quả thực bị chọc tức, y tức giận xoay người, đưa lưng về phía hần. Tiếp theo trong nháy mắt, hai tay Đan Nhược Thủy đè xuống hai vai của y, hần ôn nhu như tích thì thâm vào bên tai y, đưa tới y một trận run rẩy sợ hãi trong lòng. Y phân không rõ, mặt của y là bởi vì thịnh nộ hay là vì hành động của hần mà nóng lên.

“Người nên rõ ràng kết quả sau khi vọng động. Hoàn hảo, ta cũng không có rời đi.”

Nhận Tử Dung không nén được rung động cuồng liệt, y nỗ lực ổn định âm điệu của mình: “Tại sao không vạch trần ta?”

“Vạch trần người trước, ta phải vạch trần âm mưu Đường Ưng trước.”

Phút chốc Nhận Tử Dung xoay người nhìn chăm chăm hần.

“Người nhận định Thiên Đạo đàn chủ chết cùng hần liên quan?”

Đan Nhược Thủy cười một tiếng, hai tay của hần vẫn đặt tại trên vai y.

“Là người làm cho ta nhận định như thế.”

Nhận Tử Dung trừng lớn mắt.

“Chuyện cho tới bây giờ, người còn muốn giấu diếm ta sao?”

Nhận Tử Dung cau chặt lông mày. Hần vốn là như vậy, ở trong lời nói hiện đầy bấy rập, làm cho y hơi không chú ý đã rơi vào bấy rập. Mỗi một lần. Hần đều làm cho y không tự chủ được nói ra thật tình, chứng minh suy đoán của hần, mà suy đoán của hần lại mỗi một lần cũng chết tiệt đúng! Hần rốt cuộc thật là thông minh hơn người, hay là tâm cơ nặng, lòng dạ sâu? Y thiếu chút nữa đã quên, hần là thiên cơ thần toán.

“Tiền đàn chủ là ta giết!” Y cắn răng trả lời.

“Ta biết.” Đan Nhược Thủy bình thản nói.

“Đây chính là sự thực.”

“Ta chỉ chính là chuyện giao dịch mờ ám của Thu Nguyệt các. Người giết đàn chủ, vì sao còn muốn đi ám sát Đường Ưng?”

Nhận Tử Dung cau chặt lông mày. Hần vốn là như vậy, ở trong lời nói hiện đầy bấy rập, làm cho y hơi không chú ý liền sập bấy. Mỗi một lần. Hần cũng làm cho y không tự chủ được nói ra thật tình, chứng minh suy đoán của hần, mà suy đoán của hần lại mỗi một lần cũng chết tiệt đúng! Hần rốt cuộc thật là thông minh hơn người, hay là tâm cơ nặng, lòng dạ sâu? Y thiếu chút nữa đã quên, hần là Thiên Cơ thần toán.

“Tiền đàn chủ là ta giết!” Y cắn răng trả lời.

“Ta biết.” Đan Nhược Thủy bình thản nói.

“Đây chính là sự thật.”

“Ta chỉ chính là chuyện giao dịch đen tối của Thu Nguyệt Các. Người giết đàn chủ, vì sao còn muốn đi ám sát Đường Ưng?”

“Ta không muốn trả lời.” Y hất ra cánh tay trên vai y, quay đầu đi chỗ khác.

“Ta đây không thể làm gì khác hơn là thay thế ngươi đáp rồi. Ngươi là sát thủ, mà Đường Ưng là người ủy thác, ngươi vì hắn giải quyết đối thủ của hắn, sau đó lại thu thập tánh mạng của hắn, đàn chủ chết từ đó thành một oan tình khó giải, mà Thu Nguyệt các vẫn là bình yên vô sự làm ăn.”

Nhận Tử Dung không thể tin nhìn chăm chăm hắn, mà hắn chỉ là nhàn nhạt nói tiếp:

“Gần đây Giang Nam có không ít án kiện tương tự, chẳng qua kẻ bị giết cũng là tiểu nhân vật, nhưng Thiên Đạo đàn là đại bang phái, khó tránh khỏi làm người khác chú ý.”

“Ngươi rốt cuộc là ai?”

Đan Nhược Thủy cười một tiếng.

“Ta phải tính coi đây là lần thứ mấy ngươi hỏi như thế rồi.”

“Ngươi chưa bao giờ nói.”

“Bởi vì ngươi không thắng thắn với ta.”

“Vì cái gì mà ta phải thắng thắn với ngươi?”

“Bởi vì ta quan tâm ngươi.”

“Ta không cần ngươi quan tâm.”

“Ngươi muốn, hơn nữa muốn không chỉ cái này.”

Nhận Tử Dung ngừng lại hơi thở, mở lớn tròng mắt, lùi lại một bước. Hắn nhìn chăm chú trực tiếp, giống như liếc mắt một cái liền muốn đưa y cắn nuốt, thế nhưng y vô lực chống đỡ một ánh mắt, một câu nói bức bách của hắn.

Đan Nhược Thủy không nhịn được thở dài. Tại sao y luôn là không rõ? Tại sao y luôn là mở to đôi mắt đẹp kinh ngạc nhìn hắn? Y không biết mình lúc này là mỹ lệ bức người cỡ nào sao? Hắn lần nữa bị đè nén, mà hắn không có chút nào nắm chặt, có thể lần nữa khắc chế vọng động của mình hay không.

“Ta biết sát thủ có một nguyên tắc, đây là luật lệ giang hồ.” Đan Nhược Thủy thở dài nói.

Nhận Tử Dung cũng không chịu được nữa, y nắm chặt hai đấm, hướng hắn kêu to: “Ngươi tại sao phải ép ta như vậy?”

Đan Nhược Thủy lần nữa cầm hai vai của y, chau lên lông mày. Nhận Tử Dung chưa từng thấy hắn nhíu mày, khi hắn nhíu lại trán, làm tâm y cũng néo đau.

“Là ngươi đang ép ta!”

Nhận Tử Dung hoảng hốt kêu lên: “Ngươi có biết hay không, mục tiêu kế tiếp của ta chính là ngươi!”

Y kêu lên như thế, hai người đều chấn ngạc. Đan Nhược Thủy nhìn y thật sâu, hai tay của hắn mạnh mẽ có lực như vậy, cơ hồ sắp hăm vào trong bờ vai của y.

Nhận Tử Dung thống khổ nhíu chặt mày, tan nát cõi lòng phát hiện hốc mắt mình lại đỏ lên. Hắn lại đau lòng nhìn fy như vậy, y sẽ hồng mắt, y chết cũng không cần khóc hèn yếu trước mặt người khác như vậy. Mười năm Y ngay cả một giọt nước mắt cũng không rơi, tại sao y có thể khóc trước mặt hắn? Nhưng vì sao khi y nói ra y phải giết hắn, y sẽ đau lòng như bị bóp chặt? Vì sao hắn không những không sợ hãi không vội vã, còn nhìn y thâm tình như vậy? Nói cho y biết tại sao, tại sao đi.

6. Chương 7: Đệ Thất Chương

Gió lạnh rét buốt, giống như là điềm báo xơ xác tiêu điều, bóng đêm tối đen đến gần bình minh, giờ phút này cả vùng đất chính là một mảnh ngủ say.

Tối nay Đường Ưng phái một gã thân tín theo dõi Đan Nhược Thủy, đến nay một đi không trở lại, nói vậy dữ nhiều lành ít. Cả đêm hắn xoay chuyển khó ngủ, nguyên tưởng rằng thiên y vô phùng giải quyết mạng tiền đàn chủ, làm cho hắn rốt cục được đền bù nguyện vọng lâu nay, ngồi lên bảo tọa hắn thềm thường đã

lâu, không có ngờ tới lại giết ra Đan Nhược Thủy, làm cho hần tùy thời tùy chỗ đều lo lắng đề phòng, nghi thần nghi quỷ, còn đi xuống như vậy, không cần chờ Đan Nhược Thủy tới vạch trần hần, sợ rằng huynh đệ Thiên Đạo đàn sẽ phản chiến trước.

Thật vất vả buồn ngủ, cũng ở lúc này, một cỗ gió lạnh thổi rung động cửa sổ của hần, hần bị làm cho sợ đến nhảy người lên, chỉ thấy cửa sổ của hần mở tung ra, màn che tung bay. Hần thở dài một hơi, xúc chấn lên chuẩn bị xuống giường đóng cửa sổ.

Nhưng ngay sau đó sững sốt. Mùi rượu? Trong phòng của hần như thế nào đột nhiên chui vào một trận mùi rượu nồng đậm?

Hần mới đứng dậy, đã bị bóng người đột nhiên xuất hiện tại trước mặt làm cho sợ đến ngã ngồi ở trên giường, phút chốc hần trừng lớn mắt.

“Dung. Dung nhi?”

Đúng vậy, là Dung nhi, Dung nhi lãnh nhược băng sương, thì ra mùi rượu là từ trên người nàng phát ra. Nàng tựa hồ uống không ít, hai gò má trắng nõn lộ ra đỏ hồng phấn phấn, trong sóng mắt đều là men say. Làm cho người cũng say ngàn thiên.

Nửa đêm uống rượu say xông vào phòng ngủ hần, này không khỏi quá làm cho người mơ màng. Đường Ưng một trận đầu văng mắt hoa, quả thực bỗng bệnh mau bay lên, nhưng hần đột nhiên ngẩn ra. Không đúng! Dung nhi sao biết phòng của hần? Hơn nữa, nàng là vào bằng cách nào? Hần lại một chút cũng không có phát hiện.

Nghĩ như vậy, hần đột nhiên mao cốt tung nhiên, lúc này mới thấy rõ trong đôi mắt đẹp đầy men say kia, kỳ thực để lộ ra sát cơ lạnh thấu xương cỡ nào.

Nàng mỹ say lòng người, nàng độc ác lãnh tuyệt, tại thời điểm này, liền đã phán quyết tử hình hần.

Mộ Vân giật mình. Lúc nào Đan Nhược Thủy đã đứng ở sau lưng nàng!

“Đan công tử.” Nàng kinh hoảng đem tóc dài khêu nhẹ lên trước, che ở nửa bên mặt xấu xí của mình.

“Người rất đẹp.” Đan Nhược Thủy ôn nhu cười nói.

Mộ Vân cúi đầu xuống, khăn trương không dám nói.

“Ánh mắt của ngươi rất giống Mộ mụ.”

Nàng vẫn là trầm mặc. Đan Nhược Thủy lại nói tiếp.

“Ta biết ngươi không phải là nha hoàn của Dung nhi, ngươi là nữ nhi của Mộ mụ.” Hần lại là cười một tiếng, giống như muốn mượn cái này trấn an sự bất an của nàng.”Ta không có ác ý, Vân nhi.”

“Ta không phải là người trọng yếu.”

Nàng nghĩ nói cho hần biết, hần muốn điều tra Thu Nguyệt các, hỏi nàng liền hỏi lầm người, không nghĩ tới Đan Nhược Thủy lại trả lời:

“Ai nói ngươi không trọng yếu.”

Mộ Vân liền giật mình, chậm rãi ngẩng đầu đón nhận cặp thâm mâu mang cười kia, nàng chấn xuống. Thì ra là một người cười, có thể có hiệu quả thôi miên.

”Cõi đời này mỗi người đều rất trọng yếu, ngươi là độc nhất vô nhị, người nào so sánh với ngươi trọng yếu, lại có người nào so sánh với ngươi không trọng yếu đây?”

Mộ Vân trợn tròn mắt. Nàng nghe không hiểu hần đang nói gì, nhưng hần mỉm cười, hần không có ánh mắt khác thường, lại làm nàng cảm động.

Đan Nhược Thủy cười một tiếng, nhảy vào trong phòng Nhạn Tử Dung. Nhìn thấy bình thuốc y vẫn đặt trên bàn, nụ cười của hần liền biến mất. Dem bình thuốc thu hồi trong tay áo, hần xoay người nhìn Mộ Vân.

“Chuyện của y ta đều biết.”

Mộ Vân hung hăng run lên. Một khi hấn mất đi nụ cười, lại là lãnh tức như thế.

“Đệ nhất danh kỹ Giang Nam lại là nam nhân, còn là một sát thủ, càng đáng tiếc chính là, y muốn giết ta.” Đan Nhược Thủy than khẽ, lắc đầu.

Cả người Mộ Vân đều ở phát run, nàng xem thấy trong mắt Đan Nhược Thủy, lại là mềm mại làm cho người khác say mê.

“Yêu y Rất cực khổ.”

Những lời này hình như là nói cho Mộ Vân nghe, nhưng kỳ thật, hấn là ở nói với mình.

Mộ Vân không nhịn được khóc, nàng nằm ở trên bàn, khóc đến đứt từng khúc ruột.

Nàng là nữ tử đáng thương, Đan Nhược Thủy cho rằng như thế, bởi vì ngay cả mẹ ruột nàng, thương Nhạn Tử Dung đều hơn nữ nhi thiện lương này. Nàng chính là quá thiện lương. Cho nên Đan Nhược Thủy khẳng định nàng vô tội. Nàng chỉ là rất đơn thuần, toàn tâm toàn lực yêu Nhạn mà thôi.

Cảm giác có một đạo âm áp dán tại trên đôi vai run rẩy của nàng, Mộ Vân ngẩng khuôn mặt đầy nước mắt, nghênh hướng đáy mắt hấn.

Ánh mắt của hấn, so với tay hấn còn ấm áp hơn.

Nàng biết không tất nói thêm cái gì, hấn cũng sẽ biết.

“Ta nghĩ biết một chuyện.” Đan Nhược Thủy ôn nhu mở miệng.

Y ở trước khi người xuất hiện đã rời đi. Mộ Vân cứng rắn trả lời, nàng cho là hấn muốn hỏi tung tích Tử Dung.

Hấn khẽ gật đầu, nhưng mở miệng hỏi cũng là: “Cha ngươi là ai?”

Mộ Vân sưng sốt, mở to nước mắt nhìn hấn. Vẻ mặt hấn rất chân thành.

“Ta. Ta không biết.” Đây là lời nói thật, đối với hấn, nàng không cần phải nói dối, cũng không nói dối được. “Từ khi ta có trí nhớ tới nay, nương liền ở thanh lâu rồi, nàng cùng rất nhiều nam nhân qua lại, buôn bán lời không ít tiền, sau khi có ta, liền lên làm tú bà.”

“Nàng kiếm càng nhiều tiền hơn nữa, cũng không thể một mình mua lâu mở kỹ viện.”

“Ta không biết, nương có tiền, nàng rất yêu tiền, trên thực tế, nàng đem tiền làm thứ trọng yếu nhất trên thế giới, lại đến Dung Nhi, sau đó là chính nàng.”

Nghe tới, nàng hết sức ích kỷ.

Mộ Vân lại nói: “Ta từng nghe đến nàng nói với Dung nhi: Cõi đời này có hai dạng đồ vật không đáng giá tiền nhất, chính là sinh mệnh cùng nam nhân. Lúc ấy ta thật sợ hãi.”

Đan Nhược Thủy hiểu. Cho nên nàng làm mua bán ám sát, cho nên nàng mở kỹ viện, nam nhân làm ở trên người nàng, nàng muốn nhất nhất đòi lại, hơn nữa nàng có lá bài chủ chốt lớn nhất —— Dung nhi.

“Ngươi có biết hay không, khi còn bé Dung Nhi bị thương làm cho y căn bản không thể luyện võ!” Ngữ khí của hấn có chút lạnh.

Mộ Vân giật mình, kinh ngạc nhìn hấn.

“Kiếm thuật của y coi như thuần thực, đó là bởi vì y so sánh với người khác cố gắng gấp bội, dùng ý chí kiên định khắc phục bệnh tật, nhưng đả thương này không trị tốt, thì vĩnh viễn ở trong cơ thể y, y chỉ cần động mỗi một lần chân khí, tuổi thọ liền rút ngắn một hồi.”

Từng câu từng chữ của Đan Nhược Thủy đều làm nàng tan nát cõi lòng đứt ruột, nàng biết thuở nhỏ Tử Dung thể yếu, cũng không biết là nghiêm trọng như thế, mà y lại cần rằng tự mình chống đỡ đến nay. . . .

“Nương như thế nào không rõ?” Nàng không nhịn được khóc không ra tiếng.

“A! Nàng làm sao không rõ.” Hấn cười lạnh.

Mộ Vân sững sốt. Ý của hấn chẳng lẽ là nói nương là cố ý sao?

Làm sao có thể! Nàng thương Tử Dung như vậy, thậm chí đối với thân sinh nữ nhi là nàng cũng lạnh lùng mà chống đỡ, nàng đem toàn tâm yêu thương y.

Nàng vừa sững sốt. Nương thật thương Tử Dung sao? Vậy tại sao bảo y đi giết người đây? Nếu như đây là một âm mưu, đó là chuyện làm người ta sợ đến cỡ nào! Mộ Vân không dám tin, nàng cự tuyệt suy nghĩ.

“Tử Dung y.”

“Dung Nhi.”

Nghiền ngẫm tên của y, giống như cũng có thể cảm thụ y lãnh tuyệt băng, đông lạnh đến tâm y đều đau. Đan Nhược Thủy đột nhiên khựng lại. Hấn phải lập tức đi tìm y!

“Vân nhi, chuyện này rất trọng yếu, ngươi cần thận thử nghĩ xem phụ thân của ngươi là ai. Nếu không liền nghĩ lúc mới bắt đầu của Thu Nguyệt các, nam tử từng cùng Mộ mụ gặp gỡ mặt thiết. Nghĩ tới nói cho ta biết, đừng đi hỏi nương người, hiểu chưa?”

Nàng không biết vì sao hấn gấp gáp hỏi chuyện tựa hồ cùng chuyện Tử Dung một chút quan hệ cũng không có, nhưng nàng biết hấn nhất định có dụng ý của hấn. Nàng hứa hẹn gặt đầu, lúc này Đan Nhược Thủy mới cười.

“Cám ơn người.”

Hấn xoay người muốn đi, Mộ Vân lập tức gọi hấn lại: “Đan công tử, người muốn đi đâu?”

“Tìm Dung Nhi.”

“Y có thể đi Thiên Đạo đàn rồi.”

“Ta biết!” Cho nên hấn phải lập tức đuổi qua. Hấn thật rất lo lắng, có thể chậm một bước hay không.

Bóng dáng của hấn nháy mắt biến mất ở tầm mắt nàng. Không biết sao, sợ hãi cùng bất an lúc trước của nàng đều bình tĩnh trở lại. Nàng không rõ, vì sao Đan Nhược Thủy biết Tử Dung không phải là thân nữ nhi sau, còn vẫn quan tâm y như vậy, mà Tử Dung. Lại càng ở biết Đan Nhược Thủy sau càng như hai người khác nhau.

Nàng đột nhiên u mê, lòng của nàng, lại buồn lên ——

Bình minh sắp lên rồi, vì sao bầu trời đêm vẫn là ám trầm như vậy? Bắt đầu mùa đông sao? Đêm tối trở nên còn dài hơn so với ban ngày, gió thổi tới cũng lạnh lẽo hơn so với thường ngày, hướng đỉnh núi này đã có thể thấy được tuyết trắng bao trùm, cũng lạnh lùng che ở trong lòng của nàng.

Nhận Tử Dung ngồi ngay ngắn ở trên ghế. Rửa sạch lớp trang điểm trên mặt, trên mặt y chỉ có lạnh tái nhợt; cởi ra xiêm y mềm mỏng, trên người y chỉ còn bạch y đơn bạc, song y cảm thụ không tới băng hàn gần sáng sớm, tim của y lạnh tới cực điểm, liền không cảm giác lạnh lẽo bên ngoài.

Mà Đan Nhược Thủy xuất hiện, chính là một đoàn hỏa, nhất định tới hòa tan nội tâm băng sơn của y.

Đan Nhược Thủy xoay người tới, không kinh động từng ngọn cây ngọn cỏ của Thiên Đạo đàn, nhưng hơi thở hấn, y ngửi thấy được.

“Nhận.”

Đan Nhược Thủy có chút kinh ngạc nhìn y lẳng lặng ngồi ở trên ghế, trên tay có một bầu rượu, đã sớm thấy đầy. Y uống đến rất say, nhưng rượu cồn nồng đậm chỉ giữ vững nhiệt độ quá lạnh của y, nhưng ẩm áp không được nội phủ triệt để đông lạnh.

Trong phòng Đường Ưng lạnh tiếng như vậy, chỉ có mùi rượu, ngửi không tới hơi thở ẩm áp, giống như bên trong phòng này không có một bóng người.

Nhưng lúc này trong phòng có ba người — Đan Nhược Thủy đứng nghiêm ở sau thân Nhạn Tử Dung, Nhạn Tử Dung ngồi im ngấm giường hẹp, cùng Đường Ưng ngủ yên ở trên giường.

Đan Nhược Thủy biết Đường Ưng đã chết.

“Người thật hạ thủ. . . .” Hắn nhẹ giọng mở miệng.

Giết chết một người vốn là không cần tồn tại, y không có bất kỳ áy náy! Mặt Nhạn Tử Dung không chút thay đổi.

Đan Nhược Thủy dời bước đến trước mặt y, nhìn y thật sâu.

“Tiếp đến, chính là ta rồi.”

Nhạn Tử Dung không có động tĩnh, tựa như Mạc Ngôn nói, y giống như người chết, mà giờ khắc này, y so sánh với người chết càng giống người chết.

“Ta biết người đang nghĩ cái gì. . . .”

Thanh âm Đan Nhược Thủy biến mềm, mềm đến làm cho y rớt cục xuất hiện vẻ mặt, y nhẹ nhàng nhàu mày.

“Người nghĩ cùng ta đồng quy vu tận.” Đan Nhược Thủy lại ôn nhu cười một tiếng.

Nhạn Tử Dung rớt cục ngẩng đầu nhìn hắn, trong mắt của y có khổ sở khiến người tan nát cõi lòng, bởi vì y nhìn thấy nụ cười của Đan Nhược Thủy giống như một đạo ánh rạng đông quấy phá màn đêm, mặc dù yếu ớt, nhưng ấm áp.

“Ta như thế nào để người chết cùng ta?” Đan Nhược Thủy cười nói.

Nhạn Tử Dung phát hiện, trên người hắn không có vật gì, trúc xanh tùy thân của hắn cũng mất. Đúng rồi, hắn giết tùy tùng của Đường Ưng, trúc nhuộm máu nên hắn không chạm vào nữa. Nhưng cho dù tay hắn không tác sát, y cũng hiểu mình vẫn không thể gây thương tổn được hắn.

“Không nên vì ta thay đổi nguyên tắc của người, ta nói rồi, mạng của ta là của người.” Hắn vẫn mang cười.

Những lời này hàm nghĩa sâu xa, tâm Nhạn Tử Dung như nhỏ máu.

“Người không biết ta đang suy nghĩ gì. . . .” Y khàn giọng mở miệng. Tối nay lúc hành động, y đã sớm quyết định giết Đường Ưng, giết Đan Nhược Thủy, sau đó giết mình. Nhưng y biết y không có năng lực giết hắn, cho nên, y quyết định cùng hắn động võ, vì duy đợi phần tôn nghiêm cùng tình cảm mãnh liệt yếu kém này mà không dám can rõ, y muốn ở cùng hắn quyết đấu, chấm dứt sinh mệnh mình.

“Ta biết. . . .”

Khi Đan Nhược Thủy ôn nhu thổ lộ, tay Nhạn Tử Dung đã cầm chuôi kiếm, phút chốc đứng dậy, lấy xu thế sét đánh đâm về thân thể của hắn.

Đan Nhược Thủy tuyệt đối trốn được một kiếm nhanh chóng cũng không mang sát khí này, hắn cũng có thể muốn trốn, cho dù không trốn, phản xạ tự nhiên của thân thể con người cũng sẽ tác động bước chân của hắn.

Nhưng, hắn thật không có trốn, để cho đạo trường kiếm sắc bén kia thẳng tắp nhập vào lồng ngực của hắn. Máu đỏ tươi nhuộm đỏ xiêm y của hắn, nhuộm đỏ thân kiếm lạnh như băng, hắn — lại mỉm cười như cũ.

Này lập tức, đau xé rách, cũng là nát bấy ở trên mặt phút chốc trắng bệch của Nhạn Tử Dung.

Rút kiếm về, điểm một cái máu kinh tâm vẩy vào, ở trên mặt tuyết trắng của y, trên áo, kiếm của y rơi trong nháy mắt, tâm cũng nát. Y không thể tin được, hắn cứ như vậy đứng nghiêm tại chỗ bất động chịu một kiếm của y!

“Chết ở trên tay người, cuộc đời này ta không uống. . . .”

Đây là lời cuối cùng hắn nói, làm vỡ nát tim của y, vành mắt y đỏ bừng, trong nháy mắt Nhạn Tử Dung ôm lấy thân thể mềm ngả của hắn, nước mắt trong nháy mắt vỡ òa.

“Không!” Y khóc rống gào thét. Y có thể nào giết hần? Tại sao y có thể đích thân giết hần! Máu tươi của hần nhuộm đỏ tái nhợt của y, tim của y cũng theo vết thương của hần đau nhức.

Bên ngoài một trận tiếng bước chân thương tốt, chúng Thiên Đạo đàn phát hiện dị trạng, nhân mã rối rít tới.

Nhận Tử Dung hạ quyết tâm. Y không thể để cho hần chết. Người đáng chết là mình, y tuyệt không có thể làm cho hần chết đi như vậy! Ở trong nháy mắt đám người phá cửa mà vào, y đề khí ôm lấy Đan Nhược Thủy hôn mê, vút kiếm phá cửa sổ ra.

“Tiền bối! Tiền bối!” Nhận Tử Dung hoảng sợ gào thét, dùng sức đập cửa sổ phòng trúc.

Mạc Ngôn luôn luôn ngủ thẳng đến mặt trời lên cao, vẻ mặt hần không kiên nhẫn mở cửa, lại bị cảnh tượng trước mắt làm cho sợ đến trở mắt đứng nhìn.

Nhận Tử Dung ôm Đan Nhược Thủy vọt vào bên trong phòng. Đưa hần đặt ở trên giường, y cũng hao hết khí lực ngồi xồm xuống đất, trong nháy mắt này, bình thuốc trong nháy mắt rơi ra từ trong ống tay áo Đan Nhược Thủy lăn đến bên chân y. Cả người y phát run, sắc mặt như tuyết, cơ hồ không cách nào thở dốc.

Mạc Ngôn ngồi xồm ở trước mặt y, nhặt lên bình đưa cho y, thế nhưng y lại ngay cả khí lực giơ tay lên cũng không có. Y run rẩy nhìn Mạc Ngôn, tan nát cõi lòng ở trong mắt trong nháy mắt bịt kín một tầng hơi nước.

Mạng của người so với mạng hần còn trọng yếu hơn! Mạc Ngôn “Nói”, mà y lại có thể hiểu ý.

“Cứu hần, tiền bối, van cầu người cứu hần!” Nhận Tử Dung đột nhiên bắt được hần, thất thanh kêu la.

Mạc Ngôn bị y đột nhiên túm lấy, cả người ngã ngồi trên mặt đất. Hần mãnh liệt gật đầu, dùng sức kéo xuống cái tay cầm chặt ở trên cánh tay hần. Lão cốt đầu của hần đều nhanh bị tháo rời.

Mạc Ngôn kéo tay của y, đem bình thuốc nhét vào trong tay y, chỉ chỉ y, sau đó trợn mắt nhìn.

Nhận Tử Dung hiểu ý của hần, nhưng y vẫn là kích động khó bình.

“Tiền bối, ta biết chỉ có người cứu được hần, hần.”

Mạc Ngôn phát phát tay, ý bảo y tỉnh táo lại. Hần bò dậy, cũng đem Nhận Tử Dung đỡ lên, chỉ vào ngoài cửa làm ra động tác rửa mặt, sau đó muốn y uống thuốc.

“Tiền bối ——”

Hai tay Mạc Ngôn chống eo, nhìn như mau mất đi kiên nhẫn. Nhận Tử Dung không thể làm gì khác hơn là cố nén lo lắng, y nhìn Đan Nhược Thủy hôn mê trên giường một cái, lặng lẽ rời đi.

Y vừa đi, Mạc Ngôn lập tức đóng cửa phòng, đi tới bên giường xem xét thương thế Đan Nhược Thủy. Đột nhiên, hai tay hần vòng ngực, trên mặt ngây thơ hiện lên nụ cười giả tạo.

Dậy đi, đừng giả chết với ta.

Mắt Đan Nhược Thủy rung động một chút, quả thật chậm rãi mở mắt ra. Hần suy yếu mở miệng: “Ta thật sự sắp chết.”

Thôi đi, chết rồi còn có thể nói chuyện! Mạc Ngôn tuyệt không đồng tình.

“Người không cứu ta?”

Mạc Ngôn nở nụ cười như tên trộm.

Cho người chịu chút khổ rồi tốt.

Thật ác độc, hần quả nhiên đã nhìn ra. Ở thân kiếm không có đâm vào thân thể của hần, hần kịp thời vận khí nội lực hóa giải lực đạo của kiếm, huống chi Nhận Tử Dung cũng không có ý nguyện giết hần, đối với hần mà nói, này vốn vụn vặt là thương da thịt.

Nhưng hần chân thiết cảm nhận được, tâm Nhận sống, hần dùng thương thế của hần, tỉnh lại tình cảm phong bế của y. Rất đau, cũng là rất ngọt. Hần dùng tánh mạng của hần, đánh cuộc y yêu!

Quỳ gối ven hồ, Nhạn Tử Dung ở hồ nước đóng băng trong suốt rửa sạch vết máu khô khốc trên mặt, nước sạch trong suốt tinh khiết yên lặng này, trong nháy mắt bị nhuộm thành màu hồng phấn nhàn nhạt, cũng trong nháy mắt hung hăng xé rách tâm địa đau đớn của y. Làm sao y xuống tay được? Làm sao y xuống tay được.

Y cũng chưa từng mềm lòng, cũng chưa từng cảm thấy lạnh, nhưng lúc này, y sắp đông lạnh hổng, đông lạnh đến ngay cả khí lực phát run cũng bị mất. Y như tử thi ngồi ở ven hồ, y đang chờ, chờ một câu nói của Mạc Ngôn. Đan Nhược Thủy có thể sống, y nguyện dùng cả đời để hoàn lại thiệt thòi thiếu憾; Đan Nhược Thủy nếu chết, y lập tức nhảy sông tự vẫn, tuyệt không sống một mình!

Y nhìn bình thuốc trên tay.

Mạng của người trọng yếu hơn so với憾!

Ai nói! Lấy thanh danh của憾, lực ảnh hưởng ở võ lâm của憾,憾 chết, sẽ là tiếc nuối lớn nhất trên đời; mà y chết, chỉ là một ngôi sao băng chợt hiện rồi biến mất mà thôi.

Y không biết mình nơi nào đáng giá憾 đối đãi như thế, y tuyệt đối tin tưởng, trên đời có vô số nữ tử nguyện ý vì憾 mà chết, thế nhưng憾 lại nói với y : có thể chết trên tay y, cuộc đời này không uống.憾 có thể nào xem nhẹ sinh mệnh mình như thế?憾 có hiểu, cái chết của憾.

Thời gian vì sao chậm chạp như thế? Là sau giờ ngộ đi? Nhưng không có ánh nắng ấm áp. Y quỳ bao lâu? Toàn thân cứng ngắc, đã mất đi tri giác, song tim của y vẫn đau triệt, thần chí y vẫn thanh tỉnh, mỗi một lần y hô hấp, cũng vì憾 lo nghĩ. Mất đi nụ cười của憾, cả thời tiết cũng trở nên lạnh như vậy, ngay cả mùa đông cũng tới vội vã như vậy. Mười năm này, bất giác bốn mùa thay đổi liên tục, sinh mệnh của y vĩnh viễn đặt mình trong trời đông giá rét, chưa bao giờ giống giờ phút này. Y憾 là khát vọng ánh mặt trời như thế, khát vọng ấm áp mãnh liệt憾 mang đến.

Nhưng mùa đông đến, cũng tỏ vẻ quý tiếp theo là mùa xuân rồi, mùa xuân tràn đầy sinh khí cùng hi vọng a!

Nhạn Tử Dung ngẩn ra, y cứng ngắc mà chậm chạp xoay người, tứ chi toàn thân đông lạnh triệt đau đớn giống như bị tách rời, hai chân vì ngồi lâu mà đau tê dại vọt thẳng lên tới. Song bất kể đau thế nào, y đều phải quay đầu lại, quay đầu lại xác nhận bước chân phía sau này, xác nhận sống chết của憾.

Y vừa quay đầu lại, nhưng trong nháy mắt chấn động. Người tới không phải là Mạc Ngôn, là Đan Nhược Thủy.

Đan Nhược Thủy đi tới trước mặt y, chậm rãi ngồi xổm xuống, ở vươn tay nhẹ nâng lên gương mặt lạnh như băng của y, lại một lần nữa khiến cho hốc mắt khô khốc của y ứa át.

Khi môi憾 gần sát bờ môi phát run của y,憾 ấm áp làm triệt đi tâm phủ đông lạnh của y, giao cho y sinh lợi.憾 là ôn nhu hôn y như thế, yêu y thâm tình như vậy, dùng ấm áp của憾, máu tươi của憾, nụ hôn của憾, đi che chở tâm linh yếu ớt cô hàn của y.

Yêu như vậy, yêu như vậy. Thì ra憾 cùng y đều yêu, yêu đến ngay cả nụ hôn nồng liệt như vậy cũng làm lòng người nát, yêu đến lúc憾 hôn y, y tình nguyện cứ như vậy chết đi ở trong lòng憾.

“Nụ hôn này, ta chờ thật lâu.” Đan Nhược Thủy ở bên môi y rừ rì, nhu nhu lại hôn y một lần.

“Nếu như một kiếm có thể đổi một nụ hôn của người, ta nguyện ý bị kiếm đao vạn quả.”憾 ôn nhu cười một tiếng, ném đến nước mắt nóng rực của y, môi của憾 dờ đi mặt của y, hôn tới nước mắt làm lòng người đau vậy.

“Ta không phải bởi vì như vậy, mới để cho người hôn ta.” Yếu ớt ở trước mặt憾, đã không làm y e lệ nữa, là憾 làm cho y có thể không cần giả bộ kiên cường nữa.

“Ta hiểu.”

憾 cũng hiểu, một trái tim bị đóng băng mười năm dài, có thể nào vì một kiếm mà bị hòa tan? Cho nên憾 yêu y như vậy, đau lòng y run rẩy cùng lạnh lùng như vậy.

“Người sợ ta sao?” Đan Nhược Thủy ở nâng mặt y ôn nhu hỏi.

Nhận Tử Dung chính là nhìn hấn. Ở trong mắt của y, Đan Nhược Thủy rốt cục nhìn thấy thâm tình nồng đậm quyến luyến, một ánh mắt biểu thị tình thâm nồng ý, một kiếm nữa hấn cũng tình nguyện nhận.

“Sợ ta là một nam nhân, nhận thiên hạ nhạo báng?”

“Ta có là thân nam nhi, thiên hạ rĩ tai phỉ báng, khi nào Nhận Tử Dung để ý?”

Đan Nhược Thủy cười. Cho dù y ở rơi lệ, cho dù y đang run rẩy, cho dù y yếu ớt bất lực như vậy, trong mắt của hấn vẫn có một phân ngạo khí đặc biệt, phân cô tuyệt chi mỹ này, lúc này càng làm hấn lòng say thần bay.

“Nhận thuộc thủy tính, trúc thủy mà ở. Đây là người nói với ta.”

Bên trong lãnh ngạo của y, có giấu một phần quật cường thuần chân, khắp nơi làm hấn cuồng yêu si mê.

“Người lại nói người là một con cô nhận.”

“Ta vẫn là cô nhận —— chỉ chìm vào nước, cô nhận chìm vào nước.”

Đan Nhược Thủy kìm lòng không đậu hôn y một lần lại một lần, hấn ôm y thật chặt, làm cho thân thể bị đông lạnh của y ấm áp lên.

“Không cần lại cô độc, người thật lạnh, lạnh đến lòng ta đau.” Hấn ôm chặt y, nhu nhu dán tại bên tai hấn.

Vùi vào trong lồng ngực rộng rãi ôn nhu của hấn, y có thể đụng chạm đến băng gạc quấn trước ngực hấn, còn có một cổ mùi dược thảo thấm vào mũi chui vào đáy lòng y, trái tim của y một trận vô lực ——

Y đã thương hấn, là y lỗ mãng gây ra, tim của y còn đau hơn vết thương của hấn.

Đan Nhược Thủy cúi đầu, nhìn thấy nụ hôn của y khắc ở bộ ngực mình. Nhận đơn thuần lãnh khốc, hấn tin tưởng, y so với ai khác đều nhiệt tình thuần khiết.

Tay Nhận Tử Dung lạnh như băng dán tại bộ ngực hấn, y chậm rãi ngẩng đầu lên, tại đạo nước mắt trong suốt kia còn chưa kịp rơi xuống, môi Đan Nhược Thủy đã hôn tới lệ nóng phiền muộn của y.

“Ta hi vọng, đây là ta một lần cuối cùng nhìn thấy nước mắt của người.”

“Nước mắt của ta So ra kém máu người chảy.”

“Nếu như người là cam tâm tình nguyện rơi nước mắt, như vậy máu của ta, chính là cam tâm tình nguyện vì người mà chảy.”

Nhận Tử Dung động dung khóc không ra tiếng:

“Người có biết hay không. . . Ta là hận người thông minh tự đại cỡ nào? Người đem chân thật đem ta kéo ra ngoài, làm cho ta không chỗ nào che giấu, gọi ta không biết làm sao. Ở trước mặt người, ta không biết giấu ở đâu, ta không biết người có phải đối đãi mỗi người đều như vậy hay không, nhưng ta thật sự rất sợ rất sợ, chưa từng có người nào có thể nhìn xuyên thấu ta”

“Cũng chưa từng có người, làm cho ta nhìn một lần liền khẳng định ta muốn hấn.” Đan Nhược Thủy ôn nhu trả lời.

Nhận Tử Dung hung hăng run lên.

“Lần đầu tiên nhìn thấy người ở nóc Phù Dung phường, ta liền xác định là người, Dung nhi là nam hay nữ đều không trọng yếu, ta yêu là Nhận Tử Dung.”

Yêu? Danh từ rung động lại xa lạ cỡ nào! Mặc dù cảm nhận được ý nghĩ yêu thương mãnh liệt này, nhưng chính tai nghe thấy, vẫn làm y kinh hãi đến không kèm chế được.

Y chưa bao giờ hiểu cái gì là yêu, mà hấn, vì sao yêu y?

“Người muốn hỏi ta lý do sao?” Đan Nhược Thủy ôn nhu cười một tiếng.

Thế nhưng y lại lắc đầu.

“Người là danh nhân, như thế nào chống cự được loại áp lực này?”

“Đan Nhược Thủy không hiểu áp lực cái gì, ta cũng không coi mình là danh nhân. Người hỏi như thế, chẳng phải mâu thuẫn? Người không phải là không quan tâm dư luận thế nhân? Mà tính tình của ta, người hẳn là hiểu rõ.”

Y vẫn là lắc đầu.

“Ta không biết, cho tới bây giờ ta cũng chưa hiểu rõ người; người thần bí khó lường, cơ trí hơn người, người hiểu được ta, nhưng là ta từ đầu đến cuối liền không cách nào hiểu rõ người.”

“Cho nên người cho là ta yêu là Dung nhi, ta vào Thu Nguyệt các có ý đồ, ta sẽ né tránh một kiếm kia của người?”

Nhận Tử Dung bị xuyên thấu. Y không phản bác được.

“Nếu mạng của ta đã là của người, ta tuyệt không tránh.” Hắn thu về hai tay của y, ấm áp từ từ tan chảy bàn tay lạnh như băng của y.

Nhận Tử Dung cúi đầu, lo lắng nói: “Ta không cách nào tha thứ chính mình.”

“Tội gì? Ta là tình nguyện.” Hắn cười nói.

Nhận Tử Dung lắc đầu.

“Ta vẫn là thiếu người một cái nhân tình chưa trả, lại hạ thủ với người”

Thanh âm của y tràn đầy hối hận.

“Bây giờ người không phải là đã cứu ta sao?” Đan Nhược Thủy cười càng sâu.

Nhận Tử Dung giương mắt nhìn.

“Giết người lại cứu người. Làm như thế. Đủ để làm ta xấu hổ muốn chết.”

Đan Nhược Thủy lấy ngón tay dán ở trên môi y, đồng mâu thâm thúy của hắn có nụ cười, còn có nồng đậm thâm tình.

“Chúng ta đều chết qua một lần, đừng lại chết nữa.”

Nhận Tử Dung kéo xuống tay của hắn, chăm chú nhìn hắn, miệng của hắn kiên định mà chấp nhất ——

“Người chết, ta tuyệt không sống một mình.”

Đan Nhược Thủy cười.

“Cho nên vì để cho người sống tốt, ta tuyệt không chết.”

Nhận Tử Dung nhìn hắn thật sâu, tim của y chưa từng cảm thấy thỏa mãn ấm áp như thế. Ừ, quân hắn là nam hay nữ, quân hắn là nước là lửa, y sẽ không phủ nhận mình cần hắn, thương hắn. Hồng trần này quá phức tạp, thế thái này lại hỗn loạn, y chỉ cần một bầu thanh thủy là hắn cùng làm mới cuộc đời này, cho dù cô độc cũng vui vẻ chịu đựng. Nhận nhất định dựa vào nước mà sinh tồn.

Y chủ động ôm hắn, rất khắc sâu, rất kích tình, thậm chí rất bá đạo hôn hắn, đem hắn cười, hắn ôn nhu đều nuốt hết. Y lãnh hóa thành hỏa, y bướng bỉnh gây thành tình, y yêu mượn hôn, chỉ khí phách vì một mình hắn.

Đan Nhược Thủy ôm chặt y, hôn chặt y. Hắn biết, y tuyệt đối rất nhiệt tình.

Dỡ xuống áo choàng của mình choàng tại trên người y, Đan Nhược Thủy vịn vai y.

“Người quý đã lâu, dậy được sao?”

“Người có thương tích trong người. Không cần quan tâm ta.”

“Thương thế của ta vô ngại, hơn nữa Mạc Ngôn cải tử hồi sinh, ta hiện tại một chút cũng không đau.” Đan Nhược Thủy cười nói.

Nhận Tử Dung cúi đầu, đôi mắt y bỗng nhiên hiện hồng, giữa lông mày mang buồn. Đan Nhược Thủy lần nữa nâng lên cằm y, ngắm nhìn đôi mắt mỹ lệ kia.

“Đừng vì đã thương ta mà tự trách, được không?”

Nhận Tử Dung gật đầu.

“Ta đem vết thương mình trị lành, được không?”

Nhận Tử Dung trầm mặc, lần nữa gật đầu.

“Vì ta vui vẻ một chút, được không?”

Nhận Tử Dung nhìn hắn, nhìn thấy nụ cười quen thuộc của hắn.

“Ta còn chưa từng thấy người cười đâu!”

“Cõi đời này không có ai nhìn thấy ta cười qua”

“Ta biết, ta muốn làm người thứ nhất.” Hắn cười đến trêu tức.

Nhận Tử Dung nhưng cười không nổi. Y sớm quen người nên có tâm tình, hỉ nộ ái ố y hoàn toàn cảm thụ không tới, nhưng y hiểu, ở trên người hắn, y có thể tìm được chính mình thuần chân kia, là hắn làm y chết mà sống lại.

“Ta đáp ứng người.” Y nhận lời.

“Trở về phòng đi.” Đan Nhược Thủy dìu đứng dậy.

“Tiền bối hắn.”

“Lên núi hái thuốc.”

“Ta muốn cảm ơn hắn.”

“Người chỉ cần đúng hạn uống thuốc, chính là tạ lễ tốt nhất rồi.” Đan Nhược Thủy cười nói, nắm tay của y đi vào.

Nắng ấm xuyên qua phòng trúc, giờ là sau giờ Ngọ. Gió khô mùa đông nhấc lên một trận tiếng trúc vang, Trúc Ảnh Hồ đã có mùa xuân nhu tình ——

7. Chương 8: Đệ Bát Chương

Thiên Đạo đàn ở thời gian ngắn ngủn liên tục chết hai gã đàn chủ, chuyện này khiến cho sóng to gió lớn, trên đường giang hồ lời đồn đãi rối rít, tin tức nho nhỏ rất nhanh liền truyền vào Thu Nguyệt các.

Mộ Vân cả ngày buồn bực không vui, Mộ mộ lại càng nóng nảy khó nhịn, chỉ vì gần đây Nhận Tử Dung hành vi quái dị lại mất tích hai ngày. Từ trước đến giờ y luôn nghe lời lại lần nữa nghịch mệnh lệnh của nàng, nhất định là Đan Nhược Thủy tẩy não y rồi, nếu không, Dung nhi sẽ không không hướng nàng báo cáo hành tung .

“Nương.” Mộ Vân ở sau lưng nàng gọi.

Mộ mộ một đường xông vào Phù Dung phòng, không để ý tới Mộ Vân lo lắng kêu gọi.

“Nương, người lục soát phòng của Tử Dung, y sẽ không cao hứng .”

Mộ mộ lục soát chung quanh, nghe vậy, xoay người trừng mắt.

“Làm sao mất hứng? Y có bí mật gì không để cho ta biết sao?”

“Nương, không phải như thế.” Mộ Vân không biết làm sao.

Mộ mộ bỗng nhiên lạnh lùng nhìn nàng chằm chằm, lạnh giọng nói: “Vân nhi, Dung nhi thân nhất với người, gần đây y hành động cử chỉ khác thường, có nói cho người những thứ gì không?”

Đôi mi thanh tú của Mộ Vân nhẹ rũ, bắt lực trả lời:

“Ta làm sao thân cận với y đâu Tử Dung trời sanh tính quái gở, chuyện gì y cũng để ở trong lòng, ngay cả ta làm tử tử, cũng cho là ngoại nhân.”

“Không nghe lời, không nghe lời rồi !” Mộ mụ phát phất khăn lụa, phiền não ngồi lên ghế.

Mộ Vân kề bên cạnh nàng.

“Nương người nghĩ. Tử Dung có phải chán ghét kiếp sống sát thủ, không muốn lại thi hành nhiệm vụ máu tanh hay không?”

“Nói y không muốn làm danh kỹ ta còn tin, làm sát thủ y tuyệt đối làm không biết mệt.” Mộ mụ nói hết sức khẳng định.

Mộ Vân không nhịn được thở dài nói:

“Nương, tại sao. muốn đem Tử Dung huấn luyện thành đao phủ thủ đây?”

“Huấn luyện?” Mộ mụ trừng mắt. “Là y cầu ta cho y học võ công.”

“Nhưng là thân thể Tử Dung có thương tích, căn bản không thể học võ.”

Mộ mụ chấn động, phất chốc bắt được tay nàng, kêu lên: “Tại sao ngươi biết? Có phải Đan Nhược Thủy đi tìm ngươi hay không?”

“Nương!” Mộ Vân đau la lên.

Mộ mụ hoàn toàn không có phát giác, kể từ khi Đan Nhược Thủy xuất hiện, nàng từ từ mất đi trầm tĩnh thường ngày, tâm tình của nàng trở nên dễ giận bất an, giống như nàng thật có bí mật gì giữ ở trong tay Đan Nhược Thủy.

Mộ mụ tựa hồ phát hiện mình luống cuống, nàng vội vàng thu tay lại, biện giải cho mình:

“Đan Nhược Thủy là một nhân vật đáng sợ ta không hy vọng hấn đánh loạn cuộc sống của chúng ta.”

“Hấn cũng không có đánh loạn cuộc sống của chúng ta.”

Thanh âm Nhạn Tử Dung xuất hiện tại cạnh cửa, hai người đồng thời đứng dậy kêu lên: “Dung nhi!”

Vẻ mặt Nhạn Tử Dung lạnh lẽo, các nàng chưa bao giờ cảm thấy cự ly giữa y xa xôi như thế.

Y lạnh lùng tiêu sái đến trước mặt Mộ mụ rồi nói tiếp:

“Là ngươi tự loạn trận cước.”

Mộ mụ không dám tin trừng lớn mắt. Mộ Vân vội vàng kéo y lại, thấp giọng la: “Tử Dung, làm sao ngươi nói chuyện với nương như vậy!”

Nhạn Tử Dung nhìn Mộ mụ kinh ngạc, thật lâu, y thở dài, nhẹ giọng nói: “Thật xin lỗi.”

Mộ mụ làm bộ cúi đầu lau nước mắt, nàng lắc đầu.

“Ngươi thay đổi, Dung Nhi, ngươi thay đổi.”

“Ta không thay đổi.” Y vẫn lạnh lùng.

“Ngươi đi đâu?”

“Giết Đường Ưng.”

Mộ mụ chau mày.

“Kiếm của ngươi đâu?”

“Đã mất.”

Mộ mụ ngẩn người.

“Kiếm là sinh mệnh của sát thủ, làm sao người có thể quăng đi?”

Này còn chưa đủ rõ ràng ư, y quăng kiếm, tương đương cũng vứt bỏ đi thân phận sát thủ.

Nhận Tử Dung đáp không cần hỏi, ánh mắt của y lạnh hơn.

“Người lục soát phòng của ta?”

“Nương là quan tâm người. Người giết Đường Ứng, Đan Nhược Thủy đâu?”

Nàng quan tâm, là y có giết Đan Nhược Thủy hay không đi! Nhận Tử Dung rút cục nhíu mày.

“Hắn còn sống.”

Đáp án này tựa hồ cho nàng đã kích tương đối lớn, Mộ mộ không nhịn được kêu lên: “Hắn phải chết!”

“Tại sao?” Nhận Tử Dung trả lời.

Y lại hỏi nàng tại sao! Nàng muốn y giết người, khi nào y lại hỏi lý do?

“Hắn là tai họa!”

“Ta không cách nào tiếp nhận lý do này. Đường Ứng đã chết, giao dịch cũng hủy bỏ. Huống chi, ta giết không được Đan Nhược Thủy. Ta nói rồi, cùng hắn so chiêu, bại tất nhiên là ta, trừ phi. Người hi vọng ta chết.”

Nhận Tử Dung lãnh khốc nói, chấn đến Mộ mộ một trận lão đảo, nàng vỗ ngực, đau lòng nói: “Dung Nhi, người làm sao trở nên tuyệt tình như thế? Người là người trọng yếu nhất của nương, ta sao bỏ được người chết?”

“Nhưng là người lần nữa muốn ta đi chịu chết!”

“Người đối với ta đã có khúc mắc, chờ người tỉnh táo lại rồi nói sau.”

Mộ mộ thương tâm muốn phẩy tay áo bỏ đi, nhưng Nhận Tử Dung lại bước nhanh lên trước chặn lại đường đi của nàng, y kiên định nói: “Nương, ta không muốn ngõ nghịch người, kiếm của ta đã không có ở đây, ta không muốn giết người nữa.”

Mộ mộ trừng lớn mắt, nàng cắn răng một cái, hạ quyết tâm trả lời: “Ta sẽ vì người tìm một thanh kiếm tốt. Người muốn thoái lui khỏi, có thể! Đan Nhược Thủy là nhiệm vụ cuối cùng của người.” Nàng đẩy y ra, bực tức rời đi.

Nhận Tử Dung lui lại, Mộ Vân lập tức chạy về phía trước đỡ y.

“Tử Dung.”

Y đặt nhẹ ở vai của nàng, lắc đầu. Y là đau lòng, vì sao nương không hiểu nhân tình như thế? Nàng cùng Đan Nhược Thủy có thâm cừu gì, không phải là đưa hắn chết không được?”

“Tử Dung, nương nàng.”

“Nương luôn luôn như thế, chẳng qua là trước kia chúng ta đều không phát hiện.” Y nhàn nhạt nói.

“Như thế nào biến thành như vậy?” Mộ Vân lo lắng cúi đầu.

“Người là chỉ nương hay là ta?”

“Tử Dung.” Mộ Vân thật sâu nhìn y một cái.” Chẳng lẽ người một chút cũng không cảm thấy tự mình thay đổi?”

“Ta là thay đổi.”

Y không phủ nhận, nhưng này cùng y vừa mới trả lời có chênh lệch, Mộ Vân nhẹ chau lại đôi mày thanh tú, nghe thấy y còn nói: “Ta chỉ biến trở về chính mình.”

“Tử Dung.”

“Ta không muốn giết người nữa, tỷ tỷ.”

Nhìn thấy y buồn bã như thế, Mộ Vân thật đau lòng.

“Vậy thì không cần giết người.”

“Nhưng là nương lại cố ý muốn ta giết người ta không muốn giết nhất.” Y lộ ra vẻ có chút oán giận.

“Ta nhớ được. Người từng rất muốn giết hần.”

“Đó là ta không biết tự cho là đúng.”

Mộ Vân tương đối kinh ngạc nghe thấy y nói như vậy.

“Tử Dung, là hần thay đổi người?”

Y không nói, là cam chịu.

“Bất luận kẻ nào cũng quản không được người, vì sao hần có năng lực thay đổi người?”

“Người không tin hần có năng lực này?”

Nàng tin tưởng, cho nên nàng ỷ rủ, cũng rất sợ.

“Tại sao.”

“Tỷ tỷ, ta muốn rời đi lúc này.” Y đột nhiên nói như vậy, gây sợ hãi cho Mộ Vân.

“Tại Tại sao?” Nàng lại chỉ có thể nói một câu kia.

“Ta không muốn làm tiếp chuyện mình không muốn làm.”

“Này. Cũng không cần thiết rời đi a!”

Nhận Tử Dung nhìn nàng, làm nàng tan nát cõi lòng. Nàng hiểu, y ở, thì vĩnh viễn là con rối của nương.

“Người rời đi. Tỷ tỷ nên làm cái gì bây giờ?” Mộ Vân không nhịn được khóc không ra tiếng.

“Tỷ tỷ thiện lương thuần khiết như thế, ta không muốn làm trề nải người.” Thanh âm của y phóng nhu.

“Người biết rõ không thể nào.” Mộ Vân hơi có vẻ kích động, nước mắt như mưa rơi.

“Tỷ tỷ.” Y đi tới phía sau nàng, nhẹ nhàng cầm hai vai rung động của nàng, bắt đắ dĩ thở dài.

“Ta hiểu tâm ý của tỷ tỷ, nhưng là.”

“Dung Nhi, ta không cầu cái gì, chỉ hy vọng có thể phụng bồi người, chiếu cố người, người ngay cả điểm hi vọng nho nhỏ này cũng không cho tỷ tỷ sao?” Mộ Vân che mặt mà khóc.

“Tỷ tỷ.” Y rất khó xử, y cũng không muốn thương tổn nàng.

“Nữ tử giống như ta, còn ai nguyện ý theo ở chung một chỗ đây?” Mộ Vân kiềm chế không được nội tâm kích động, tình triều tràn lan sụp đổ theo nước mắt, phút chốc nàng xoay người ôm lấy y, kích động kêu gào: “Tử Dung, van cầu người, không nên rời đi ta, ta có thể vĩnh viễn làm tỷ tỷ của người, nhưng là mất đi người, ta không biết nên sống thế nào.”

“Tỷ tỷ, ở chỗ này, ta rất thống khổ.” Y sầm mi khóa chặt, bắt đắ dĩ thở dài nói.

Mộ Vân ngẩng lên đôi mắt đầy nước.

“Nhưng là bây giờ người rời đi, có thể đi nơi nào? Thân thể người không tốt, tỷ tỷ.”

“Tỷ tỷ.” Y ôn nhu cắt đứt nàng.

Ở trong mắt của y, nàng nhìn thấy kiên quyết, lòng nàng như đao cắt.

“Có thể ở bên người mình yêu sâu đậm rất vui vẻ không phải sao? Người cũng là bởi vì như thế, mới cam tâm hầu hạ ta phải không?”

Mộ Vân sững sốt, nước mắt lớn hơn nữa lăn xuống. Lời của y làm nàng kinh hãi run rẩy.

“Tỷ tỷ, tha thứ cho ta ích kỷ được không?”

“Không!” Nàng ôm đầu kêu gào, đột nhiên lắc đầu.”Người đang ở đây nói gì, ta làm sao nghe không hiểu? Tử Dung, người là tại sao? Làm sao người lại nói ra lời như thế?”

Trong lòng y lại cũng có người yêu, này làm nàng hồng mắt, làm nàng không dám tin. Song Nhận Tử Dung trả lời, đem nàng đánh xuống vực sâu tuyệt vọng.

“Người hiểu , chẳng qua là người cự tuyệt thừa nhận.”

“Không hiểu, không thể nào!” Nàng thất thanh gào thét.

“Ta muốn đi theo Đan Nhược Thủy.”

Một câu nói làm cho nàng hoàn toàn vỡ òa, Mộ Vân trừng lớn hai mắt đầm lệ, ngực một trận đau nhức.

“Không. Không thể nào, người. Người cùng hấn.”

“Ta yêu hấn, chính là như thế.” Y hướng nàng thẳng thắn, ngực có một trận thoải mái khó nói lên lời. Ngay cả đối với Đan Nhược Thủy, y còn chưa có nói ra ba chữ kia.

Cả người Mộ Vân lui về phía sau, đụng phải mép bàn. Hai đầu gối nàng phát run, hoàn toàn không cách nào tiếp nhận sự thật này.

“Tử Dung, người điên rồi sao? Hấn. Hấn là nam nhân!”

“Nếu như người cho là ta yêu hấn là điên rồi, vậy người coi như ta đã mất đi lý trí, là một kẻ điên đánh mất nhân tính đi!”

“Không phải, Tử Dung.” Nàng dùng sức lắc đầu.”Làm sao người có thể yêu nam nhân? Cho dù người là đệ nhất danh kỹ Giang Nam, cũng là thân nam nhi chính gốc, người sao có thể yêu người đồng tính?”

Nhưng, đây cũng là sự thật. Rung động lớn hơn nữa nhưng ngay sau đó xuất hiện tại trước mắt nàng —— nụ cười của y. Dung nhan đóng băng mười năm, lần đầu hòa tan thành một luồng mỉm cười nhu đậm, mê say cả trời đất.

Y lại cười, nụ cười nhẹ đậm mềm mại này, mỹ đến chấn động, mỹ đến làm tâm nàng muốn vỡ thành mảnh, hô hấp cũng trở nên tối nghĩa khó khăn.

Nụ cười đầu tiên hấn là cho Đan Nhược Thủy nhìn , chỉ là nghĩ đến hấn, y kim lòng không đậu liền tác động khóe môi. Y là nhìn hấn cười, mặc dù giờ phút này hấn không có ở bên cạnh, nhưng ở đáy lòng y, hấn vĩnh viễn khắc sâu mà tồn tại vững chắc.

Y là cười cho hấn nhìn , y biết hấn cảm giác được.

Y cũng là muốn cười cho Mộ Vân nhìn, để báo đáp nàng cẩn thận chiếu cố cùng ái mộ vô oán vô hối.

“Người có thể cho điều này đáng xấu hổ, hai nam nhân yêu nhau là chuyện không chịu nổi cỡ nào, nhưng là tỷ tỷ. Mất đi hấn, ta không cách nào sống một mình.” Y ôn nhu nói.

Mộ Vân cơ hồ không cách nào đứng vững vàng, nàng phải vịn mép bàn mới không làm cho mình té xỉu. Nàng nghe thấy được cái gì? Hai nam nhân yêu nhau!

Thì ra Đan Nhược Thủy đối với y A! Nàng sớm nên phát hiện , chẳng qua là, nàng chẳng bao giờ nghĩ tới, hai nam nhân có thể sát ra ngọn lửa rung động người như thế.

“Người rõ ràng nhất bất quá .” Y thật sâu nhìn nàng.”Mười năm này, ta liền giống như người chết.”

“Tại sao có thể như vậy.”

Nàng rốt cục nhìn không được hai chân mềm xuống, lão đảo lui lại, cả người ngã ngồi trên mặt đất.

“Tỷ tỷ.”

Nhận Tử Dung lập tức ngồi xổm người xuống đỡ nàng, lại bị nàng vung mở ra. Y nhú mày, trong lòng đau nhói, y nhìn thấy được chán ghét không che dấu trong mắt nàng.

Đúng vậy, đối với thế nhân mà nói, hai nam nhân yêu nhau, là chuyện làm người ta ghê tởm đến cỡ nào. Y im lặng thu tay lại.

Mộ Vân đã bị đả kích đến tinh thần tiêu tán, nàng gục ở trên ghế, cho dù nước mắt ướt khăn che mặt của nàng, hoảng hốt không ngừng lẩm bẩm tự nói: “Tại sao có thể như vậy. Sao v có thể như vậy.”

Y biết, không cần nói thêm gì nữa, cái gì nàng cũng không nghe thấy. Không tiếng động thở dài, y chậm rãi đứng dậy, nói với nàng: “Tỷ tỷ, cảm ơn người.”

Y xoay người đi, không bao giờ lại sẽ trở về nữa, nàng vĩnh viễn mất đi y, mất đi lực lượng sinh tồn của nàng, hiện tại nàng lại biến thành người chết không có thể xác.

Nhận Tử Dung khẩn cấp trở lại bên người Đan Nhược Thủy, y xuyên qua núi qua nước, nóng lòng trở về. Chẳng bao giờ có một người, làm cho y mới ngẩn ngẩn chia lìa không tới một ngày, liền lập tức nghĩ gặp lại.

Lần nữa bước lên Trúc Ánh Hồ đã là sáng sớm, y nhảy xuống ngựa, nắm ngựa chậm rãi đi vào rừng trúc. Sớm như vậy y không muốn kinh động giấc ngủ của Mạc Ngôn.

Đem dây cương thắt ở trên cọc trúc, y một mình bước hướng ven hồ.

Trúc Ánh Hồ thanh tịnh nhưng làm tâm linh y vui sướng. Đan Nhược Thủy hẳn là vẫn còn ngủ đi, không biết hẳn tỉnh lại nhìn thấy y, có thể vui mừng hay không? Có thể rất rui vẻ hay không? Y cười bất khả tự nghị. Y lại giống như đứa ngốc nhớ tới hẳn như vậy.

Bỗng nhiên, có người vỗ nhẹ bờ vai của y. Rất nhanh quay đầu lại, y sững sờ. Dĩ nhiên là Mạc Ngôn.

Ta biết người sẽ đến. Mạc Ngôn cười.

Nhận Tử Dung có chút sững sờ kinh ngạc nhìn hẳn. Mạc Ngôn chỉ chỉ bên trong nhà.

Bên ngoài lạnh lắm, đi qua đi!

Theo hẳn vào trong nhà, trên bàn đã chuẩn bị tốt bữa ăn sáng đơn giản. Mạc Ngôn liền ngồi viết chữ —— Chỉ thấy ta rất thất vọng phải không?

Y vội vàng lắc đầu.

Trước điện đầy bụng, ta sẽ giúp người chẩn đoán bệnh. Hẳn đặt bút xuống, lập tức ngậm lớn ăn cơm.

Nhận Tử Dung không có khẩu vị, y có chút thất thần. Mạc Ngôn gõ gõ mặt bàn, ý bảo y ăn cơm.

Nhận Tử Dung chậm rãi cầm lấy đĩa trúc, nhất thời không biết nên như thế nào mở miệng hỏi ra nghi ngờ trong lòng.

Mạc Ngôn dứt miệng đầy thức ăn sau, lại cầm bút viết: hẳn hẳn là mau trở lại rồi.

Tinh thần Nhận Tử Dung lập tức rung lên.

“Hẳn đi đâu?”

Mạc Ngôn nhìn y một cái, lại tiếp tục bới cơm. Nhận Tử Dung không che dấu nóng lòng chút nào, làm cho y nhin được nở nụ cười. “Tiền bối.”

Người không ăn, ta liền không nói. Hẳn gỡ trò xấu uy hiếp .

Nhận Tử Dung không thể làm gì khác hơn là dè lòng tràn đầy lo âu, yên lặng ăn cơm. Mạc Ngôn len lén liếc y một cái, cười thâm . Con nhận ngốc hỉ nộ không lộ trái lại rất khả ái , khó trách tên lưu manh kia thích y như thế.

Mạc Ngôn gấp một đồng thức ăn vào trong chén y, Nhận Tử Dung ngẩn ra, chỉ thấy Mạc Ngôn cười hì hì chỉ thị y mau ăn xong.

“Tiền bối, ta.”

Không có thể lực làm sao chữa bệnh, bệnh không trị tốt sống thế nào? Người tự làm khổ như vậy, thật xin lỗi hần, càng thật xin lỗi ta!

Mạc Ngôn cảm rằm giống như lão cha, nhưng Nhạ Tử Dung lại cảm nhận được ấm áp trước nay chưa có. Lúc y còn tấm bé, y đã từng có ký ức ấm áp như vậy, phụ thân cưng chiều, mẫu thân yêu, cũng mơ hồ giấu ở trong ký ức y. Ở Thu Nguyệt các, y từng là minh châu xinh đẹp được người người nâng ở trong tay, song thế nhưng y lại là trống rỗng như vậy, trống rỗng đến ngay cả ký ức khi còn bé cũng lau sạch rồi, chỉ còn một ý niệm cừu hận đến chống đỡ y sống tạm.

Giờ phút này y mới giật mình —— tại sao y có thể quên mất ký ức cha nương mang an dật vui vẻ cho y. Huyết cừu lớn nhất y không báo. Y lại bắt đầu sinh mỗi một, chán ghét kiếp sống phệ huyết.

Y cúi đầu, chưa bao giờ tưởng niệm cha nương như lúc này.

Còn có Đan Nhược Thủy. Lúc này, y thật cần nụ cười của hần, cái ôm của hần.

Người a. Thật là không nghe lời! Mạc Ngôn cơ hồ đem trang giấy ấn vào trên mặt y.

Nhạ Tử Dung lẳng lẳng nhìn hần.

“Tiền bối.”

Mạc Ngôn ực ực giải quyết xong một chén cơm, hần lau miệng, cầm một bình rượu vẫn còn nóng tới, rót hai ly.

Nếm thử rượu thuốc ta đích thân ủ, rất bổ. Chính hần cũng uống một ngụm lớn.

Nhạ Tử Dung cũng uống. Không có nồng đậm gay mũi giống như rượu khác, ngược lại có một cổ ngọt thấm tâm. Y vừa uống một ngụm, ngay cả ngón tay cũng trong nháy mắt ấm áp lên.

Người là người tập hợp 3000 sủng ái cho một thân nhưng lại chưa bao giờ có cảm giác được yêu. Mạc Ngôn viết, làm y chấn động tại chỗ.

Bởi vì những người đó đối với người cũng không trọng yếu, bọn họ yêu người là cam tâm tình nguyện, cho nên người không có cần thiết hồi lại.

Nhạ Tử Dung im lặng, nhưng trong lòng y có một phân sự sôi. Y hiểu rõ Mạc Ngôn muốn y đổi mặt điểm mù của mình.

Yêu là một môn học khó khăn, trên đời anh hùng khó qua cửa mỹ nhân, hồng nhan luôn là vì tình đã thương, từ xưa tới nay, không người nào thoát khỏi chữ tình dây dưa.

“Hần đâu?” Đây là chuyện y muốn biết nhất.

Người rất may mắn gặp phải hần, mặc dù ta luôn mang tiểu tử này ba hoa, há miệng ba hoa chích choè, đều khiến người làm không rõ hần là thật lòng hay là đạo chơi nhân gian.

Nhạ Tử Dung sửng sốt. Rung động rất nhỏ này chạy không khỏi hần nhạy cảm quan sát, Mạc Ngôn nhắm mắt lại, chậm rãi vận khí, nhưng ngay sau đó mở mắt nhìn y.

Hần không có mở miệng, nhưng ngoài ý muốn, Nhạ Tử Dung lại có thể nghe thấy thanh âm của hần.

Người không tín nhiệm hần, đây là tật bệnh lớn nhất của người; Người hoàn toàn không tín nhiệm người phương nào, cho nên người quá dễ lãnh đạo.

Nhạ Tử Dung không phản bác được.

Ta nói người rất may mắn, ta chẳng bao giờ gặp hần vì một người mà buồn rầu.

Nhạ Tử Dung cúi đầu, thấp giọng trả lời:

“Là ta không đáng giá được hần như thế.”

Người không những không tín nhiệm người, ngay cả mình đều không tin, người thật đem mình làm người chết.

“Tiền bối. . . .” Y muốn vì mình giải thích, lại nói không ra nửa chữ.

Ta biết, các người yêu nhau! Mạc Ngôn cười.

Nhận Tử Dung một trận nóng mặt.

Cái này cũng không đáng xấu hổ, mỗi người đều có thể có đoạn tự chi phích, nhưng bởi vì không hợp với lễ thường, liền không người dám cho thấy. Song lễ thường là cái gì? Chính là đa số chuyện người biết làm. Rất ít người đi ngược lại, liền bị phán là dị đoan, là cảm thấy thẹn. Mạc Ngôn vẫn mang cười.

Nhận Tử Dung hết sức cảm động.

Vẫn là ta khích lệ hấn đuổi theo người a! Mạc Ngôn thật giống như rất đặc ý.

Nhận Tử Dung nhìn hấn, nhu nhu cười, mỉm cười phát ra từ thật lòng.

Nam nhân cùng nữ nhân còn không phải là người? Chỉ cần là người, đều cần yêu.

“Vậy còn người?”

Mạc Ngôn trừng lớn mắt, đưa tay gõ đầu y một cái.

Dám đùa giỡn lão nhân gia ta, không muốn chữa bệnh sao?

Y cười thật sâu, mang theo một cổ tính trẻ con hồn nhiên, giống như trở lại chất phác hồn nhiên nguyên thủy.

Ăn cơm, ăn xong mới cho người rời đi chỗ ngồi. Mạc Ngôn hậm hực trừng to mắt.

Nhận Tử Dung nghe lời ăn. Y rất vui vẻ, thật rất vui vẻ.

Người hấn là cười nhiều, cười lên thật đẹp, ngay cả ta cũng chịu không được.

Nhận Tử Dung liền giật mình, ngẩng đầu nhìn hấn. Mạc Ngôn cười đến giống trộm.

Một câu cuối cùng là nói giỡn .

Nhận Tử Dung đậm cười một tiếng.

“Cám ơn người, tiền bối.”

Đi, nghĩ cám ơn ta liền làm cho ta trị lành thương thế của người. Ta muốn đến phía sau núi, nhớ được ăn xong mới có thể rời ghế.

“Dạ” y lại cười.

Lúc này Mạc Ngôn mới hài lòng, hấn lại uống một ly rượu mới rời đi.

Nhận Tử Dung tinh tế hồi tưởng mỗi một câu hấn nói. Đan Nhược Thủy nhất định sẽ có không ít cao nhân chỉ đạo giống như Mạc Ngôn như vậy, chỉ điểm hấn, cho nên hấn mới sẽ rộng rãi như thế, tiêu sái tùy hứng như thế.

Từ xưa tới nay, không người nào có thể xông qua cửa tình. A! Còn không phải sao.

Y cũng không cho là mình có tình, càng không khả năng nói yêu, song y chẳng những yêu rồi, còn yêu một người nam nhân. Hạnh phúc, y rốt cục cảm thấy.

“Người lừa gạt ta.” Thanh âm Đan Nhược Thủy bỗng nhiên xuất hiện ở cạnh cửa.

Y giật mình, ngẩng đầu nhìn, không giải thích được hấn nói thế ý gì.

Đan Nhược Thủy ngồi xuống đối diện y, hai tay chống cằm. Lúc này biểu tình của hấn có một mặt giận dữ, làm cho hấn thoát nhìn giống như đứa bé.

“Người nói khi cười phải cho ta xem đầu tiên, lại trước hết để cho lão nhân kia chiếm tiện nghi.”

Nghe vậy, Nhận Tử Dung nở nụ cười. Y thật yêu trong lời nói mang theo vị chua đáng yêu này, làm cho hấn có một phần sức quyến rũ làm người ta mê say.

“Hiện tại cười không còn kịp rồi, người lại thiếu ta một lần.”

“Ta sẽ trả lại người.”

“Trả thế nào?”

Nhận Tử Dung cười một tiếng, rót một ly rượu, kính hân: “Phạt ta một ly.” Y uống một hơi cạn sạch.

Đan Nhược Thủy vung lên một mặt cười nhạt soái khí, khoe môi cuốn lên tăng thêm dã tính.

“Uống rượu là nhận, sao thành phạt? Không được.” Hân cũng vì mình rót một ly.

“Này. . . . Phạt ta cầm thực.” Y đẩy ra bát đĩa trước mặt.

“Muốn người ăn cơm mới là xử phạt đi!” Hân lại đem bát đĩa đẩy trở về trước mặt y, lắc đầu. “Vẫn là không được.”

Nhận Tử Dung bĩu môi. Bộ dáng kia của y, cho dù ai cũng sẽ tâm viên ý mã.

“Dù sao ta sẽ trả lại người.”

Đan Nhược Thủy cười càng sâu, Nhận Tử Dung bị hân nhìn đến đỏ mặt.

“Về mặt này của người, quả thực làm cho người tội phạm.”

Nhận Tử Dung trừng lớn mắt. Đan Nhược Thủy một phen động tác nhanh như tia chớp, đã đi tới phía sau y, y còn chưa kịp phản ứng, cằm đã bị hân bắt lấy, cả người hân nửa chuyển một vòng, bốn phía môi đã hợp ở chung một chỗ.

Hân chính là như hỏa tựa diễm như vậy, cuối cùng y không kịp đề phòng bị bắt đi, song nụ hôn ngọt ngào nồng tình này, hỗn hợp mùi rượu nồng đậm tinh khiết, thúc dục hóa thành một cỗ nhu tình nhộn nhạo liêu nhân tâm hồn.

Đan Nhược Thủy làm bộ đảo một cái, cả người nhũn ra rơi xuống đất. Nhận Tử Dung kịp thời ôm lấy hân, trợn to hai mắt, nhìn thấy trên mặt hân hiện lên nụ cười ranh mãnh, mới biết bị hân trêu.

“Rượu này tác dụng chậm thật mạnh.”

“Người căn bản không có uống.” Nhận Tử Dung trợn mắt.

“Vừa thấy người liền say.” Hân cười nói.

Y thật không biết nên làm về mặt nào. Y luôn là bị hân làm cho dở khóc dở cười, song tim của y bị hân lấp đầy như vậy, đầy đến làm cho y quên cừ hận đau đớn, làm cho y giờ phút này liền đặt mình trong Thiên đường.

Đan Nhược Thủy đứng dậy ngồi ở bên cạnh y, rót đầy ly rượu cho y.

“Mời người.”

Nhận Tử Dung nâng ly. Đan Nhược Thủy cười đến trên tức.

“Uống ly rượu giao bôi đi!”

“Đừng làm rộn.”

“Ta nhưng không phải là đùa giỡn. Phu thê giao bôi uống ly rượu giao bôi, ý tại thiện trường địa cửu, vĩnh kết liên lý. Mặc dù chúng ta không phải là “phu thê” mà thường nhân gọi nhưng tình này chứng giám trời đất, Đan Nhược Thủy chỉ nguyện cuộc đời này cùng người.” Hân thâm tình nói hết, làm y động dung.

Ánh mắt Nhận Tử Dung, có quyến luyến so với rượu nguyên chất càng nồng đậm. Hân ngửa đầu uống một ngụm rượu, phút chốc, hân hôn lên y, đem rượu ngon trong miệng rót vào trong miệng y, mùi rượu thấm người này hoàn toàn biến thành chất mật thơm hương, giao hòa ở trong miệng lẫn nhau, xông vào ngực lẫn nhau, nồng đặc đến hóa không ra biến tình, che mắt lẫn nhau. Hai tay y vòng quanh cổ hân, hôn đến trời đất cũng muốn phá vỡ, núi sông cũng muốn nghịch chuyển.

Nếu hân là hỏa, vậy y là tòa núi băng, đã thành bạo vũ cuồng phong, thổi quét linh hồn của hân.

“Người là con nham so sánh với ưng còn tuyệt.” Đan Nhược Thủy sủng nịch ở bên môi y cười nói.

“Đối với người, ta phải tuyệt.” Miệng của y vẫn luôn luôn có một cỗ ngạo khí, người hấn yêu kiều ngạo giống hấn.

“Làm sao?” Đan Nhược Thủy hưởng thụ y kiều ngạo.

“Mạng của người là của ta.”

“Người tùy thời có thể lấy đi.” Hấn cười nói.

“Ta sẽ lấy đi, ở ta và người đều chán thế gian này , không thể cùng sinh, tất yếu cùng chết.” Y kiên quyết nói.

“Lại là hứa hẹn, lần này không thể gạt ta.”

“Hứa hẹn so sánh với mạng có trọng yếu không?”

“Mạng của người so sánh với cái gì cũng trọng yếu.”

“Ta sẽ vì người mà sống tốt.” Trong mắt của y lóe lên tia sáng rực rỡ.

“Rất tốt.” Đan Nhược Thủy hôn y thật sâu, hấn ôn nhu rừ rừ bên môi y: “Ta chết, người tuyệt không sống một mình. Người nói những lời này, là khích lệ lớn nhất trong cuộc đời ta.”

Nhạn Tử Dung ngẩng đầu thật sâu nhìn hấn.

“Đó là lời thật lòng của ta.”

“Ta biết, cho nên ta càng phải sống tốt, bởi vì ta hiểu, sinh mệnh của ta không phải là của mình nữa.”

Nhạn Tử Dung cảm động không dứt, y không nhịn được than nhẹ:

“Người làm hư ta, ta sợ ta trở nên không biết đủ.”

“Người vĩnh viễn là động vật không biết đủ, cần gì câu nệ hơn thế?” Hấn cười nói, ở nâng mặt y vuốt nhẹ.

“Bởi vì là người, mới nên cứng chịu.”

“Ta nên đối với người như thế nào đây?” Hấn giống như đứa bé bất lực. Yêu sâu như vậy, y thụ sủng nhược kinh.

“Người cũng không cứng chịu ta như vậy.” Đan Nhược Thủy ôn nhu cười một tiếng.

Nhạn Tử Dung nhìn hấn, lại một lần nữa chủ động dâng lên môi của mình. Y biết hấn muốn không có bất kỳ báo đáp, chỉ cần một khóa chân tâm của mình thôi, mà y có thể cho, chính là trút xuống cả yêu. Chân tâm hồn nhiên không tỵ vết của y, chỉ cho một mình hấn!

8. Chương 9: Đệ Cửu Chương

Trên Trúc Ảnh Hồ nhận nhạo một mảnh nhu nhu thâm tình, chịu tải một thuyền lá nhỏ, chịu tải một mảnh nùng nị thật lòng.

Đan Nhược Thủy thu hồi mái chèo, để cho thuyền trúc theo sóng lắc nhẹ, hấn nhìn về bóng trúc dạt dào ven hồ, thanh thoi mở miệng: “Thiên hạ cảnh đẹp vô số, ta chỉ yêu tha thiết nơi này.”

“Nơi này rất đẹp, so sánh với Giang Nam còn đẹp.”

“Ta từng rất hận nơi này.”

Đan Nhược Thủy cười một tiếng, Nhạn Tử Dung liền giật mình.

“Khi còn bé, Mạc Ngôn vì huấn luyện ta, đem ta vứt xuống trong hồ, cho đến thiếu chút nữa đã mất mạng nhỏ, hấn mới tìm thuyền tới cứu ta.”

Nhạn Tử Dung trừng lớn mắt.

“Đầu tiên là thuyền, sau đó là bè trúc, bè trúc càng lúc càng nhỏ, cuối cùng chỉ còn một cây trúc, hấn nói, muốn ta có thể chỉ đứng ở trên một mảnh lá trúc mà không rơi xuống nước, mới cho ta lên bờ.”

” Kết quả đâu?”

“Ta dùng một năm mới thành môn công phu này.” Đan Nhược Thủy nói thật nhẹ nhàng, Nhận Tử Dung lại khó có thể tưởng tượng quá trình khó khăn này. Khó trách hấn có thể dương danh võ lâm, võ công cao thâm khó lường của hấn, đến nay vẫn không có người nhìn thấu, nhưng người người chỉ thấy công thành danh toại trước mắt, thường thường quên đại giới phải trả sau lưng thành công.

Đây cũng là lần đầu tiên, hấn hơi hột nhắc tới quá khứ của hấn, song tất cả của hấn, y đều muốn hiểu rõ.

“Nghe tới. Mạc Ngôn tựa hồ mới là sư phụ người.”

“Hấn là sư bá ta!” Đan Nhược Thủy vẫn là cười nói; “Chẳng qua là hấn đặc biệt thích hành hạ ta. Ai kêu ta trời sanh thông minh, lúc bảy tuổi cùng hấn đối thơ hấn liền thua ta, đã mất mặt mũi, hấn đương nhiên quan báo tư thù rồi.”

“Nhưng là hấn tạo cho người thành công hôm nay.”

”Một nửa một nửa thôi! Hấn am hiểu y thuật liền chết cũng không truyền thụ cho ta.

Hấn a, lấy hành hạ ta là vui mừng, hấn căn bản không có võ công.”

“Nhưng là nội lực của hấn cực mạnh.”

“Dĩ nhiên, cho nên không già, là yêu quái.”

“Các người tình cảm thật tốt .” Nhận Tử Dung chợt hiểu ra nói.

Đan Nhược Thủy nhìn y, ôn nhu cười một tiếng.

“Đứa ngốc.”

“Người nguyện ý để cho ta biết người đi nơi nào sao?” Nhận Tử Dung hỏi.

Đan Nhược Thủy mặt mỉm cười, đưa tay phất ra sợi tóc bị gió thổi tán loạn của y.

“Thiên Đạo đàn liên tiếp đã chết hai người đàn chủ, quần long vô thủ, lòng người bàng hoàng, ta đi xử lý một chuyện.”

Nhận Tử Dung nhìn hấn. Hấn luôn là thần bí như vậy, y thủy chung không rõ ràng lắm thân phận của hấn, hấn đang làm những thứ gì.

“Muốn hỏi cứ hỏi đi, đối với ta không cần có băn khoăn.”

“Người không muốn nói chuyện, ta sẽ không hỏi tới.”

“Nhưng là người có suy nghĩ lung tung.” Đan Nhược Thủy cười một tiếng.

Nhận Tử Dung cúi đầu không nói.

Đan Nhược Thủy đứng dậy, thuận đường đưa kéo, thân thuyền nhẹ lay động một chút, Nhận Tử Dung hạ ý thức ôm lấy eo thân của hấn, vừa ngẩng đầu, nghênh thị nụ cười ôn nhu của hấn.

“Có biết bơi hay không?”

Nhận Tử Dung ngẩn ra, lắc đầu. Đan Nhược Thủy cười đến sâu hơn.

“Vậy thì ôm chặt một chút.”

Ngữ tất, Đan Nhược Thủy đưa vòng thắt lưng ôm một cái, tung người nhảy, để khí bay qua mặt hồ, thật nhanh hạ xuống ven hồ. Nhận Tử Dung mới đứng vững, đã bị hấn lôi kéo hướng một bên rừng trúc khác.

Đan Nhược Thủy giải khai dây thừng, dẫn ra mã thất.

“Đường xá có chút xa, cỡi ngựa tương đối nhẹ nhàng.”

“Đi đâu?”

“Cởi cái mê trong lòng người.” Hắc ngữ mang huyền cơ, dìu lên ngựa.

Mê trong lòng y? Nhạn Tử Dung không giải thích được. Y mê, chính là u mê không giải thích được với hắc mà thôi.

Hao tổn nửa ngày, khi bọn hắc đi tới một ngọn núi cao không biết tên, đã gần đến hoàng hôn, ráng màu nhuộm đầm phía chân trời, thương từng nhập thiên, biển mây tràn ngập. Nơi này khác vẻ đẹp thần tiên của Trúc Ảnh Hồ, trái lại có cỗ chính khí uy hách trang nghiêm.

Nhạn Tử Dung nhìn thấy một tòa đại trạch khí thế bàng bạc, ngoài cửa cờ xí tung bay, uy phong lẫm lẫm, ngay cả trong không khí trôi nổi, đều có khí thế uy nghiêm.

Nhạn Tử Dung mang theo đầy bụng nghi ngờ, theo hắc đi tới đại môn huy hoàng, tám biển trên cửa đề bốn chữ: chính khí hạo thiên. Trước cửa có bốn gã võ giả thủ vệ, vừa thấy liền biết có thực lực không tầm thường, thủ môn đã là cao thủ, nội bộ khẳng định ngọa hổ tàng long.

Nhạn Tử Dung kinh ngạc thấy hắc như vào chỗ không người, thủ vệ đối với hắc nhún nhường cung kính, làm y sáng tỏ, thân phận của hắc sẽ rất sống động.

Xuyên qua hành lang gấp khúc nặng nề, đi tới một cửa viện khác, thị vệ cung kính hành lễ, vì bọn họ mở cửa.

“Chủ tử đâu?” Đan Nhược Thủy hỏi một gã hạ nhân.

“Tại kinh phòng.”

Đan Nhược Thủy gật đầu, mang theo Nhạn Tử Dung liền muốn rời đi.

Thuộc hạ mặt lộ vẻ khó xử, tiến lên một bước.

“Công tử. . . .” Hắc nhìn Nhạn Tử Dung một cái, nhưng ngay sau đó khiêm cung cúi đầu.

Kinh phòng luôn luôn là cấm địa, là chủ nhân cất dấu thiên hạ chí bảo, trừ chủ nhân cùng công tử, những người khác không thể tiến vào.

Đan Nhược Thủy cười một tiếng nói:

“Không sao.”

Đi tới một chỗ lầu các khác, dọc theo đường đi cố nén mê hoặc, Nhạn Tử Dung lộ ra sắc mặt ngưng trọng. Đan Nhược Thủy buông ra tay của y, đem tay ở trước cửa di động một chỗ kín đáo, xoay người cười nói với y:

“Có cơ quan đó!”

Nhạn Tử Dung kéo hắc lại, không nhịn được mở miệng:

“Nơi này rốt cuộc là nơi nào?”

Đại môn mở ra, đột nhiên bắn ra hai quả phi tiêu, Đan Nhược Thủy đưa kéo người trong ngực, né tránh ám khí, phi thân hướng chỗ tối xà ngang vồ một cái, lại xoay người rơi xuống đất. Đan Nhược Thủy vẫn thông dong.

“Cơ quan thật đúng là không ít, hắc rốt cuộc muốn phòng người nào a!”

Đẩy ra hai cánh cửa đi tới nội bộ, Đan Nhược Thủy rốt cục quay đầu lại nói với y:

“Nơi này là tổng bộ liên minh chính đạo.”

Nhạn Tử Dung sững sốt, nhưng ngay sau đó trừng lớn mắt. Thì ra hắc là một phần tử của liên minh chính đạo, hơn nữa sợ rằng vẫn là người chủ trì địa vị khá cao, cho nên đối với chuyện Thiên Đạo đàn hắc mới có truy nguyên, hắc mới sẽ đối với Thu Nguyệt các xâm nhập điều tra.

Trước lúc Đan Nhược Thủy đẩy cửa ra, dừng một chút, hắc thu tay lại, sau đó quay đầu lại nhìn.

“Người cho là ta dẫn người tới hỏi tội ?”

Nhận Tử Dung ngênh thị hai tròng mắt của hần, ánh mắt của hần vẫn ôn nhu. Y nhớ kỹ Mạc Ngôn nói với y, nỗ lực học tập tín nhiệm hần. Cho nên y trả lời:

“Ta tin tưởng người sẽ không làm như vậy.”

Đan Nhược Thủy cười nhạt.

“Mục đích ta dẫn người tới không phải là cái này. Nếu như hần muốn truy cứu, ta tất cùng người tiến thoái.”

Có những lời này là đủ rồi. Người kia trong miệng hần, hần là người thân phận địa vị cao thượng, nghe giọng nói Đan Nhược Thủy, tựa hồ cũng còn có nhất phân kính sợ.

“”Hần” là ai?”

Đan Nhược Thủy cười một tiếng.

“Người nghĩ chủ tử của liên minh chính đạo sẽ là ai chứ?”

Ngũ tất, đại môn đột nhiên tự mở ra, một cổ tiếng nói trầm thấp truyền đến:

“Vào đi! Đừng ở bên ngoài nói thầm.”

Đan Nhược Thủy cười, nắm tay Nhận Tử Dung cất bước mà vào.

Ngoài ý muốn , Nhận Tử Dung nhìn thấy chính là một gã trung niên văn sĩ cao lớn nho nhã —— Tóc xám trắng xóa, khí vũ hiên ngang, hai đầu lông mày là chính khí ngạo nghễ hậu thế, trong con người mang sắc bén thâm trầm đưa mắt nhìn. Hần nhìn như văn nhân, nhưng có một cổ vương giả uy nghiêm hồn nhiên thiên thành. Hần chính là Minh chủ liên minh chính đạo?

Đan Nhược Thủy thở dài cười nói:

“Cung kiến Minh Chủ, nhiều ngày không thấy, ngài vẫn là ngọc thụ lâm phong, anh khí bức người a!”

“Đâu có, người cũng không kém.” ” Minh Chủ gơ tay lên đáp lễ, một cổ chân khí vô hình lên ở lẫn nhau.

Nhận Tử Dung bị khí thế chấn đến quần áo tung bay, liền lùi lại ba bước. Chỉ thấy Minh Chủ không chút động đậy, thân thể Đan Nhược Thủy lung lay một cái, nhưng ngay sau đó thu tay lại cười một tiếng.

“Cam bái hạ phong.”

“Thương thế của người thế chưa lành, nếu không ta không động được một cây lông măng của người.”

Minh Chủ nhẹ cười.

Nhận Tử Dung nghe vậy, trong lòng căng thẳng .

“Minh Chủ ngài nói quá lời, là ngài hạ thủ lưu tình.”

“Khách khí như thế, là làm cho ngoại nhân nhìn ?” Minh Chủ nhìn thoáng qua Nhận Tử Dung hồ hững.

Đan Nhược Thủy háng giọng cười một tiếng.

“Đúng vậy a, nơi đây vô ngoại nhân, cũng đừng khách sáo, sư phụ.”

Nhận Tử Dung thật to chấn động. Đứng đầu liên minh chính đạo là sư phụ hần!

“Vẫn là khách khí.”

Đan Nhược Thủy trả lời lại làm cho Nhận Tử Dung khiếp sợ đến trở mắt đứng nhìn.

“Dạ, là hài nhi không đúng.”

Hần chẳng những là sư phụ hần, vẫn là cha hần! Nhận Tử Dung khiếp sợ đến nói không ra lời.

Minh Chủ hiểu rất rõ con của mình, hần thông minh hơn người, cẩn thận xử sự, hần không đem người xa lạ này làm ngoại nhân, có thể thấy được thiếu niên lạnh lùng tuyệt trần này, tại sinh mệnh hần đã có địa vị không thể xóa nhòa.

“Chân tướng.”

Minh Chủ ở lúc Nhận Tử Dung thất thần, không hề tiếng động tấn dờn đi trước mặt y, nhìn kỹ mặt của y. Nhận Tử Dung hơi ngẩn ra. Hắn nhìn chăm chú có một cảm giác bị áp bách cuộn cuộn, cũng không bức người, ánh mắt của hắn sắc bén hơn Đan Nhược Thủy, còn có vẻ sâu không lường được, làm cho người ta nhìn khiếp đảm. Nhưng Nhận Tử Dung ngạo ngễ nghênh thị hắn, bất kể hắn đối với y còn có bất kỳ ý nghĩ, y không sợ hãi chút nào.

“Giống ai?” Đan Nhược Thủy đi tới phía sau hắn.

“Sa Linh cô nương.”

Khi Đan minh chủ nói ra cái tên này, Nhận Tử Dung hung hăng run lên, hét to tiếng:

“Người biết mẹ ta?”

Minh Chủ cười yếu ớt:

”Tứ đại mỹ nữ nổi tiếng thiên hạ năm đó —— sa linh, Mộng Vũ Nương, Bạch Nguyệt Thiên cùng Mộ Dung Huyền, biết bao anh hùng hào kiệt bị khuynh đảo, bị tranh giành tình nhân, còn một lần khiến cho vô lâm một trận loạn, vì ôm được đến mỹ nhân, xảy ra rất nhiều chuyện đáng tiếc.

“Phụ thân ngài không phải là thành công cưới được Mỹ Kiều Nương.” Đan Nhược Thủy cười nói với Nhận Tử Dung rung động đến cả người phát run: “Mộng Vũ là thân nương của ta.”

Minh Chủ cười một tiếng.

“Đúng vậy a, ta thiếu chút nữa bị nam nhân khắp thiên hạ đuổi theo chém đầu!”

“Ai dám chém ngươi, trước bị nàng chém chết!” Đan Nhược Thủy cười to. Tin đồn trong tứ đại mỹ nữ chỉ có Mộng Vũ Nương có võ công, hơn nữa trí khôn hơn người, hắn là chưa từng thấy nương động võ, nhưng cơ trí của nàng cũng đủ để thu phục người khác, mỹ mạo của nàng càng có thể để cho đối thủ không địch lại mà rơi xuống.

“Nói đến nương, ta thật lâu không nhìn thấy nàng.”

“Có người tiểu tử giam không được không ở, nàng nhìn không được ngươi, tự nhiên là toàn tâm toàn bời một đôi đệ muội của ngươi rồi.”

Hắn còn có đệ muội! Hôm nay Nhận Tử Dung mới coi là chân chính tiến vào thế giới của hắn, song hiểu rõ càng nhiều, càng lộ vẻ khác biệt nhau, y có chút sa sút tinh thần.

“Tiểu đệ là khả tạo chi tài, về phần muội tử nha, gọi nàng biệt nương bình là tốt.” Đan Nhược Thủy vỗ vỗ cằm nói. “Da dày nữa cũng không bằng ngươi.”

“Sa Linh nàng đã qua đời.” Nhận Tử Dung đột nhiên nói.

“Ta biết.” Minh Chủ thở dài. “Năm đó huyết án diệt môn của Nhận Sa Nhận Thu Tuyết chấn động một thời, bao nhiêu người cho là nắm cổ tay.”

“Tiền bối biết chuyện này?”

Nhận Tử Dung kích động bất được hắn. Đan minh chủ động cũng không động, nhưng có một cổ lực vô hình đánh văng tay y ra.

“Bốn vị cô nương là kim lan chi giao, Sa Linh là muội muội nhỏ nhất, cái chết của nàng làm cho Vũ Nương thương tâm muốn chết, nhưng ta cũng không biết trải qua chuyện gì.”

Nhận Tử Dung chuyển hướng Đan Nhược Thủy, kích động khó nén kêu lên: “Mang ta đi tìm nương ngươi, van cầu ngươi.”

Đan Nhược Thủy cầm tay y, đặt nhẹ vào bàn tay phút chốc lạnh như băng của y, trong nháy mắt trấn an tâm tình kích động của y. Hắn nhìn hỏi Minh Chủ.

“Dẫn y đi đi! Vũ Nương nhìn thấy y sẽ rất cao hứng.”

Đan Nhược Thủy cười một tiếng.

“Đa tạ phụ thân.”

Mới xoay người, Đan minh chủ còn gọi hần lại.

“Người dẫn y, không chỉ là vì chuyện này đi.”

Song song dừng lại, Đan Nhược Thủy quay người lại, nghiêm mặt nói: “Chuyện Thiên Đạo đàn ta đã sắp xếp xong xuôi.”

Nhận Tử Dung lại thẳng thắn nói:

“Hung thủ giết người là ta.”

Đan minh chủ cũng không kinh ngạc, hần chỉ nhẹ đạm trả lời: “Cả chuyện Nhược Thủy theo ta tường thuật qua, ta đã sớm phái người điều tra.”

Nhận Tử Dung ánh mắt kiên nghị.

“Ta tiếp nhận bất kỳ xử trí.”

“Đi theo Vũ Nương nói rõ đi!”

Nhận Tử Dung sửng sốt. Vì sao y giết người liên minh chính đạo, thế nhưng hần lại muốn y cùng Mộng Vũ phụ giải thích?

Đan Nhược Thủy kéo tay y nói:

“Đi thôi!”

Nhìn bóng lưng bọn họ rời đi, ánh mắt Minh Chủ có một loại quang thái khác thường, hòa với mây thuận cùng tán thưởng. Y thật là một hài tử dũng cảm, y và Nhược Thủy.

Không muốn ngẫm nghĩ nữa, hần gọi hạ nhân.

“Mời Nhị đường chủ Thiên Đạo đàn tới gặp ta.”

“Nhận?” Đan Nhược Thủy nắm chặt tay y. Cúi đầu nhìn y cắn môi.

“Ta rất bất an.” Thanh âm Nhận Tử Dung có chút phát run.

“Có ta ở đây!” Đan Nhược Thủy kéo thật chặt y đi xuống.

Hai người đã đi ra tổng bộ liên minh chính đạo, đi tới một rừng cây phía sau núi, ngoài rừng truyền đến tiếng nước chảy nhỏ giọt.

“Nương người sẽ biết là ai giết cha mẹ ta sao?” Nhận Tử Dung ngẩng đầu lên hỏi hần, lúc này y đã tâm hoảng ý loạn.

“Ta không biết.” Đan Nhược Thủy vịn hai vai của y, đưa mắt nhìn hai mắt luống cuống của y. “Cừu hận này đã vây quanh ngươi mười năm, ngươi thật sự không cần phải vì thế gây thương tích nữa.”

“Ta làm không được, ta tận mắt nhìn thấy cha mẹ ở trước mắt ta chết đi nhưng không thể ra sức, những năm này ta là thống hận mình không cách nào chính tay đâm hung thủ cỡ nào.”

“Đã đủ lâu.”

Đan Nhược Thủy ôm y vào lòng, đưa đầu đặt tại ngực mình, lấy ấm áp của mình, trấn an tim đập hỗn loạn của y. “Ta không hy vọng ngươi mất đi lý trí.”

Nhận Tử Dung níu chặt quần áo của hần, ngum lớn hấp khí, chậm rãi thổ khí. Y ngẩng đầu lên nhìn hai mắt thâm tình của hần, ôn nhu nói: “Cám ơn ngươi.”

“Ngươi cho ta là người ngoài sao?” Đan Nhược Thủy cười một tiếng.

“Ta không xứng với ngươi.”

Đan Nhược Thủy cười, nhanh chóng trộm hôn y một cái.

“Nói ngốc! Tương lai ta và người muốn cùng xông thiên nhai, duy trì võ lâm hòa bình đâu! Sứ mạng vĩ đại này, không có người ta làm không đến.”

“Không có ta người vẫn làm được hoàn mỹ. Nguyên lai người hành tung không rõ, là vì liên minh chính đạo làm việc.”

“Bởi vì ta không muốn bị nhốt ở trong lồng. Người xem tổng bộ liên minh, buồn chết người rồi, huống chi có cha ta trấn thủ, vạn vô nhất thất, ta đây Đại thiếu gia chơi bởi lâu lồng có cơ hội chung quanh chơi đùa, sao lại không làm?”

“Người cho tới hôm nay mới để cho ta hiểu người.”

“Thời cơ đến.”

“Ta phục người.”

“Yêu ta liền đủ.” Đan Nhược Thủy cười đến nhu tình vạn thiên.

Nhận Tử Dung nhìn hắn, thật lòng chân ý hướng hắn thổ lộ: “Ta yêu người!”

Nói xong một câu này, y có thể giao ra tất cả! Đan Nhược Thủy tính cả nụ cười của hắn, cái ôm của hắn, thâm tình của hắn, đều tiến vào trong sinh mệnh của y.

“A!”

Một tiếng thét chói tai cắt đứt hai người ôm hôn, Nhận Tử Dung một trận mặt đỏ tới mang tai, nhìn về nơi thanh âm phát ra.

Đan Nhược Thủy một trận bật cười. Tiểu cô nương mỹ lệ tuyệt luân trước mắt, ngây thơ xinh đẹp không phải là người khác, đúng là tiểu muội Đan Trúc Y bướng bỉnh của hắn.

“Gặp quỷ nha?”

“Là gặp quỷ. Dưới ban ngày ban mặt, người thế nhưng. . . .”

Đan Trúc Y tiến vào giữa hai người, quay đầu lại trợn mắt nhìn Nhận Tử Dung một cái, phút chốc lại một tiếng thét chói tai. Nhìn từ xa nàng cho là tuyệt sắc mỹ nữ, không nghĩ tới lại là mỹ nam tử!

Tiếng kêu của nàng kinh thiên động địa, phút chốc lại biến thành khóc thét. Đan Nhược Thủy gõ đầu nàng một cái.

“Kêu đủ chưa? Bây giờ sắc trời đã tối, ở đâu ra ban ngày ban mặt.”

Đan Trúc Y quay đầu lại, hai tay đặt ở đỉnh đầu, quệt cái miệng nhỏ nhắn, mắt to thủy linh linh nhìn chăm chăm.

“Ca ca, người điên rồi phải không!”

“Người bao lâu thấy ta đứng đắn qua.” Đan Nhược Thủy cười nói.

Một đôi tay nhỏ bé của Đan Trúc Y núp lấy cổ ái hắn, kiễng mũi chân, cơ hồ đẩy lấy mũi của hắn thấp la: “Hắn là nam nhân!”

“Chẳng lẽ là nữ nhân sao?”

Đan Trúc Y buông tay ra, giận đến oa oa kêu to: “Oa a! Ta muốn nói cho nương.” Phút chốc quay người lại nhập vào rừng cây.

Đan Nhược Thủy cười lắc đầu, xoay người nhìn Nhận Tử Dung sững sờ.

“Nàng không có hù đến người đi?”

“Muội muội người rất đẹp.”

“Nàng là rất đẹp, đáng tiếc tính cách làm người ta không dám lãnh giáo, đại hỏa sủng hư nàng.”

Hai mắt Đan Nhược Thủy hơi lạnh, cúi đầu cùng cái trán y đụng nhau.

“Người thích nàng?”

“Thích.” Nhận Tử Dung lại đáp, khi hắn còn không có trở mặt, cười tiếp lời: “Nàng là muội muội người, ta dĩ nhiên thích.”

“Người chừng học xong dọa người rồi hả?” Đan Nhược Thủy nhẹ trừng mắt.

“Theo người học.” Nhận Tử Dung cười nhạt. Y liền thích hắn sủng nịch đồ kị.

Đan Nhược Thủy nắm tay y tiếp tục đi về phía trước;

“Ta không lo lắng người thích nàng, chỉ sợ nàng thích người thôi!”

“Làm sao có thể?” Nhận Tử Dung cười một tiếng.

“Dĩ nhiên có thể, nha đầu này tự cho mình rất cao, nàng nói a, nam nhân đứng ở bên người nàng đủ xứng, trên đời này chỉ có một mình ta.”

Nhận Tử Dung nhin không được cười ra tiếng.

“Đừng cười! Người không nhìn thấy nàng nhìn đến người bộ dáng kinh diễm, trên đời này lại có người xinh đẹp cùng nàng sánh vai, nàng khẳng định thích người.”

“Không, nàng sẽ hận ta.” Nhận Tử Dung cười nói, ngẩng đầu nhìn hắn.

“Bởi vì ta thích là người.”

“A! Người đẹp trai bị đồ kị, sẽ làm cho nàng oán đi!”

Đàm tiểu nhân gian, bọn họ đã lướt qua rừng cây, đi tới trước một chỗ thác nước, nước chảy tạo nhĩ xinh đẹp, không chút nào tục tằng.

Nhận Tử Dung nhìn thấy trước bàn đá dưới cây cổ thụ, một người trung niên mỹ phụ ngồi ngay ngắn, mặc dù đã không còn tuổi hoa, cũng là phong vận dư âm; ngồi ở bên cạnh nàng, đương nhiên là Đan Trúc Y diễm mỹ.

“Nương.” Đan Nhược Thủy đi về phía trước, cười nói: “Ngài vẫn là đẹp như thế hoàn hảo ngài thâm sơn thoát ải, nếu không lại có bao nhiêu anh hùng hào kiệt muốn đại loạn võ lâm rồi.”

Mộng Vũ Nương phong tình vạn chủng cười một tiếng. Nàng bảo dưỡng thỏa đáng, lúc giờ tay đều là mỹ, cười lên một tia nếp nhăn cũng không có, cùng Đan Trúc Y xem ra tựa như một đôi hoa tỷ muội tuyệt mỹ.

“A! Nhờ có dưỡng nhan thuật của sư bá người, nếu không phải có một nhi tử chung quanh lưu lạc, đối với ta chẳng quan tâm, tái mỹ đều khô héo.”

Này ngoài cười nhưng trong không cười âm trầm thật làm cho da đầu hắn tê dại, Đan Nhược Thủy khổ khóc: “Bất Tiểu tử đây không phải là tới thăm ngài à. Như Phong đâu?”

“Luyện kiếm rồi. Như Phong ngoan ngoan! Không giống người này làm đại ca, hành tung bất định.”

“Dạ, dạ, hài nhi bất xuất tiểu, nương dạy dỗ đúng.”

“Ca ca há chỉ có bất dĩ tiểu, quả thực phát rồi.”

Đan Trúc Y nói chuyện sắc bén, làm cho Nhận Tử Dung trừng lớn mắt.

“Y Y, vì huynh cả ngày vì võ lâm bốn ba, người vừa ra khỏi miệng liền đã thương người, thật làm đại ca đau lòng.” Đan Nhược Thủy liền thích cùng nàng tranh cãi.

“Ta xem người là bạn rạn cùng nam nhân nói yêu thương.” Đan Trúc Y mạnh miệng.

“Đó là bởi vì chung đụng với người quá lâu, để cho ta đối với nữ nhân sinh lòng sợ hãi.”

“Oa! Quá đáng!” Đan Trúc Y nhảy người lên, đuổi theo đánh.

Mộng Vũ Nương nhìn Nhạn Tử Dung, Nhạn Tử Dung khiếp sợ nhìn thấy đôi mắt đẹp của nàng bật kín hơi nước.

“Tiền bối.”

Mộng Vũ Nương hồi thần, cúi đầu lau nước mắt.

“A! Thất lễ, người cùng nàng thật sự quá giống.”

“Tiền bối.” Trong lòng Nhạn Tử Dung chấn động.

“Linh nhi đáng thương.”

Mộng Vũ Nương kéo tay y đi về phía bờ sông, ôn nhu vỗ vỗ tay của y, nhìn y.

“Người hẳn là gọi ta một tiếng di nương! Sa Linh là nghĩa muội kết bái với ta, ta là đại tỷ, mặc dù bốn người chúng ta không hề liên hệ máu mủ, tình cảm cũng là so sánh với chí thân còn sâu.”

Di nương. Xưng hô thân thiết như vậy, làm y hoảng hốt vô trợ.

“Tại sao người biết.”

“Người lớn lên quả thực cùng Linh nhi giống nhau như đúc.” Mộng Vũ Nương thở dài nói: “Đem tất cả của người nói cho ta biết đi!”

“Di nương.” Giống như nàng thật sự là thân nhân của y, kêu gọi như vậy, vành mắt của y cơ hồ muốn nóng lên.

Đan Nhược Thủy cùng Đan Trúc Y ngồi ở trước bàn đá, nhìn hai đạo bóng dáng đứng nghiêm bên bờ sông, ánh mắt si nhu của Đan Nhược Thủy, là thâm tình nàng chưa từng thấy qua. Đan Trúc Y chống cằm, nhìn hẳn.

“Đại ca.”

Đan Nhược Thủy vẫn ngưng mắt nhìn Nhạn Tử Dung phía trước, thậm chí mép cũng nổi lên mỉm cười.

Thật sự có quỷ đầu! Hai tay Đan Trúc Y hướng mặt bàn vỗ, hướng hẳn hô to: “Đại ca!”

“Người cho ta người điếc a!” Đan Nhược Thủy bật lấy lỗ tai trọn mắt.

“Không chỉ là người điếc, vẫn là kẻ điên.”

Đan Trúc Y nặng nề ngồi xuống, hai tay giữ mặt hẳn hướng mình, chính là không để cho hẳn nhìn Nhạn Tử Dung.

“Ca ca, người là nơi đó có vấn đề?”

“Ta rất tốt.”

“Tốt cái đầu!” Nàng phồng má kêu lên: “Thiên hạ mỹ nữ rất nhiều, trước mặt người có một, tại sao người hết lần này tới lần khác thích nam nhân?”

“Người kia mỹ, ai không thích?” Đan Nhược Thủy cười nói.

“Ta đây cũng mỹ, người sao không thích?”

“Ta dĩ nhiên thích, người là muội muội nha!” Hẳn bấm bấm mặt nàng.

“Hẳn là nam nhân a!”

“Thích một người, là không quan hệ giới tính.”

“Ta xem người căn bản có bệnh.” Mắt to của Đan Trúc Y nhìn chăm chăm.

“Bệnh rất nặng, cả đời cũng trị không hết.” Đan Nhược Thủy cười nói.

“Ca ca, cha nương biết người yêu nam nhân, không đem người đánh chết mới là lạ!”

Đan Nhược Thủy tiêu sái cười một tiếng.

“Cha nương đều gặp y, ta còn sống tốt a! Ta xem bọn họ so với ta càng vừa ý y.”

“Phản rồi, phản rồi !” Đan Trúc Y dậm ngực dậm chân. “Nương cả ngày hi vọng người mau thảo lão bà thành gia, không nghĩ tới người lại dẫn theo một người nam nhân trở lại, nói người bất tiểu, người thật đúng là bất tiểu!”

“Y Y, người quá nhỏ, sẽ không hiểu .”

“Ta cũng mười tám tuổi rồi, nương mười tám tuổi cũng đã sinh người.” Đan Trúc Y không phục kêu lên.

“Điều này có thể đánh đồng.” Đan Nhược Thủy nhu nhu cười một tiếng, lại đem ánh mắt quăng hướng Nhận Tử Dung.

Đan Trúc Y cũng nhìn sang, cái miệng nhỏ nhắn vênh lên cao.

“Đại ca, người thật thích y?”

“Không thích cũng sẽ không dẫn y trở lại.”

“Người không phải thiên cơ thần toán sao, làm sao đối với tình cảm đàn như vậy!” Đan Trúc Y hậm hực nói.

“Ta không tính cho mình.”

“Chẳng lẽ người cũng không giúp y tính tính sao? Làm không tốt y khắc người.” Đan Trúc Y đe dọa chỉ có mùi vị đáng yêu.

Đan Nhược Thủy nghe vậy cười to.

“Người thật thông minh, ta bị y khắc đến sít sao đây này!”

“Miệng lưỡi trơn tru. Cùng một nam nhân ở cùng nhau, có tương lai gì có thể nói?”

“Đại ca là người giang hồ, tâm hệ võ lâm đại nhậm, cùng y cùng nhau, không có buồn phiền ở nhà.”

“Cường từ đoạt lý! Cha cùng nương thành thân, cũng không đem chính đạo xử lý tốt.” Đan Trúc Y phản bác.

“Y Y, võ lâm chi hỗn loạn, không phải là người có thể tưởng tượng .”

Đan Trúc Y vênh cao miệng. Nàng vậy mới không tin, có một ngày nàng sẽ xông xáo giang hồ! Bất quá nàng cũng không dám nói rõ, đừng nói đại ca có ngăn cản, nương thứ nhất đem nàng bế quan!

“Thật không thể tin được, đại ca lại động chân tình với một người nam nhân.”

Nàng đây là tiếc hận hay là oán hận hẳn thật sự nghe không hiểu.

“Bởi vì là y, ta mới có thể động tình.”

“Người không sợ nữ tử thiên hạ treo ngược tự sát vì người?”

Đan Nhược Thủy cười ra tiếng.

“Ta nhưng cho tới bây giờ không có phụ người nào.”

“Nữ nhân ái mộ người rất nhiều, đừng cho là ta không biết.” Đan Trúc Y xinh đẹp vênh môi nói.

“Người ái mộ Tử Dung nhiều hơn, ta không phải buồn bực mà chết rồi.”

“Ca a!” Đan Trúc Y cầm đầu kêu đau, vẻ mặt phong phú làm người ta gây cười. “Người không sợ bị người trong thiên hạ nhạo báng sao? Người là Thiên Cơ thần toán, đường đường Nhị Đường Gia liên minh chính đạo a!”

“Chuyện riêng của ta cùng người trong thiên hạ có quan hệ gì đâu?” Hắn cười đến tự tại thông dong.

“Là không phải chuyện của bọn họ, nhưng sẽ trở thành trò cười bọn hắn trà dư tửu hậu!”

“Người trái lại rất hiểu rõ lòng người.”

“Nói nhảm, trí tuệ của ta đều di truyền từ nường.”

“Yêu y, ta tuyệt không nói hối hận.” Đan Nhược Thủy một câu tình thâm nghĩa trọng biểu lộ hẳn kiên quyết.

Đan Trúc Y nhìn hẳn. Thâm tình như vậy, nàng kiến thức nửa vời. Nam nhân yêu nam nhân, ở trong đầu nhỏ của nàng, là hoàn toàn không hợp với lẽ thường. Nàng biết người đại ca này của nàng luôn luôn khác hẳn với thường nhân, lại không nghĩ rằng đối với tình cảm cũng kinh thế hãi tục như thế, làm nghịch thường luân.

Tình yêu thật có ma lực kinh người như thế, thậm chí ngay cả Thiên Cơ thần toán cũng chạy không thoát lưới tình? Hay là bởi vì tên thiếu niên tuyệt sắc kia có lực hấp dẫn trí mạng làm người ta khó có thể kháng cự?

Đan Trúc Y đem ánh mắt dời về phía trước trong giây lát, Đan Nhược Thủy cũng phút chốc đứng dậy.

Thấy Nhạn Tử Dung đột nhiên xoay người chạy như điên, trong mắt lộ ra nước mắt bi phần, Đan Nhược Thủy trong lòng căng thẳng, xông về bên cạnh Mộng Vũ Nường, vội la lên:

“Nường?”

“Mau đuổi theo y!” Mộng Vũ Nường tựa hồ cũng không có ngờ tới y sẽ xúc động xoay người bỏ chạy như vậy.

Đan Nhược Thủy nghe vậy, lập tức đuổi theo. Mộng Vũ Nường bước nhanh lên trước, bị Đan Trúc Y ngăn lại.

“Nường, đã xảy ra chuyện gì?”

“Y Y, người ở nhà chờ Như Phong ca ca trở lại.”

Bỏ lại một câu dặn dò, Mộng Vũ Nường phi thân nhảy, trong nháy mắt biến mất ở tầm mắt nàng.

Tất cả nhanh đến làm người ứng phó không kịp, Đan Trúc Y gấp đến độ đảo quanh, hết lần này tới lần khác nường một chiều nữa thức cũng không dạy cho nàng, thật làm nàng gấp hồng. Nàng khẩn trương cắn đầu ngón tay, cầu nguyện ngàn vạn đừng phát sinh chuyện gì mới tốt. Sau khi nường sinh nàng, đã không giao thiệp với hồng trần nữa rồi!

9. Chương 10: Đệ Thập Chương

Mới quá ngộ dạ, Thu Nguyệt các theo lý thuyết chính là đông như trẩy hội, nhưng hôm nay lại trước thời gian đưa đi một khách nhân cuối cùng, tắt đi một chiếc đèn cuối cùng.

Các cô nương kết thúc công việc trước thời gian, trộm được nửa ngày rảnh rỗi, cũng thật sớm vào phòng nghỉ ngơi. Lúc này Thu Nguyệt các vẫn bị vây ở một mảnh mê, mỗi người đều mãnh liệt cảm nhận được. Tâm thần Mộ mụ hạ xuống, không hề thân thiện chào hỏi khách khứa nữa, ngay cả Mộ Vân cũng cả ngày phải không ra cửa, tinh thần sứt héo, nường đều không chú ý.

Nhốt tại bên trong phòng của mình, Mộ mụ thất thần nhìn ngọc bội trên tay. Đó là di vật duy nhất của song thân Nhạn Tử Dung, Dung nhi vẫn cho là bị kẻ bất cớ đoạt đi, nhưng không biết nó luôn luôn ở trên người Mộ mụ, nường đem nó xem như chí bảo, giống như nường đem Dung nhi xem là chí thân.

Đối với tình cảm, nường thủy chung là thua thiệt nhà, bất kể hao hết bao nhiêu thanh xuân năm tháng, nường cuối cùng diệt địch không lại luân hồi định đoạt.

Dung nhi đi nường, tất cả đều biến dạng. Nàng vẫn muốn nắm giữ quá nhiều, nhưng — một cái điều từ trong tay nường chạy đi, tất cả tất cả, giống như đều ở nhạo báng nường ngu muội không biết, dã tâm của nường, nường trừ ích kỷ.

Có lẽ là lúc, tựa như Thu Nguyệt các đóng cửa trước thời gian, tắt cả nên kết thúc. Y Hẳn là muốn tới rồi.

“Rầm” Một tiếng, cửa phòng bị đụng vỡ, Mộ mụ cũng không vì thế mà thay đổi.

Nhận Tử Dung giống như trải qua phong sương mà đến, y chần ngạc đứng ở cạnh cửa, trừng lớn mắt nhìn ngọc bội trong tay nàng.

“Vậy tùy thân của cha ta, tại sao lại ở trên tay người?” Thanh âm của y đang run rẩy, tất cả đều là lạnh vô tình, đông lạnh đến cõi lòng nàng tan nát thành mảnh.

“Ngọc bội kia. . . .” Mộ mụ lại dâng lên vẻ cười yếu ớt, nụ cười kia nhu tình như nước cỡ nào, giống như mang theo hàng vạn hàng nghìn nùng tình, cùng một loại tham lam thỏa mãn.”Hắn là vật đính ước hấn cho ta. . . .”

“Nương!”

Nhận Tử Dung nhảy đến bên chân nàng, nửa ngày lao nhanh, bị đả kích, bị gió lạnh, bị đau đón hành hạ đến tâm lực quá mệt mỏi, y cơ hồ sắp hỏng mất. Y quỳ rạp xuống bên chân nàng, kịch liệt điên cuồng gào thét, mặt tái nhợt trong nháy mắt cũng trướng hồng, hốc mắt cũng nóng lên.

“Nương, người nói cho ta biết, đây không phải là thật. Người dưỡng dục ta mười năm, thương ta như vậy, chiếu cố ta, này tất cả đều là từ lòng trắc ẩn của người, mà không phải ý đồ, không phải là âm mưu. Chỉ cần người nói, ta nhất định tin tưởng người.”

Mộ mụ cúi đầu, nước mắt đã ở chớp mắt rớt xuống, nàng lại vẫn mang cười, ở nâng lên gương mặt phát nóng của y. Vẻ đẹp của y, nàng có nhiều đau lòng, lại có nhiều hận, nhiều hận. . . .

“Dung nhi, người không phải người vội vàng xao động như vậy, nương luyện tiếc người, người.”

“Người tại sao không nói rõ? Người luyện tiếc ta lại làm cho ta thống khổ mười năm, người có phải muốn ta mang theo cừu hận thống khổ cả đời hay không?” Y bị phần kêu lên.

“Người cho rằng ta không thống khổ sao?”

“Ta không nhìn ra được, ta cho tới bây giờ liền nhìn không ra người đang nghĩ cái gì, người muốn làm gì. Người đã cứu ta, dưỡng dục ta rốt cuộc vì cái gì? Người cầm lấy di vật cha ta để làm gì? Người cùng cha là quan hệ như thế nào? Cùng nương lại là quan hệ gì? Cùng Mộng Vũ Nương lại là quan hệ gì?”

Y kêu gào chần ngạc nàng, hơn nữa khi y hô lên tên Mộng Vũ Nương này, nàng khiếp sợ từ trên ghế nhảy dựng lên, trừng lớn đôi mắt đắm lệ nhìn Mộng Vũ Nương cùng Đan Nhược Thủy xuất hiện tại cạnh cửa.

“Huyền nhi, thật sự là người. . . .” Mộng Vũ Nương đau lòng nói.

Đan Nhược Thủy lạnh lùng mở miệng:

“Người nói người tên là Mộ Ngọc Kiều, thì ra là người tên là Mộ Dung Huyền, xếp hạng thứ ba trong Tứ Đại Mỹ Nữ.”

Mộng Vũ Nương đi tới trước mặt nàng, sắc mặt Mộ Dung Huyền như tuyết, cả người phát run nhìn nàng.

“Người thay đổi, Huyền nhi, năm đó người rất đáng yêu. . . .” Mộng Vũ Nương thở dài nói.

“Câm mồm, đừng nói nữa!” Mộ Dung Huyền kêu gào, xoay người vịn mép bàn khóc rống.”Trong bốn tỷ muội, mỹ mạo của ta không bằng các người, lại không thiện lương như các người, không có tài khí như các người, người có biết ta thống khổ thế nào!”

“Nhưng người thật nhất, dũng cảm nhất, mỗi người đều thích người.”

“Ai nói! Mọi người sủng chính là Linh nhi, nàng đẹp nhất, ôn nhu nhất, mỗi người đều chỉ muốn nàng, bảo vệ nàng. Các người chỉ nhất thời bao dung ta tùy hứng, quên đi ta muốn cái gì, bởi vì trong bốn tỷ muội, gia cảnh ta kém cỏi nhất, bất hạnh nhất, các người sợ làm tổn thương tự ái của ta, nơi nơi nhường nhịn ta, tốt đối trá, ta không lại gì!”

“Không có oán trách người, là người chối bỏ chúng ta.” Mộng Vũ Nương ôn nhu khuyên nhủ.

Khúc mắc giữa Tứ Đại Mỹ Nữ không người biết được, Mộ Dung Huyền thuở nhỏ gia môn bất hạnh, cho nên hiểu thấu rất mạnh, nhưng trong ba tỷ muội nàng là thật tâm đối đãi. Nàng thật sự đau lòng chuyện

cách nhiều năm như vậy mà nàng oán hận cũng là càng tích càng sâu, mà nhân vật mấu chốt chính là Nhận Thu Tuyết.

“Ta không muốn làm tiên nữ không ăn nhân gian, ta yêu tiền, ta thực tế, bởi vì đó là một mặt nhân tính chân thật nhất. Nhưng cùng các người so sánh, ta lộ ra vẻ tục tũn cỡ nào, cho nên ta rời đi các người, nhưng là các người cũng không bỏ qua cho ta.” Mộ Dung Huyền thất thanh khóc rống, oán hận nhiều năm tích lũy tiết ra.

Mộng Vũ Nương đau lòng muốn nứt. Nàng không biết thành kiến của nàng đối với các nàng sâu như thế.

“Người phải rất hận ta, ta làm đại tỷ. Không thể trở mặt nhìn người rơi xuống.”

“Đúng vậy, ở trong ánh mắt thánh khiết cao thượng của các người, làm một nữ tử thanh lâu là rơi xuống, nhưng là ta rất vui vẻ, ít nhất đó là ta chân chính!” Mộ Dung Huyền quay đầu hướng nàng la lên.

Mộng Vũ Nương vung lên tay, quăng một cái tát ở trên mặt nàng, Mộ Dung Huyền kinh hãi thất khống, nàng ngồi xổm trên đất, lẳng lặng nhìn Nhận Tử Dung hoàn toàn không biết trải qua chuyện đả thương cùng Đan Nhược Thủy đứng nghiêm trước cửa.

“Vì mình vui vẻ, người có thể bán đứng thân thể của mình; vì không chiếm được một nam nhân, liền đích thân phá hủy gia viên của y, người khẳng khẳng một mực như thế, làm lòng người lạnh.” Mộng Vũ Nương vô cùng đau đớn lạnh giọng trách cứ.

Lời của nàng giống như dao xỏ xuyên qua thân thể Mộ Dung Huyền, cũng đem Nhận Tử Dung bị phần đánh vào địa ngục, cả người y ngã ngồi trên mặt đất, tứ chi run rẩy như muốn giải thể.

Đan Nhược Thủy vọt tới, ngồi xuống đỡ y, y tái nhợt lạnh lẽo làm cho hắc kinh hãi đảm chiến. Cái này kích thích quá mãnh liệt, hắc cơ hồ không cảm thụ tới sinh lợi của y.

Mộ Dung Huyền ôm gương mặt sưng, nước mắt như mưa rơi. Nàng hoàn toàn hồng mắt, cả người mềm ngồi trên đất, nàng không làm, nàng hối hận. Lòng của nàng nát toàn bộ hóa thành nước mắt vỡ òa. Nhìn Nhận Tử Dung như tử thi. Lòng của nàng thừa nhận đau đớn kịch liệt vào cốt tủy.

“Ai kêu hắc yêu Sa Linh. Ta thương hắc giống như Sa Linh, thậm chí càng thương hắc, hắc làm như không thấy, hắc thậm chí tự cho là nhân từ muốn thu ta là nghĩa muội, sau đó vui mừng cùng Sa Linh thành thân. Hắc quá tuyệt, là hắc ép ta.”

Đan Nhược Thủy ngẩng đầu nhìn nàng, ánh mắt của hắc có hàn mang lạnh thấu xương như dao kiếm.

“Một tên hung thủ khác là ai?”

“Ma Hồ.”

Sát thủ năm đó người người nghe thấy đã mất vía!

Nàng nói ra. Dù sao tất cả đều tan rã, này yêu hận tình cừu quá lâu, quá sâu, quá đau đớn, nàng là hối hận, cho nên hạ thủ lưu tình với Nhận Tử Dung còn nhỏ, cho nên thu dưỡng y, đem y làm thành một loại yêu với Nhận Thu Tuyết. Bất đắc dĩ y càng lớn lên, càng mỹ lệ giống như Sa Linh.

Nàng biết rõ y có thương tích, cũng không trị lành cho y, bởi vì ...dạng này nàng có thể vẫn có y, dù thế nào đi nữa y cũng sẽ không sống được quá lâu, nàng có thể đem tất cả chôn vùi.

Nhưng trời mới biết nàng thật hối hận, hối hận giết Nhận Thu Tuyết. Hối hận thương Nhận Tử Dung. Nhưng nhìn thấy y tựa như nhìn thấy Sa Linh trọng sinh, nàng càng thương y, cũng càng hận y, cho nên y đau nàng mới có thể khống chế y. Mọi thứ ban đầu đều có thể chôn giấu, nhưng xuất hiện Đan Nhược Thủy, đem nàng bức vào trong chuyện cũ nghĩ lại mà kinh, tỉnh lại sai lầm của nàng, mở ra nàng xấu xí.

Dung nhi nói không sai. Là tự bản thân nàng rối loạn trận cước.

“Ma Hồ là sinh phụ của Vân nhi?” Đan Nhược Thủy hỏi.

“Đúng vậy.” Mộ Dung Huyền giống như già yếu đi, nàng tiều tụy không chịu nổi, chật vật đến có thể. “Hắc yêu là Sa Linh, ta yêu là Nhận Thu Tuyết, chúng ta đều không có được yêu, cho nên lựa chọn hủy diệt.”

Ngoài cửa có một bóng người, là Mộ Vân thương tâm muốn chết, nàng che mặt xoay người đi. Thì ra là mẹ không thương nàng là bởi vì như vậy. Nàng như thế nào lưng đeo nhiều bất bình như vậy? Nàng cũng chịu không nổi đá kích nặng nề này nữa, thế gian này không còn có bất cứ chuyện gì đáng giá nàng quyền luyến, lòng của nàng đã chết, sự tồn tại của nàng lại có ý nghĩa gì?

Đan Nhược Thủy phát hiện tiếng bước chân của Mộ Vân, hẳn biết nàng nhất định sẽ đi tìm chết, rồi lại không yên lòng Nhạn Tử Dung. Nhưng có nương ở chỗ này có yêu ở trong lòng hẳn, hẳn không nên làm ra chuyện mất không chế.

Lập tức quyết tâm, hẳn ẩn xuống bả vai cứng ngắc của Nhạn Tử Dung một cái, lập tức đuổi theo.

“Ma Hồ đâu?” Mộng Vũ Nương hỏi.

“Đã chết. Ta giết hẳn rồi.”

Mạc Dung Huyền tựa hồ nước mắt đã chảy hết, nàng giống như tội nhân cầu khẩn tha thứ bò đến bên thân Nhạn Tử Dung, vươn ra cánh tay không ngừng run rẩy.

“Dung nhi. Dung nhi.”

Tay nàng còn chưa kịp đụng vào mặt y, Nhạn Tử Dung đã lui lại như tránh quỷ thần, cử động lần này lại để cho nước mắt của nàng rơi nhiều hơn, nàng tiêu tụy mà tan nát cõi lòng.

“Ta không dám yêu cầu xa vời người tha thứ. Nhưng là ta. Ta thật sự thật là rất hối hận. Ta thật xin lỗi người.”

Nói những thứ này có thể vấn hồi cái gì? Cả người Nhạn Tử Dung đều ở phát run, ánh mắt của y tràn đầy bi ai. Tại sao là nàng? Người sát hại song thân y lại là “nương” Minh mười năm sớm chiều chung đụng! Y còn có năng lực gì có thể thừa nhận đau đớn kịch liệt này? Y làm như thế nào đối mặt nàng? Lại như thế nào đối mặt với cha nương chết đi?

“Dung nhi, ta rất thỏa mãn. Thật, ít nhất mười năm này, ngươi là thuộc về của ta. Dung nhi, ta cầu xin ngươi, một lần cuối cùng cầu xin ngươi. Lại gọi ta một tiếng nương được không? Có được hay không.” Nàng than thở khóc lóc, tâm như nhỏ máu.

Không thể nào, không bao giờ. có thể nữa. phút chốc Nhạn Tử Dung đứng dậy chạy như điên.

Mộng Vũ Nương đang thương cảm rơi lệ chợt cả kinh, đuổi đến cạnh cửa.

“Dung nhi!”

Nàng gọi không được bóng dáng lao nhanh của y, quay đầu lại, nhìn Mộ Dung Huyền nằm ở trên mặt đất khóc rống, khóc không ra tiếng: “Người biết rõ sẽ có ngày này.”

“Ta biết, ta đều biết, người đi, tất cả đều đi!” Nàng thất thanh đau la.

“Huyền nhi.”

” Để cho ta một người yên tĩnh, van cầu người.”

Mộng Vũ Nương khẽ cắn môi, thu hồi nước mắt, ngoan quyết tâm muốn xoay người, Mộ Dung Huyền lại gọi nàng lại: “Đại tỷ.”

Mộng Vũ Nương quay đầu lại, nhìn thấy nàng vẫn gục trên mặt đất, vung tay lên một cái, một ngọc bội màu xanh treo chỉ đỏ bay lên. Mộng Vũ Nương hiểu ý của nàng, nàng nhận lấy ngọc bội, thật sâu liếc nhìn nàng một cái _

“Huyền nhi. Dung Nhi sẽ tha thứ cho ngươi, ngàn vạn đừng nghĩ không ra.”

Nàng không nhận được thở dài, vội vàng đuổi theo.

Cho dù Dung nhi tha thứ nàng, nàng cũng không tha thứ mình. Mộ Dung Huyền khóc thật lâu, toàn thân khí lực cũng đã tiêu hao hết, lưu lại một hơi cuối cùng, nàng muốn kết thúc mình.

Gọi hộ vệ, nàng phiền muện dặn:

“Mang mọi người rời đi. Lập tức.”

“Mộ mộ.”

“Đi mau, không đi. Sẽ không kịp.”

Hạ nhân không thể làm gì khác hơn là lĩnh mệnh đi. Mà nàng cười. Nàng rốt cục có thể không sống thống khổ như vậy nữa, đoạn yêu hận tình cừu hoang đường này có thể thực sự kết thúc rồi.

Một mối lửa đốt sạch Thu Nguyệt các từng phồn hoa, cũng đốt sạch phong vũ nàng trải qua khi còn sống. Ở trong hỏa diễm hừng hực, nàng cười đến thỏa mãn như vậy. Đời này nàng đều ở oán trời trách đất, giờ phút này mới chính thức thỏa mãn.

Mười năm này có Dung nhi, là thời gian đẹp nhất của cuộc đời nàng, nàng không hề tiếc nuối nữa

“Vân nhi.” Đan Nhược Thủy ở dưới con đường đêm bắt được tay Mộ Vân.

Mộ Vân che mặt khóc rống, nàng ruột gan đứt từng khúc, Đan Nhược Thủy ôn nhu nói bên tai nàng: “Người là vô tội nhất, đồng thời cũng là thiện lương nhất, lại càng là người không nên chết nhất.”

Mộ Vân tan nát cõi lòng khóc không ra tiếng: “nhưng ta sống Lại có ý nghĩa gì?”

“Ý nghĩa chân chính kể từ bây giờ mới bắt đầu. Người quên ta nói với người sao?”

Mộ Vân kinh ngạc ngẩng nước mắt nhìn.

“Cõi đời này mỗi người đều trọng yếu, không có ai trọng yếu hơn so với người.”

Ánh mắt Đan Nhược Thủy cùng ngôn ngữ của hắn ôn nhu giống nhau, nàng nghe đến phát run.

“Hiện tại bắt đầu. Người là có thể vứt bỏ tất cả gông xiềng, hoàn toàn vì người mà sống, người hiểu rõ sao?”

“Không rõ.” nàng khóc ròng nói: “Ta hèn yếu lại nhút nhát; trừ chết, ta không có dũng khí dư thừa.”

“Người cho rằng chết không cần dũng khí?” hắn hỏi ngược lại.

Mộ Vân run lên.

“Người muốn dùng phương pháp gì tự sát, nói rõ tốt lắm, ta giúp người.”

Mộ Vân trừng lớn mắt.

“Người căn bản không có dũng khí chết.”

Đan Nhược Thủy lắc đầu thở dài, đem nàng nhẹ nhàng ôm vào trong lòng, trấn an nàng yếu ớt.

“Sống tốt. Người có tài khí, có một khóa tâm nhân hậu thiện lương, ý nghĩa người tồn tại vượt qua người nghĩ, là người xem nhẹ chính mình.

Ở trong ngực hắn nhận được an ủi ấm áp, nàng khóc không thành tiếng. nàng rốt cục hiểu lý do Dung nhi yêu hắn, hắn tựa như mặt trời, ấm áp cảm hóa mỗi khóa tâm cô tịch cùng linh hồn bị thương.

“Đem Tử Dung giao cho người. ta rất yên tâm.” nàng rốt cục dần dần đi ra cảm xúc hỗn loạn.

“Cám ơn người.” Đan Nhược Thủy ôn nhu cười một tiếng.

“Nên nói cám ơn chính là ta.”

Mộ Vân rời đi ngực của hắn, trong nội tâm nàng vô hạn không oán.

“Ta muốn đi xuất gia.”

“Đi làm chuyện mình nghĩ làm là tốt rồi.”

“Tâm ta đã quyết.”

Đan Nhược Thủy nhìn nàng chốc lát, sau đó từ trong lòng ngực móc ra một lệnh bài nhỏ, đặt ở trong tay nàng.

“Lục Đinh Tự phương nam là một chỗ tịnh thổ, người có thể ở nơi đó tìm về thần phác đơn giản nhất.” Hắc lại tăng thêm một câu; “Là ni cô am.”

Mộ Vân nhìn lệnh bài trên tay, thật lâu không cách nào ngôn ngữ .

“Trụ trì nhìn thấy lệnh bài này liền sẽ biết là ta, người sẽ được chiếu cố rất tốt.”

“Ta không biết nên.”

“Cái gì cũng đừng nói.”

Mộ Vân ngẩng đầu nhìn thấy nụ cười của hắc, trong lòng nàng tràn vào một cổ ấm áp.

“Chỉ cần chuyện người quyết định, người khác không thể thay đổi người.”

Nhưng vào lúc này, có ánh lửa bốc lên phía chân trời, ánh sáng bầu trời đêm. là phương hướng Thu Nguyệt các.

Mộ Vân chấn động, Đan Nhược Thủy lập tức đè xuống bả vai nàng.

Tràng hỏa kia, giống như kết thúc hết thảy đau khổ. Mộ Vân bình thường trở lại. nàng vẫn thương tâm, nhưng sáng tỏ, nàng tin tưởng đây đối với nương mà nói là giải thoát tốt nhất.

Nàng cái gì cũng không nói, cũng không còn cần phải nói những thứ gì. Để cho tất cả cháy sạch đi!

Nàng tràn đầy cảm kích nhìn Đan Nhược Thủy một cái rồi rời đi.

Đan Nhược Thủy biết, nàng chân chính tự do.

Tiếng bước chân dồn dập mà đến, hắc xoay người, nhìn thấy khuôn mặt lo lắng của Mộng Vũ Nương.

“Nhược Thủy, có nhìn thấy Dung nhi sao?”

Hắc sửng sốt.

Mộng Vũ Nương theo phản ứng của hắc liền biết đáp án, nàng càng lo lắng hơn.

“Y chạy đi, ta sợ y.”

“Nương, y không có việc gì.” Đan Nhược Thủy nhẫn nại kích động ở nội tâm: “Nương, người trước trở về đi thôi! Ta bảo đảm đem y tìm trở về.”

“Đây là của Dung nhi, ta chờ tin tức của người.” Nàng đem ngọc bội cho hắc.

“Yên tâm.” Sau khi hắc nhận lấy lập tức rời đi.

Lòng Mộng Vũ Nương như lửa đốt, quay đầu lại nhìn thấy ngọn lửa hùng hực, nàng không nhịn được thở dài. Huyền nhi, chẳng lẽ đây mới là người muốn sao? Yên đến khổ như vậy, hận đến sâu như vậy, đến cuối cùng, vẫn là công dã tràng.

Nhận Tử Dung suy sụp ngồi ở trong một mảnh phế tích hoang vu. Nơi này từng là chỗ ở lúc nhỏ của y, y từng vui đùa ở trong sân nhà nở đầy hoa hồng, y bưng bình leo cây, nghịch nước, cùng phụ thân học viết chữ, nương tổng hội sẽ vì bọn họ chuẩn bị tối trà bánh ngon miệng.

Y từng là đứa nhỏ không buồn không lo như vậy, chỉ vì một chữ tình không phá, bị bức nhà hủy người mất.

Tối nay bầu trời trong suốt như thế? Rõ ràng là mùa đông, Màn đêm nhưng lại ngoài ý muốn hiện đầy những ngôi sao nhỏ, từng ngôi đều tỏa ra ánh sáng huyền diệu chói mắt, khi y ngửa đầu nhìn ngắm, bầu trời đã để lại một đạo quang mang nhàn nhạt, nước mắt cũng chảy vào trong môi, khổ sở giống như đổ muối trên vết thương.

Y cúi đầu, lau đi vết máu bên mép cùng nước mắt, đả kích quá lớn cùng đau nhức không cách nào chịu nổi dẫn phát ra vết thương cũ của y, y một đường chạy bạt mạng, một đường nôn ra máu tươi đi tới gia viên đã bị hủy, y hư thoát đến chỉ có thể mềm ngồi dưới đất, tựa vào trên tường đất sụp đổ.

Y cái gì cũng không có, chỉ còn hân. Hân làm sao còn chưa tới, không nhìn thấy hân, y cũng nhanh mắt mạng a.

“Vong khước thiên sơn phù sinh lộ”

Là hân! Hân tới.

“Phiên phiên lạc hoa vũ phong trần.” Nhận Tử Dung suy yếu tiếp lời.

Nhưng ngay sau đó cười. Mặc dù ngay cả khí lực ngẩng đầu y cũng không có, y vẫn là hơi cười, bởi vì đất tới, y có thể sống rồi.

“Độ thủy vạn lý chích tầm y.” Hân sửa lại thi từ, ở trước mặt y ngồi xổm xuống.

“Tiêu tiêu tự vũ ánh chân tình.” Y cũng sửa lại từ ngữ.

Trong nháy mắt, mặt của y chiếm được ấm áp, đến từ đôi tay cho y lực lượng; môi của y nhận được ôn tồn, đến từ nơi thấm thiết nhu tình ban cho y sinh mệnh.

Đan Nhược Thủy vẫn là đau lòng, cũng là tự trách, cũng là nùng tình tan không được. Y không biết nước mắt của y làm hân tan nát cõi lòng sao? Y không biết y chảy máu sẽ làm ngắn tuổi thọ của hân sao? Hân thì muốn dùng sinh mệnh của mình đi che chở y, có thể nào lại để cho y rơi nước mắt, chảy máu.

“Người vừa nuốt lời một lần.” Đan Nhược Thủy ở cằm mặt của y đưa mắt nhìn.”Nói xong không khóc.”

“Ta không khóc.”

“Cái này là cái gì?” Hân hôn tới nước mắt của y.

“Đây là mười năm cừu hận, ta muốn một lần khiến nó chảy hết.”

“Chảy hết rồi, có phải có thể kết thúc hay không?” Hân ôn nhu hỏi.

Y trả lời không ra, nước mắt vẫn là chảy dài, nhưng y quật cường không khóc ra tiếng.

“Nếu như không thể, nước mắt này cũng là chảy vô ích.” Đan Nhược Thủy thở dài.

Nhận Tử Dung nhìn hân thật sâu, gào thét khóc lớn, giống như y chưa từng phát tiết qua như thế. Y luôn luôn sống đè nén như vậy, tức giận như vậy, mắt lạnh cô độc nhìn thế gian vô thường như vậy, y là cần khóc lớn một lần. Lúc này bảo y dừng lại nước mắt, rất tàn nhẫn, muốn y lập tức quên mất cừu hận, tàn nhẫn hơn. Nhưng hân phải làm như vậy! Đan Nhược Thủy tin tưởng, hân làm được đến.

Ôm lấy thân thể run rẩy của y, Đan Nhược Thủy nhu nhu cười. Liên làm cho y khóc đi! Tối nay ánh sao nhiều rực rỡ, là kết thúc tất cả, cũng là bắt đầu tất cả, bình minh sớm muộn sẽ đuổi đi đêm tối, mùa xuân ấm áp sớm muộn c sẽ trực đi trời đông giá rét, quý mùa đông này sẽ không quá lạnh, có hân ôm y mà!

“Hong lục tinh thiểm thước quang thái, cha nường người kỳ thực rất hạnh phúc!”

Hân ngửa đầu nhìn về bầu trời, Nhận Tử Dung trong ngực ôm chặt hân phát run, tiếng khóc đột nhiên dừng lại.

“Khi sinh cùng liên cành, lại có người chứng kiến tình yêu sâu vô cùng vô hồi của bọn họ, bọn họ không tiếc; lúc chết cùng đi Hoàng Tuyền, không thể cùng sinh nhưng có thể cùng chết, là tâm nguyện cuối cùng của bao nhiêu người có tình a!”

Nhận Tử Dung rút cục ngẩng đầu, y cũng đem nước mắt quăng hướng bầu trời, ánh sao lóe lên này, cực giống hai mắt mỹ lệ của nường.

“Mắt tựa như sao, môi tựa như mây, tóc tựa như tơ mềm như nước; tâm tựa như kính, tình như biển, yêu nhược đào thủy vĩnh vô tận.” Nhận Tử Dung ấp úng tự nói.

“Thật đẹp.”

“Cha viết cho nương. . . .”

“Hắn là viết cho người.”

Đan Nhược Thủy dắt tay y, đem ngọc bội đặt ở trong tay y, hợp tại trong lòng bàn tay ấm áp của mình.

“Sống vì ta, vui vẻ vì ta.”

Nhận Tử Dung cúi đầu nhìn hắn.

“Hứa hẹn với người, ta sẽ không quên.”

“Người nơi này còn có hận sao?” Tay Đan Nhược Thủy đặt lên tim y.

“Chỉ còn chưa lành.”

Đan Nhược Thủy ôn nhu cười, y ở trong mắt của hắn thấy được thâm tình chấp mê không hối.

“Đả thương phải tốt nhanh lên, mới có thể lấy một khóa tâm hoàn hảo, chí phóng người một người tồn tại.” Nhận Tử Dung ôn nhu nói, nắm chặt ngọc bội, cũng nắm chặt tay của hắn.

Lúc Đan Nhược Thủy hôn lên môi y, lại có một vì sao rơi hiện lên bầu trời đêm, kéo ra một quang mang sáng ngọc khá dài, cơ hồ muốn sáng cả màn đêm.

Không có hận, chỉ còn yêu, này phân yêu, đủ để vĩnh hằng ——

[Hoàn]

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhan-do-thuy-nhu-tinh>